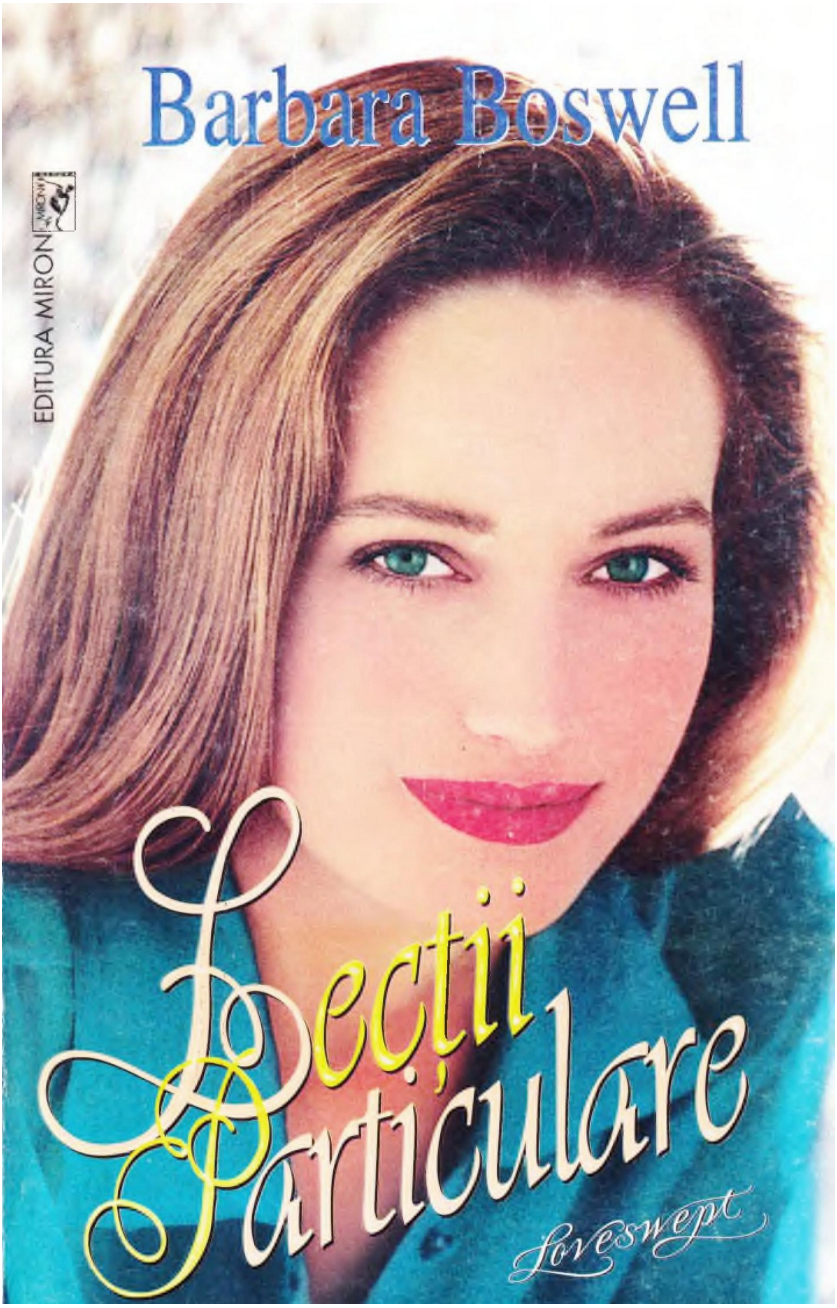
Barbara Boswell
EDITURA MIRON
Lecții particulare
Loveswept

Loveswept

Barbara Boswell

Lecţii particulare

Traducere de Mihaela Mănescu

Editura Miron
București

Private Lessons by Barbara Boswell

Capitolul 1

El se simţea încordat şi obosit; aşa se simţise toată ziua. Gray McCall căuta astfel alinare în ceea ce el ştia că era o vindecare sigură. Ca om de acţiune, antidotul lui la orice suferinţă, fie că era frustrare, exasperare, grijă, furie, durere sau chiar această tensiune care-l stăpânea, era mişcarea.

Îmbrăcat într-un şort, în tricou, şi încălţat cu adidaşi,

intră cu maşina sa în parcarea liceului *Riverview Junior* şi apoi se dădu jos. Erau nopţi în care alerga de jur-împrejurul aleii de acolo, până când simţea că se prăbuşea. Apoi se târa înapoi la maşina lui şi şofa pe drumul liniştit care ducea la locuinţa sa, de la periferia oraşului Ohio, din Riverview.

După un duş cald, cădea pe pat, fiind prea obosit ca să se mai mişte sau să gândească. Era trecut de ora şapte, dar cerul era încă luminat şi seara caldă, de septembrie, semăna mai mult cu perioada de vară decât cu „noaptea de şcoală" care era de fapt. Copiii vecinilor păreau să simtă la fel. Gray îi observă jucându-se pe terenul încă verde, în timp ce el se îndrepta spre aleea care-l înconjura.

— Aaron, Aaron, şutează către Bobby! Va marca el golul.

Şut. Gary se înveseli. Acela era un termen fotbalistic. Fiind antrenor al echipei de fotbal de la liceul de băieţi din Riverview, era mereu la curent cu tot ceea ce avea legătură cu fotbalul. Dar fu surprins să audă o voce feminină care stimula jocul.

Fete şi băieţi mai tineri jucau fotbal împreună, dar aceşti tineri păreau să fie la vârsta adolescenţei, timp în care sexele erau de obicei separate, cel puţin din prudenţă sportivă.

Apropiindu-se, el văzu băieţii alergând în căutarea rapidă a mingii de fotbal. O fată, ba nu, o femeie, alerga alături de ei, dându-le instrucţiuni cu voce tare, ca un antrenor.

Un băiat lovi mingea spre poartă şi portarul execută o săritură spectaculoasă, aruncând mingea în zbor în afara terenului. Un amestec zgomotos de urale şi strigăte de bucurie izbucni în seara liniştită, urmat de ciorovăiala furioasă a câtorva băieţi.

— De ce n-ai şutat către Bobby, prostule?

— Aaron, tu încerci întotdeauna să fii un erou, dar pierzi mereu.

— Dacă Aaron e-n echipa mea data viitoare, eu nu mai joc!

Femeia care provocase jocul îi întrerupse.

— Ei, haide băieţi, spuse ea. Daţi-i pace lui Aaron. A făcut şi el ce-a putut.

Gray recunoscu pe câţiva dintre jucătorii din tabăra echipei de juniori cu care avea program, timp de o lună, în fiecare vară. Unul dintre băieţi, obiectul batjocurii celorlalţi, avea doisprezece ani şi se numea Aaron Emory, fiind fratele mai mic al lui Seth Emory, un senior şi o stea a jucătorilor din echipa de fotbal a liceului.

— Oricum, nu-i decât un joc, băieţi, continuă femeia, cu o intonaţie clară şi logică. Cui îi pasă cine câştigă sau pierde? Jucăm doar ca să ne distrăm.

Fiind bine familiarizat cu psihicul tinerilor băieţi, Gray ştia că încercarea ei nu va reuşi, chiar înainte de a începe huiduielile băieţilor.

El încruntă din sprâncene, dându-şi seama deodată că ştia cine era femeia. Era Elissa Emory, sora mai mare a lui Seth şi a lui Aaron, una dintre studentele lui de altă dată. Ea se întorsese în acel semestru la liceul *Riverview* pentru a preda arta, deoarece profesorul titular era în concediu.

Gray se întreba ce făcea un profesor de artă, o femeie ca ea, cu o minge de fotbal, înconjurată de o mulţime de copii zgomotoşi?

I se stârni curiozitatea şi păşi mai aproape, plimbându-şi privirea asupra ei. O imagine diferită îi apăru în minte, imaginea unei liceene fruntaşe şi vesele, aşa cum fusese ea cu opt ani în urmă, o adolescentă încântătoare, cu ochi mari, albaştri, şi cu un zâmbet fermecător, irezistibil, un copil frumos, a cărui faţa expresivă îi trăda

toate emoţiile. Ea participase la unul din cursurile de biologie predate de el şi, deşi nu fusese una dintre elevele lui cele mai bune, fusese cu siguranţă una memorabilă. Îi distrăsese şi-i menţinuse buna dispoziţie, deşi, în acelaşi timp, avea o uimitoare capacitate de a-l înnebuni uneori.

Nu mai era acel copil drăgălaş. Elissa Emory devenise o femeie care putea fi, pe deplin, calificată cu vechiul termen descriptiv de „knock out”, formidabilă. Ochii ei de un albastru-deschis, mărginiţi de gene bogate şi întunecate, încadraţi de sprâncene negre, perfect arcuite, îl frapaseră întotdeauna. Avea pielea moale, ca de fildeş, pomeţii obrajilor îi erau ridicaţi, iar gura curbată precum arcul lui Cupidon. Părul ei bogat, de un blond-cenuşiu, era lucios şi tăiat scurt. Bretonul lung îi cădea pe frunte, accentuându-i trăsăturile delicate şi dându-i o înfăţişare erotic-exotică. Silueta ei zveltă, aproape băieţească, din timpul liceului, suferise şi ea unele transformări. Era încă zveltă, dar se rotunjise seducător, în toate locurile cândva neîmplinite. Pieptul îi era plin şi coapsele uşor arcuite. Gray simţi o încordare ciudată, neplăcută, în mijlocul său. Era cu siguranţă timpul ca el să înceapă din nou să alerge.

— Hei, antrenor McCall!

Unul dintre puşti îl recunoscu şi se îndreptă spre el.

Cu părere de rău, Gray îşi amână alergarea şi se alătură grupului.

— L-aţi văzut pe fratele meu, Andrew, cum a stopat? întrebă Aaron Emory, radiind de mândrie frăţească. Este sau nu cel mai bun portar pe care l-aţi văzut?

— A jucat bine, fu Gray de acord.

Andrew, care avea treisprezece ani, fusese cel mai bun portar, a cărui incredibilă lovitură blocase golul şi dusese la umilirea fratelui lui mai mic. Oricum, se părea că lui Aaron nu-i păsa de asta. Dar ceilalţi fuseseră afectaţi.

— Dacă aţi văzut jocul acela, atunci cu siguranţă că aţi privit cum Aaron, idiotul, a pierdut jocul nostru, spuse nemulţumit un coleg de echipă. El se uită ameninţător şi încruntat la Aaron.

— Tu trebuia să-l laşi pe Bobby să marcheze golul, neobrăzatule.

— Destul, Dennis, spuse Elissa ferm, mişcându-se de la locul ei pentru a-l înfrunta pe băiat. Faptul că el era mai înalt decât ea şi mult mai solid, nu părea s-o deranjeze câtuşi de puţin.

— Înjuratul şi bătaia nu aparţin fotbalului sau vreunui alt joc.

— Excepţie făcând hocheiul, poate, sugeră unul dintre băieţi.

— Incluzând hocheiul, spuse ea. Aşa că, dacă intenţionezi să fii un slab sportiv, Dennis, atunci…

— Nu-mi puteţi spune că nu ştiu să joc, ţipă Dennis, întrerupând-o în mijlocul frazei.

El se răsuci adresându-i-se lui Gray:

— Nu poate să facă asta, nu-i aşa?

— N-am auzit-o spunând aşa ceva, spuse Gray calm. Ai întrerupt-o înainte ca ea să fi avut şansa să termine ce avea de zis. Acum, ca observator imparţial ce mă aflu aici, aş spune că-i datorezi scuze lui Aaron, Dennis.

El se lansă într-o discuţie rapidă, antrenantă şi prietenească despre o bună conduită sportivă şi apoi continuă cu proprietăţile şi eficacitatea jocului în echipă.

— Asta nu înseamnă să cauţi gloria pentru tine însuţi, ci să pui pe prim-plan echipa, Aaron, adăugă el. Adică e ca şi atunci când Elissa ţi-a spus să-l laşi pe Bobby să înscrie golul. Acesta a fost un sfat bun pentru echipă şi tu trebuia s-o fi ascultat.

Aaron dădu din cap aprobator, semn că înţelesese. Dennis spuse că-i părea rău. Gray îi puse pe cei doi băieţi

să-şi strângă mâna.

— O.K.

El îi lovi uşor pe umeri.

— Acum, întoarceţi-vă cu toţii pe teren şi să vedem ce ştiţi să faceţi.

El luă automat mingea de la Elissa, îi dădu drumul pe pământ şi o lovi puternic şi rapid. Mingea zbură drept în teren şi băieţii strigară admirativ, fugind să se joace. Gray şi Elissa au rămas singuri. Lui i se întâmpla ca aceasta să fie prima dată când avea ocazia să vorbească cu ea de la întoarcerea în Riverview. Drumurile lor nu se întâlniseră, deşi clasa şi laboratorul lui de biologie se aflau la etajul al treilea al liceului, iar sala de! artă la subsol. El o văzuse la meciurile de fotbal, atunci când venise să-l urmărească pe Seth jucând, şi la şedinţele corpului profesoral, dar nu discutaseră niciodată.

Acum stăteau în picioare, în linişte, privind cum jucau băieţii. Gray continua să-i arunce privire pe ascuns şi deveni conştient de existenţa unei ciudate tensiuni care se ridica în ea. Elissa se muta mereu de pe un picior pe altul, încrucişându-şi braţele şi apoi desfăcându-şi-le, împingându-şi mâinile în buzunarele şortului. Dacă el nu şi-ar fi reamintit ce adolescentă realistă şi încrezătoare în propriile ei forţe fusese, ar fi putut să creadă că era nervoasă. El era pe punctul de a i vorbi când ea începu:

— Bănuiesc că ar trebui să-ţi mulţumesc, spuse ea, pentru faptul că ai intervenit şi ai stăpânit **i** situaţia cu băieţii. Tonul pe care-l folosise arăta! că, de fapt, ea nu-i mulţumea lui deloc. El o privea fix, curios, mirându-se de vocea ei dispreţuitoare şi nervoasă. Din nefericire, în timp ce o privea, ochii îi coborâră atenţi pe corpul şi pe picioarele uşor bronzate. Ochii i se măriră şi se forţă să-şi retragă privirea şi să şi-o concentreze asupra bentiţei albe care-i ţinea părul umed. Acela era un loc destul de

inofensiv pentru a fi privit.

El îşi drese glasul.

— Ah, scuză-mă. N-am vrut să mă amestec.

Ea îşi ridică puţin bărbia.

— Da, dar ai făcut-o.

Gray îşi stăpâni un zâmbet.

— Bine, poate că am făcut-o. Nu mi-a plăcut să văd cum un incident minor ia proporţii, din cauza surorii mai mari, extrem de protectoare.

Ea se întoarse cu faţa către el şi cu mâinile în şolduri.

— Nu sunt foarte protectoare. Dar trebuia să spun ceva. Băieţii aceia îl necăjesc întotdeauna pe bietul meu frate, doar pentru că este mai mic decât ei şi nu joacă destul de bine. Aaron încearcă din răsputeri, dar ei îl ocărăsc şi îl critică şi…

— Copiii de vârsta asta se insultă unul pe altul tot timpul. Acesta aproape că este un ritual al lor. Nu i-ai fi făcut o favoare lui Aaron spărgând jocul fiindcă unul dintre băieţi l-a înjurat, Elissa.

— Dar nu intenţionam să fac asta.

— Dar aveai de gând să-l scoţi pe Dennis din joc.

— Ei bine, da, recunoscu ea. Dar o merita. Ai auzit ce lucruri i-a spus lui Aaron, nu-i aşa? Şi s-a purtat aşa toată seara, cu toţi. Tu nu-ţi disciplinezi jucătorii, antrenor McCall?

Inflexiunea sarcastică a vocii ei îl amuza, dar îşi reţinu din nou zâmbetul, simţind că ea nu era amuzată.

— Sigur că da, dar există o diferenţă crucială, Elissa. Eu sunt antrenorul echipei. Copiii care joacă în seara asta nu sunt organizaţi într-o echipă, iar tu nu eşti antrenorul lor. Tu eşti sora mai mare a lui Aaron.

— Şi amestecul surorii lui mai mari va duce mai departe la ridiculizarea lui. Ea oftă. Bineînţeles că ştiu asta, dar pur şi simplu nu pot să stau deoparte şi să-l las să

fie luat în zeflemea. Acesta este motivul principal pentru care am venit cu băieţii în seara asta. Am vrut să supraveghez lucrurile. Şi în mod special să am grijă de Aaron.

Ea îşi ridică brusc privirea şi ochii i se umplură de îngrijorare.

— Doar nu crezi că am făcut ca lucrurile să meargă mai rău venind aici, nu-i aşa?

Avea cei mai frumoşi ochi pe care el îi văzuse vreodată. Pentru câteva secunde, Gray nu putu decât să-şi afunde privirea într-a ei, simţindu-se ciudat de dezorientat.

— Nu, spuse el încet, retrăgându-şi privirea. Se forţa să se concentreze asupra cursei băieţilor, din cadrul terenului. Dar recunosc că este o linie delicată de acţiune aceea dintre îndrumare şi amestec.

— E mult mai înşelător decât dansul pe sârmă. Fără plasă de siguranţă.

El dădu din cap aprobator.

— Eşti inflexibilă. Băieţii de vârsta asta se poartă grosolan unul cu altul.

— Dar este oare prea mult să le pretindem să se comporte ca nişte fiinţe umane? spuse ea ridicându-şi vocea. Să arate puţină răbdare, înţelegere şi compasiune unui copil de doisprezece ani, a cărui întreaga lume s-a întors pe dos din cauza unui şofer beat?

Ea se întrerupse, ţinându-şi strâns buzele, dar Gray ştia ceea ce voia ea să spună. Un şofer beat trecuse pe roşu şi intrase în maşina mamei ei cu trei luni în urmă, rănind-o grav. Seth îi spusese despre asta în timpul practicii de vară şi Gray ştia că doamna Emory era încă în spitalul de reabilitare din Lincoln Park, reînvăţând să facă cele mai elementare lucruri.

El o privea pe Elissa care-şi freca braţele goale, legănându-se înainte şi înapoi, într-o continuă mişcare,

dovadă evidentă a faptului că era puternic tensionată şi agitată.

— Calmează-te, spuse el uşor. S-a terminat acum şi totul e în regulă. Copiii sunt…

— Priveşte acolo! Ea arătă spre teren. Puştiul acela blond şi înalt, cel care arată precum un nazist din trupele de asalt, cred că se numeşte Jesse, tocmai i-a pus piedică lui Aaron în mod deliberat. Asta trebuie să se sfârşească chiar acum. Impulsivă, ea porni către jucători. Rapid ca o scânteie, Gray o prinse de mijloc cu un braţ şi o ţinu locului.

— Dezavantaj! strigă el cu o voce atât de dominatoare şi impunătoare, încât niciun jucător n-a îndrăznit să-l întrebe nimic.

— Împotriva lui Jesse. Cealaltă tabără obţine o lovitură de colţ.

Jesse şi ceilalţi au acceptat verdictul fără a protesta.

— Dă-mi drumul! spuse Elissa, agitându-se în braţele lui. El o stăpâni cu putere.

— Uite ce e, Elissa, ştiu că ai cele mai bune intenţii, dar nu poţi să susţi bătăliile lui Aaron. Dacă încerci, vei face ca lucrurile să fie mai rele pentru el. Cel mai bine e să stai deoparte.

— E uşor de zis pentru tine. Tu nu eşti acasă cu el să vezi cum un băiat care era de obicei vesel şi încrezător se transformă într-un copil liniştit şi trist care nu crede că mai poate face ceva bun şi corect. Câteodată îl aud plângând în camera lui.

Ea se întrerupse din nou.

— Nu trebuia să-ţi fi spus asta. Aaron ar muri dacă ar şti că am spus cuiva aşa ceva, şi în special ţie, cel mai bun antrenor din Riverview.

— În privinţa acestui secret te poţi încrede în mine, spuse Gray. Cu siguranţă că pot să înţeleg un băiat care

duce lipsa mamei sale. Eu mi-am pierdut amândoi părinţii într-o prăbuşire de avion când eram doar cu câţiva ani mai mare decât Aaron.

De ce îi scăpase lui acum asta? se întrebă Gray. Nu vorbea niciodată despre părinţii lui. N-o făcuse niciodată, cu excepţia fratelui său Gordon şi mai târziu a soţiei sale, Jackie. De ce naiba adusese vorba despre ei acum, pe terenul de joc al liceului de juniori, în faţa Elissei Emory? Regretă imediat şi spera ca ea să treacă peste asta, fără comentarii. Desigur că ea n-o făcu. Se întoarse către el cu ochii plini de groază şi de milă.

— Amândoi părinţii ţi-au fost ucişi când erai atât de tânăr? Asta-i îngrozitor. N-am ştiut. Eu… mie îmi pare rău.

El dădu din cap, privind atent jocul băieţilor şi nu la ochii ei mari şi blânzi, vag conştient că braţul său era încă în jurul ei, că-i putea simţi căldura trupului prin tricoul de bumbac, umed de transpiraţie.

— Ce s-a întâmplat cu tine? continuă ea. Cu cine ai locuit? Unde te-ai dus?

Elissa se apropie de el, fără să-şi dea seama, până când şoldul ei îi atinse uşor coapsa. Nu putu să reziste să nu-şi strângă braţul în jurul taliei ei.

— Fratele meu şi cu mine ne-am dus să locuim cu mătuşa tatălui meu. Gray trebui să zâmbească gândindu-se la mătuşa Kay. Ea este tipul de mătuşică-mamă, o nonconformistă care, nici mai mult nici mai puţin, şi-a asumat responsabilitatea **i** de a avea grijă de noi în mod serios. Chiar a **i** încercat să facă lucruri tradiţionale, cum ar fi coacerea prăjiturelelor, deşi noi am sfârşit prin a interveni pe lângă ea să ne cumpărăm în schimb *Oreos.*

— Fratele tău era mai mare sau mai mic decât tine?

— Mai mare cu trei minute şi jumătate. Şi nu mă lăsa niciodată să uit asta.

— Gemeni?

El dădu din cap afirmativ.

— Da. Gemeni.

— Identici?

— În toate aspectele. El surâse rememorând zilele bune de odinioară. N-ai putea să crezi cu câtă greutate ne deosebeau oamenii. Semănăm unul cu altul mult mai mult decât acei gemeni Kovach din clasă, din anul doi de studenţie. Au fost vremuri în care ne-am distrat din plin profitând de asta.

— Deci, de fapt sunteţi doi ca tine? îl necăji ea cu o groază prefăcută. Acesta este un gând înfricoşător. Fratele tău geamăn predă cursuri imposibile şi grele de biologie şi este în acelaşi timp antrenor de fotbal?

— Nu. Gray nu avea nicio intenţie de a-i dezvălui soarta lui Gordon. El îşi făcuse de mult un obicei din a nu încredinţa informaţii personale nimănui. Nu intenţionase să-i scape ceva în faţa Elissei despre averea moştenită de la părinţii săi şi nu ar fi comis acea greşeală de a vorbi despre Gordon. Ar fi fost prea mult, ar fi durut prea mult. El căută repede să schimbe conversaţia şi s-o îndepărteze de problemele lui.

— Seth mi-a povestit despre accidentul mamei tale. Mi-a părut rău să aud asta. Cum îşi revine?

Elissa oftă.

— Încet, mult prea încet, atât pentru mama cât şi pentru tata. Ea se simte frustrată, plânge şi vrea să renunțe. Apoi tata înnebuneşte pentru că ea este atât de deprimată şi de îngrijorată. Îşi doreşte atât de mult ca ea să revină acasă şi totul să reintre în normal. Este… este… Ea făcu o pauză.

— Greu.

— Pariez că aceasta este o declaraţie incompletă.

Ea privi fix în pământ.

— A fost greu în special pentru Aaron şi Andrew. Ei

erau obişnuiţi s-o aibă pe mama în preajmă tot timpul şi acum ea nu mai este, iar persoana pe care o vizităm la clinica de recuperare... Ei bine, ea nu mai este mama pe care o ştiau ei.

— Bieţii copii, spuse Gray cu emoţie. Şi biata ta mamă.

— De aceea sunt aici, continuă Elissa. Eu locuiam în California, dar am venit acasă imediat după accident şi mi-am dat seama că nu mă pot întoarce până când mama nu va fi ea însăşi din nou. Tatăl meu este neajutorat în ceea ce priveşte gătitul, spălatul şi întreţinerea casei. Când m-am adresat pentru informaţii în legătură cu munca de profesor suplinitor în Riverview, am aflat că profesorul de artă plănuise să-şi ia concediu pentru un an. De când sunt profesoară de arte am fost angajată cu normă întreagă. Prietena mea Connie Ware...

— Connie Ware care predă engleza la *Riverview?* Eleva mea de odinioară de la biologie generală? Acea Connie Ware?

— Aceea şi numai ea. Suntem prietene din liceu şi am rămas apropiate de-a lungul anilor. Oricum, Connie spunea că execuţia la timp a unei acţiuni e treaba Sorţii. Elissa zâmbi. Connie e foarte bună la lucruri din astea precum Ursita, Destinul şi Soarta. Ea vorbeşte despre ele ca despre oameni de care ai putea să te loveşti pe stradă. Gray râse.

— Connie a fost întotdeauna un fel de... de... el se opri, căutând un adjectiv potrivit.

— De, repetă Elissa râzând. Nu există niciun cuvânt precis pentru ea.

— Am fost surprins când ea s-a întors la Riverview ca profesoară.

— A o avea pe ea în clasă era ca şi cum ai fi susţinut o şedinţă televizată. Acum are responsabilitatea propriei

sale clase. Ce idee!

— E ca un fel de continuare. Ce ai zice de Connie în clasă, partea a doua? Folosind numeralele ordinale desigur.

— *Teroarea continuă,* sugeră Gray.

Ei râdeau împreună, cu căldură, ca doi vechi prieteni. Elissa îşi ridică privirea spre ochii teribil de întunecaţi ai lui Gray şi, deodată, fu pe deplin conştientă de apropierea dintre ei, de căldura şi apăsarea mâinii pe talia ei, de cât de uşor fusese să aibă încredere în el, să râdă cu el, această conştiință a apropierii dintre ei accentuându-se cu forţa unui val de pasiune. Şi odată cu această conştiinţă o copleşiră multe alte sentimente, în special, amintirea pasiunii pe care Gray McCall o aprinsese în ea, în urmă cu opt ani. Până a se reîntoarce la Riverview ea încercase, dar nu reuşise, să uite pasiunea nebună pe care o avusese pentru el atunci când avea şaptesprezece ani. Îl fusese profesor de biologie. Nu fusese niciun secret faptul că dragostea pentru el îi influenţase viaţă personală. Doar gândindu-se la modul în care se comportase atunci, urmărindu-l pe Gray McCall, flirtând cu el, vorbind despre el tot timpul, cu oricine şi cu toată lumea, o făcu să roşească. Faptul că el n-o încurajase deloc n-o ținuse departe de el. Din contră, ea continuase să-l urmărească tot anul şcolar, inventând povestiri romantice referitoare la relaţia dintre ei. Era o relaţie care existase numai în imaginaţia ei de şcolăriţă, în realitate, Gray nu făcuse nimic ca să-i sugereze, chiar şi de departe, faptul că el o vede ca fiind altceva decât una dintre elevele sale. Ea a înţeles asta acum. Dar în trecut interpretase greşit, orbeşte, fiecare cuvânt al lui, fiecare privire şi fiecare gest pentru a-şi alimenta visele zilnice. Respiraţia i se opri când îi aruncă o privire pe furiş. Acum el avea treizeci şi patru de ani, era înalt de un metru şi nouăzeci de centimetri şi

cu musculatura bine clădită a unui atlet. Şortul albastru de alergare îi punea în evidentă abdomenul plat, coapsele puternice; tricoul alb din bumbac îi etala umerii şi pieptul cu adevărat bărbăteşti şi acele braţe puternice şi musculoase în care leşinase ea în liceu. Privirea i se îndreptă spre părul bogat, de un castaniu-închis, spre maxilarul puternic şi spre pometii ridicaţi ai obrajilor. Ochi îi erau negri şi pătrunzători, iar gura de o senzualitate neobişnuită. Singurul lucru pentru care se învinovăţea adolescentă fiind era gustul ei la bărbaţi. Gray McCall era un bărbat sexy, plin de viaţă, chiar mult mai atrăgător acum decât cu opt ani în urmă. Se îmbujoră făcând acea constatare, conştientă deodată că se lăsase antrenată într-o examinare intimă a bărbatului. Îşi îndepărtă privirea de la el. Nu, îşi jură ea cu ardoare, nu avea de gând să zboare spre el din nou! Era o femeie matură de douăzeci şi cinci de ani, sprijinul de nădejde al familiei, şi nu o şcolăriţă nechibzuită.

— Deci, spuse ea, încercând ca vocea să-i rămână calmă, de aceea m-am întors în Riverview. Se eliberă de braţul lui şi se îndepărtă uşor. Retragerea ei bruscă îl deranjă pe Gray mai mult decât ar fi trebuit. Avea sentimentul pierderii unei camaraderii care luase fiinţă între ei, deşi nu era sigur pentru ce ar fi simţit aşa. Privind-o cum stătea cu spatele la el şi cu picioarele depărtate, îşi simţea inima bătând mai tare, respiraţia i se accelerase, pradă unei excitaţii sexuale. Nu, Elissa Emory nu mai era deloc o adolescentă drăgălaşă; era o femeie interesantă pe care el dorea s-o cunoască. Porni spre ea zâmbind, căci se întreba dacă răceala ei neaşteptată se datora faptului că îşi amintise că aproape căzuse la examenul de biologie. Fusese cea mai slabă elevă la biologie pe care el o avusese vreodată. Tocmai ajunsese lângă ea, când o auzi exclamând:

— O, Doamne! Ea se întoarse să-l privească, speriată pentru o clipă că el era atât de aproape şi apoi arătă spre teren:

— Priveşte, Aaron sângerează. E plin de sânge pe toată fata. Asta s-a întâmplat. De data asta au mers prea departe! Ea porni spre băieţi, dar nu parcurse decât doi metri când Gray o prinse din nou, de data aceasta răsucindu-i ambele braţe în jurul taliei şi întorcând-o în direcţia opusă.

— Lasă-mă să mă duc! îi ceru ea. Trebuie să-l ajut pe…

— Lasă-mă pe mine să rezolv asta, Elissa.

— Nu! Nu te mai amesteca. Aaron este fratele meu mai mic şi…

— Nu mă amestec. Aceşti puşti probabil că vor juca fotbal pentru mine în câțiva ani. Voi avea de asemenea sarcina de a încerca să-i învăţ şi biologia tot atât de bine, aşa că asta îmi dă un motiv întemeiat să mă interesez de ei pe viitor. Tu eşti prea implicată sentimental ca să faci ceva bun, Elissa. Doar stai aici şi nu te băga.

El o eliberă şi se îndreptă către băieţi. Elissa era neîncrezătoare. Oare chiar credea că ea ar putea să stea deoparte?

— Încearcă şi ai să vezi, spuse ea, şi începu să alerge.

Gray fugea spre băieţii care se strânseseră grămadă, făcându-şi loc, cu Elissa aflându-se în spatele lui.

— Ne-am ciocnit capetele, spuse Aaron sfios, încercând să-şi oprească sângele care-i curgea din nas. Cred că Boby e cu mult mai rău decât mine. O privire rapidă confirmă faptul că Boby era într-adevăr într-o încurcătură similară sau chiar mai rău, încercând să-şi oprească sângele din nas cu cămaşa. Elissa îşi băgă mâna în buzunarul şortului şi scoase nişte şerveţele în acelaşi moment în care Gray dădu la iveală o batistă din buzunarul

său. Le dădură băieţilor.

— Tu chiar că ai un cap tare ca betonul, copile, spuse Elissa, ciufulindu-l pe Aaron. Era atât de uşurată că fusese doar un simplu accident!

— Bietul Boby. Ea îl ciufuli şi pe el.

Băieţii râseră.

— Cred că e timpul să ne oprim, spuse Gray aruncând o privire la ceas. E aproape întuneric, iar Boby şi Aaron trebuie să meargă acasă să-şi pună comprese cu gheaţă. Vrea cineva să-l ducă cu maşina?

— Eu vreau, spuse Boby. Locuiesc la patru blocuri de aici. Ca şi familia Emory de altfel. Ei locuiesc de partea cealaltă a străzii mele.

— Noi putem să mergem pe jos, spuse Elissa repede.

— Nu şi eu, spuse Aaron. Eu vreau să merg acasă cu antrenorul McCall. Nasul meu sângerează prea tare ca să merg pe jos.

— În regulă, tu te duci cu el, spuse Elissa. Andrew şi cu mine vom merge pe jos acasă, la mingea, Andrew şi hai să mergem.

Andrew se uită de la Gray la Elissa.

— Vreau şi eu să mă duc acasă cu ei, Lissy. El îl privea pe Gray cu admiraţie.

— Seth spune că ai un jeep *Cherokee,* domnule antrenor McCall. Doamne Dumnezeule! Mi-ar plăcea să merg cu el.

— Bineînţeles, spuse Gray imediat, pornind spre parcare cu cei trei băieţi urmându-l.

Parcurseseră câţiva metri când el se opri şi se întoarseră.

— Eşti sigură că nu vrei să te conduc, Elissa?

— Absolut, răspunse ea.

Gray se întreba dacă să forţeze nota sau nu. Deşi rata criminalităţii era aproape neglijabilă în Riverview, ideea

unei femei plimbându-se singură în amurgul întunecat îi trezea neliniştea. Ar trebui să se întoarcă şi să insiste să vină cu ei? Încearcă şi ai să vezi.

Provocarea ei anterioară avea ecou în mintea lui. Ce-ar fi dacă chiar ar face asta? Buzele i se curbară într-un zâmbet sălbatic. Elissa Emory avea propriile ei idei şi Dumnezeu să-l ajute pe bărbatul nenorocos care încerca s-o determine să facă ceva ce nu avea chef.

— Ai grijă, se simţi el obligat să-i strige.

Elissa nu-i răspunse. Dispăruse deja din vedere.

Capitolul 2

Elissa o luă pe o scurtătură şi ajunse acasă cu câteva minute mai înainte de a auzi maşina lui Gray trăgând în faţa casei. Aştepta în bucătărie cu un şervet de vase înmuiat în apă rece pentru nasul lui Aaron, când băieţii au intrat înăuntru urmaţi de însuşi Gray McCall.

— Nu e nevoie să mai stai, spuse ea, pot să am grijă singură de Aaron.

— Sunt sigur că poţi, spuse Gray, dar mă gândeam că dacă ai nevoie de ceva, eu aş…

— N-avem nevoie, îl asigură ea. Îţi mulţumesc că i-ai adus pe băieţi acasă şi-ţi doresc noapte bună.

— Elissa, asta cam sună a nepoliteţe, o admonestă Andrew.

Îşi luă asupra lui sarcina de a drege lipsa ei de ospitalitate.

— Domnule antrenor McCall, doriţi ceva de băut? Ca de exemplu o cola? Vocea lui coborî în mod conspirativ. Sau ce-aţi zice de o bere? Tata le ţine în frigiderul de la subsol. Avem patru sortimente. El continuă să

pălăvrăgească. Ceva în tonul lui o alarmă pe Elissa. Şi-l imagina pe Andrew şi pe prietenii lui furişându-se în pivniță şi făcând inventarul tuturor categoriilor de bere disponibile.

Era cu siguranţă timpul să distrugă orice fel de planuri s-ar putea face.

— Dacă tu sau prietenii tăi veţi încerca vreodată să degustaţi ceva din berea aceea, Andrew, spuse ea sever, voi avea grijă să nu izbuteşti până când nu absolvi liceul. Şi să nu crezi că n-am s-o fac sau că nu pot s-o fac.

Faţa lui Andrew se înroşi puternic şi el privi ţintă în podea. Lui Gray îi păru rău pentru el. Era în mod evident umilit de ameninţarea surorii sale mai mari după încercarea de a se purta bărbăteşte. Gray cunoştea totul despre eul fragil al tinerilor băieţi.

— Hei, o să beau o cola, Andrew. Îţi mulţumesc pentru ofertă, adăugă el.

Însufleţindu-se, Andrew porni către frigider.

— Trebuia neapărat să-l insulţi atât de tare pe puşti? murmură Gray către Elissa, pe un ton coborât, în timp ce ea punea şervetul umed pe nasul lui Aaron. El încerca numai să…

— El făcea pe grozavul, se opuse ea. Se întâmplă ca eu să nu gândesc că e o treabă inteligentă ca un elev de clasa a opta să alerge să ofere bere. Mama noastră a fost rău rănită de un şofer beat şi eu nu am nici…

— Nu-mi ține din nou discursul ăsta! spuse Andrew. Faţa sa era roşie ca sfecla în timp ce îi dădea cutia de sifon lui Gray. Eu nu voi conduce niciodată beat, Elissa. Ştiu ce i s-a întâmplat mamei. Dar aş dori uneori să taci şi să nu mai pomeneşti de asta! El fugi din cameră.

— Mă duc să vorbesc cu el, spuse Aaron. Nu te îngrijora, Elissa, e doar într-una din pasele lui proaste. Fratele mai mic mângâie braţul surorii sale şi apoi părăsi

bucătăria, apăsându-şi şervetul pe nas.

Elissa şi Gray rămaseră singuri. Ei îi căzură umerii.

— Dă-i drumul şi spune-o, bombăni ea cu o voce obosită şi înfrântă. Am întrecut măsura.

Din colţ, un canar galben, aflat într-o colivie spaţioasă cu două nivele, emitea o serie de ţipete. Elissa oftă.

— Chiar şi Peep este de acord.

Gray se uită la pasărea zgomotoasă şi apoi îşi întoarse privirea spre Elissa.

— Cred că Peep exagerează cu critica. Încearcă să priveşti situaţia în felul în care obişnuiam eu să examinez rezultatele voastre la biologie. Tu ai încercat, dar ţi-ai ieşit din fire.

— Ştiu, zise ea aşezându-se pe un scaun. Zilele astea n-am putut să fac nimic ca lumea, după părerea lui Andrew. Mi-aş fi dorit ca Seth să stea pe aici mai mult. Andrew îl idolatrizează.

— Dar ce poţi să-mi spui despre tatăl tău? Gray se aşează pe un scaun din partea opusă a bucătăriei. Unde este?

— Tata este supraveghetor de trafic aerian în Columbus şi lucrează în mai multe schimburi, uneori chiar şi două schimburi, totul depinzând de orarul şi necesităţile aeroportului. Trasă un semn pe suprafaţa mesei, continuând să-şi ţină privirea întoarsă de la el. Şi de la accidentul mamei, tata nu mai este el însuşi. E atât de îngrijorat şi de preocupat, încât nu este capabil să mai acorde atenţie copiilor lui.

— În concluzie, tu le eşti şi tată şi mamă.

— Cam aşa ceva. Ea oftă. Poate că dacă ei ar fi fost fete mi-ar fi fost mai uşor. Se pare că nu ştiu ce vor cu adevărat băieţii la vârsta asta. E greu să te interesezi de lucrurile care-i interesează pe ei; sportul, Nintendo… Ea

zâmbi crispată. Dacă ei ar dori să discute despre manichiură sau aranjarea părului aş fi chiar pe subiect.

— E adevărat. Dar dacă s-ar interesa despre făcutul unghiilor cu ojă sau despre fuste, ai avea un întreg nou set de probleme.

Ea râse, simţindu-se mai uşurată, în ciuda faptului că nimic nu se schimbase cu adevărat. Într-un fel, Gray ştia să spună cuvântul potrivit pentru a o scoate din starea aceea de nelinişte. Ei nu-i stătuse în fire niciodată să răstălmăcească durerile sufleteşti. Mai degrabă prefera acțiunea şi umorul.

— Bine spus, zise ea zâmbindu-i.

Lui Gray i se tăie respiraţia. Gropiţele din obrajii ei erau încântătoare; ochii albaştri străluceau de râs. Simţi un nod în gât. Buzele ei păreau atât de moi şi de pline de senzualitate. Tentante, atât de excitante, alarmant de tentante… Se asigura pe sine însuşi că asta nu se întâmpla, chiar dacă sângele îi pulsa fierbinte în vene. Realmente nu simţea ameţeala care-i tăiase respiraţia în timp ce o privea. Trupul său devenise fierbinte şi tare şi…

Sări în picioare. Îşi jură că totul a fost doar o iluzie. Totul. Aceste gânduri şi sentimente nu erau reale. Refuză să le lase să devină reale. Avusese parte de asta o dată, cu toate vicisitudinile trecătoare ale sentimentelor schimbătoare. În cele din urmă, viaţa sa devenise calmă şi calculată, exact aşa cum şi-o dorea, şi nu avea intenţia să permită ca cineva sau ceva să-i tulbure pacea cucerită cu greu. Şi dacă s-ar întâmpla să fie cineva, toate instinctele lui de autoapărare îl avertizau că acel cineva ar putea fi ea, Elissa Emory.

— Ştii ceva, eu trebuie să plec. Fără a arunca o privire în urmă şi fără alte cuvinte, ieşi glonţ din bucătărie.

Elissa clipi din ochi.

— Ce-au fost toate astea? întrebă ea cu voce tare.

Peep îi răspunse cu un tril melodios.

Elissa îşi sugea buza de jos, gânditoare, refăcând în minte această scenă. Ei vorbiseră, râseseră, ea îl privise şi…

De data aceasta ea sări în picioare atât de repede, încât răsturnă scaunul. Cum se uitase ea la el? se întrebă în timp ce inima începu să-i bată cu putere. Oare ceva din felul ei de a-l privi îi reamintise de modul în care-l urmărise cu mult timp în urmă? Fusese el oare îngrijorat ca nu cumva ea să fi interpretat greşit prietenia lui şi să-i fi luat prezenţa în bucătăria ei drept o încurajare pentru a începe din nou hărţuiala? Se înroşi din cap până-n picioare, ruşinându-se. El se înşela desigur, dar nu ştia asta. Fugise de parcă îşi scăpase cu greu viaţa. Pentru că el credea că scăpase de i ghearele neîndurătoarei şi infatuatei Elissa Emory? Simţi un val de umilire cuprinzând-o, sentiment pe care-l trăia întotdeauna când se gândea la cât de tânără şi de proastă fusese.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, domnule antrenor, spuse ea dorindu-şi ca şi el s-o poată auzi. Nu am de gând să mă arunc asupra ta din nou, în niciun fel, sub nicio formă, în niciun chip.

În seara următoare, într-o casă mică din oraşul Blairsville, la câteva mile sud de Riverview, Gray şedea la masa din bucătărie cu o şurubelniţă, fixând o rotiţă la un vagon de nisip de mărimea unei păpuşi. În partea cealaltă a încăperii, o femeie înaltă şi atrăgătoare scotea porţii generoase de salată dintr-un vas mare de ceramică şi le trecea în alte trei mai mici.

— Mandy s-a declarat mult mai emoţionată anul acesta decât anul trecut în legătură cu ora ei de dans,

spuse Gray, zâmbindu-i femeii. Şi după ce am văzut recitalul de dans din iunie, cred, în mod sigur, că fetiţa are talent, Jackie.

Jackie se strâmbă crispată.

— Aş vrea ca ea să fie tot atât de entuziasmată şi de şcoală, aşa cum este de dans, de gimnastică, de păpuşile ei şi de…

— Hei, tu vorbeşti despre nepoata mea, o întrerupse Gray cu umor. Are doar opt ani şi să ştii că se întâmplă să fie chiar perfectă.

Jackie râse.

— Ştiu că tu gândeşti aşa. Ea aşează vasele cu salată pe masă şi începu să încarce trei farfurii cu spaghete. Poţi să suporţi spaghete din nou? Mi se pare că le fac de trei ori pe săptămână, dar se fac repede şi uşor.

— Îmi plac spaghetele tale, spuse Gray. Ascultă, Jackie, a mânca la tine acasă este ca şi cum ai cina la un restaurant de patru stele, indiferent ce ai servi.

— Asta e valabil doar în comparaţie cu felul tău de a găti, îl necăji ea. M-am întrebat adesea cum unui tip deştept ca tine i se pare gătitul atât de complet neinstructiv.

— Cred că treaba asta e ereditară. Gordon nu putea să realizeze nici rostul apei fierte, îţi aminteşti?

Jackie privi în gol.

— Îmi amintesc, spuse ea încet şi apoi continuă:

— Gray, Paul m-a cerut aseară în căsătorie. Ea turnă chifteluţe cu sos peste spaghete. Privirea i se îndreptă spre Gray care şedea liniştit şi tăcut la masă.

— Nu i-am spus încă lui Mandy sau părinţilor mei. Am vrut ca tu să afli primul.

Gray respiră adânc, apoi se ridică în picioare şi traversă bucătăria, cuprinzând-o cu braţul.

— Mă bucur pentru tine, Jackie. Paul e un tip

nemaipomenit. O strânse mai tare. Şi sper că ştie ce tip norocos este să vă aibă alături de tine şi pe Mandy. În orice caz, eu asta intenţionez să-i spun.

O întoarse în braţele sale şi privi în jos la ea.

— Sper că nu eşti îngrijorată în legătură cu mine sau cu reacţia mea, Jackie. Eu înţeleg că ce a fost aparţine trecutului, dar realmente vreau ca tu să fii fericită. Eşti prea tânără şi prea iubitoare ca să-ţi petreci viaţa singură. Amintiri întunecate îi veniră în gând fulgerător, dar el le lăsă să treacă. Şi va fi grozav pentru Mandy să facă parte dintr-o nouă familie. Tu şi cu Paul intenţionaţi să aveţi şi propriii voştri copii?

Jackie dădu din cap afirmativ.

— Mi-ar plăcea asta foarte mult. Gray, vreau ca tu să ştii că l-am iubit cu adevărat pe Gordon şi… şi că-l voi iubi mereu.

— Ştiu asta, Jackie. Tu ai fost tot ceea ce o soţie putea fi pentru el. Nu ştiu cum s-ar fi descurcat… cu toate problemele, fără ca tu să nu fii lângă el la fiecare pas. Nu ştiu nici cum te-ai fi descurcat tu fără el. Înghiţi cu greu. Dar Gordon este mort şi de atunci au trecut opt ani. În timp ce rostea aceste cuvinte vechea durere familială îl sfâşie. Inspiră puternic şi-şi îndreptă umerii. Iar tu eşti tânără şi frumoasă şi atât de plină de viaţă, Jackie. E timpul să-ţi continui viaţa. Şi aşa au trecut opt ani, repetă el.

Opt ani de la moartea neaşteptată a fratelui său geamăn. Nouă ani de la diagnosticarea teribilă, a tumorii Inoperabile pe creier, care în cele din urmă îi răpise viaţa lui Gordon McCall, lăsându-i soţia văduvă la douăzeci şi patru de ani, fiica nou-născută fără tată şi pe fratele său geamăn dezolat şi singur.

— Opt ani, spuse uşor ca un ecou Jackie. Ea se strecură din braţele lui Gray şi duse farfuriile pe masă.

Gray, nu vreau să mă înţelegi greşit, dar e timpul şi pentru tine să-ţi continui viaţa.

— Vai, dar o fac, o asigură el. Anul acesta e într-adevăr măreţ. Echipa de fotbal este destul de bună ca să meargă la finale şi să ocupe locuri de onoare, dacă continuăm să ne concentrăm şi să ne strecurăm teferi şi nevătămaţi. La clasa de avansaţi la biologie am cu adevărat nişte elevi promiţători, tipul de copii care apar poate o dată la zece ani. Lucrurile stau grozav, Jackie.

— Nemaipomenit, repetă ea, arcuindu-şi sprâncenele. Dar ceea ce voiam să-ţi spun este că e timpul să începi să te gândeşti să-ţi găseşti pe cineva pentru…

— Taci! El îşi ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să pareze, jucăuş, următoarele ei cuvinte. Mi s-a pus destul problema „când ai de gând să-ţi găseşti o fată drăguţă şi să te stabileşti şi tu?” şi multe chestii de-astea de către mătuşa Kay. Şi ceea ce mereu îi spun ei o să-ţi spun şi ţie. Nu mă interesează căsătoria. Am fost căsătorit o dată şi crede-mă că asta nu e ceva pe care mă grăbesc s-o repet.

— Ai fost însurat cu o viperă, spuse Jackie cu ochii strălucindu-i de indignare. Asta nu contează. Lily Holden a fost cea mai egoistă, cea mai dură şi cea mai crudă femeie pe care am avut nefericirea s-o cunosc vreodată.

— Da, şi am avut cea mai uimitoare, cea mai slabă judecată ca să o iau de soţie, spuse el pe un ton sec. Şi asta este exact o confirmare decisivă a capacităţii mele de a-mi alege o tovarăşă de viaţă, hm? Divorţul a fost cel mai bun lucru care s-a întâmplat în căsnicia noastră. Mă învinovăţeşti că nu sunt mai nerăbdător să repet această experienţă?

— O învinovăţesc pe Lily pentru că te-a făcut să suferi într-un moment în care treceai deja printr-o încercare greu de suportat! Ea te-a invidiat pentru timpul petrecut cu fratele tău care era pe moarte şi te-a părăsit în

cea mai grea perioadă a vieţii tale…

Jacki îşi înăbuşi un suspin de furie.

— După opt ani de zile tot la concluzia asta ajung, Gray. Ea şi-a bătut joc de tine cu adevărat, te-a schimbat şi de atunci n-ai mai fost acelaşi, niciodată. Aş vrea s-o omor pentru ceea ce ţi-a făcut.

— A trecut de mult vremea în care prezenţa lui Lily mă supăra, Jackie. Nu ea reprezintă motivul pentru care am devenit un celibatar con-l vins. El îi zâmbi. Adevărul e că îmi place viaţa mea aşa cum este ea acum. Am o meserie pe care o iubesc şi-mi pot dedica timpul copiilor de la clase şi echipei de fotbal, fără să mă simt vinovat că-mi neglijez o soţie. Iar eu chiar am o familie: pe tine, pe Mandy şi pe draga şi bătrâna mătuşă Kay, care sper din toată inima să rămână în continuare ocupată cu expoziţiile de artă, cu turneele de bridge şi cu excursiile în grup, în îndepărtata Arizonă.

Starea lui de veselie şi de bună dispoziţie nu a atenuat încordarea lui Jackie.

— Gray, vreau ca tu să ştii că eu şi cu Mandy vom face mereu parte din familia ta, spuse ea. Şi chiar dacă voi avea şi alţi copii cu Paul, ei vor intra tot în familia ta. N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru Mandy şi pentru mine. Cum ai fost mereu alături de noi, chiar şi în timpul bolii lui Gordon şi în toţi anii care au trecut de la moartea lui.

— Acum nu începe să mi te plângi, spuse Gray răguşit. Noi suntem o familie şi nimic nu va schimba asta.

Era o minciună permisă. Noul mariaj al cumnatei sale va schimba în mod sigur lucrurile şi amândoi ştiau asta. Dar Jackie era îndrăgostită de Paul Whittier, primul bărbat cu care îşi dăduse întâlnire de la moartea lui Gordon. Din fericire, Paul a răspuns la fel sentimentelor ei. Gray ştia că se bucură pentru ei, ştia că rostise adevărul atunci când spusese că Jackie merita să fie fericită. Ştia, de asemenea,

că va trece ceva timp până când se va atenua sentimentul dureros al pierderii. Reuşi să-i zâmbească lui Jackie, apoi se duse către uşa bucătăriei, pentru a o striga pe Mandy să vină la masă.

Cu codiţele castanii săltând în vânt, fetiţa năvăli în bucătărie o clipă mai târziu. Îşi aruncă braţele în jurul lui şi-l îmbrăţişă cu putere.

— Paul vine pe aici, în seara asta? întrebă ea în timp ce se aşeza la masă.

Jackie îi aruncă o privire lui Gray.

— Da, vine, spuse ea.

— Bine! spuse Mandy. Vreau să-i arăt lucrarea mea de ortografie. Am primit calificativul „A" cu numărul o sută. Paul m-a ajutat să studiez pentru test. Este de un real ajutor.

— Asta e grozav, Mandy, spuse el, dar în interiorul său se simţi uşor pustiit. El o ajutase pe Mandy la ortografie încă din clasa întâi, dar se pare că fusese înlocuit. Şi apoi eforturile lui de a o ajuta să înveţe s-au sfârşit prin a fi el convins de Mandy să joace în *Ţara dulciurilor* sau *Paraşutele* sau *Scările.* Ea nu mai adusese acasă niciodată un calificativ „A" la testul de ortografie, deşi cu siguranţă că era capabilă de asta.

— Ca instructor de ortografie se pare că Paul are priceperea necesară, spuse el zâmbindu-i copilului.

— Pun pariu că el are şi stofă de tătic.

Jackie veni până lângă el şi îşi puse mâna pe mâna lui.

— Mandy, spuse ea, am nişte veşti foarte vesele pentru tine…

Imaginea celor trei persoane – Mandy, Jackie şi Paul – stând în faţa televizorului din sufrageria lui Jackie, tabloul familiei reunite, rămase întipărită în mintea lui Gray mult timp după ce el plecă. Cu acea imagine în gând el fu

cuprins de o singurătate teribilă, atât de pătrunzătoare, încât parcă ar fi fost o durere fizică. Timpul trecea, lucrurile se schimbau. Viaţa pe care şi-o construise în jurul lui Jackie şi al lui Mandy luase sfârşit. Timp de o clipă chinuitoare îşi făcu o imagine clară a viitorului său, îmbătrânind singur, trăind părăsit, din ce în ce mai mult la periferia vieţilor lui Mandy şi a lui Jackie, căci ele plecau, lăsându-l pe el în urmă. Nici Gordon nu păruse să fie atât de îndepărtat, o amintire umbrită dintr-un trecut rapid consumat. Fiind el însuşi, Gray nu-şi permise decât o singură clipă de durere. Se schimbă în hainele sale de alergare şi şofă tot drumul cu radioul din maşină cântând atât de tare, încât i-ar fi fost imposibil să se gândească la ceva. Dorea să se antreneze, avea nevoie de mişcare. Deodată îi veni un gând. De ce să nu alerge prin împrejurimile casei? De asta avea el nevoie, de o schimbare de decor. Părăsi terenul pe care alerga în mod obişnuit şi alergă pe drumul plantat cu pomi. Da, luase o decizie! corectă, se gândi el, în timp ce simţea cum tristeţea i se risipea, fiind înlocuită de un sentiment de aşteptare, deşi nu era sigur ce putea aştepta. Alergă pe distanţa a trei sau patru blocuri.

— Hei, domnule antrenor McCall!

Gray îşi ridică privirea şi-i văzu pe Aaron şi pe Andrew Emory îndreptându-se către el, ţinând amândoi în mâini o lesă ataşată de gâtul unui câine, un danez enorm.

Se afla pe strada unde locuia familia Emory! Gray încercă să se convingă pe sine însuşi că era surprins, inconştient de direcţia spre care se îndrepta. Dar nu i-a mers, nu reuşise. Ştia, presimţise din ce în ce mai mult că se va gândi s-o revadă pe Elissa.

Se opri în faţa băieţilor şi a câinelui uriaş.

— Acela este un ponei sau un câine? întrebă el glumind. Şi mai important, e îmblânzit sau e un mâncător

de oameni?

— Vai, dar e cu adevărat prietenos, spuse Aaron, mângâind capul câinelui uriaş. Se numeşte Jaws[1].

— Jaws, repetă Gray pe un ton sec. Sună precum un nume obişnuit de câine de lux.

— Hai, mângâiaţi-l, domnule antrenor, spuse Andrew. N-o să vă muşte.

Gray îşi arcui sprâncenele.

— Ultimele tale cuvinte sunt celebre. Am auzit că centrul medical din Columbus lucrează mult la fixarea membrelor rupte, aşa că mi se acordă o şansă.

El mângâie capul căţelului. Jaws se aşează jos imediat, prompt, şi părea că de fapt râneşte de plăcere.

— V-am spus că e prietenos, spuse Aaron. Vă place, domnule antrenor?

— Andrew! Aaron!

Uşa casei în faţa căreia se aflau se deschise şi un băieţel de vreo cinci sau şase ani se apropie în fugă.

— Ghiciţi ce s-a întâmplat? strigă copilul emoţionat. Gerbilul meu are şapte puii. Vreţi să intraţi să-i vedeţi? Sunt în cuşcă şi sunt foarte foarte mici.

— El este Jared Berman, îi explică Andrew lui Gray. Uneori stau cu el să-l îngrijesc. Lissa spune că eu şi cu Aaron suntem idolii lui.

— Chiar suntem, spuse Aaron. Cred că ar fi mai bine să mergem să-i vedem puii, Andrew.

Jared coborî să li se alăture.

— Ei, haide, trebuie să veniţi să-i vedeţi, strigă el, sărind în sus şi în jos de nerăbdare.

Andrew şi Aaron schimbară priviri amuzate, paterne.

— În regulă, Jared, vom veni să-i vedem, spuse Andrew. El îi înmână lui Gray câinele în lesă.

— Domnule antrenor McCall, îl duceţi dumneavoastră

1 Fălci

pe Jaws în curtea noastră? Elissa este afară şi udă florile. Poţi să i-l laşi ei. Lesa îi era deja îndesată în mână, înainte ca Gray să aibă ocazia să refuze. Îi privi pe cei trei băieţi alergând în casa lui Jared, apoi se uită în jos la câinele mare care stătea mulţumit la picioarele lui.

— Hai să mergem, băiete, spuse el, şi Jaws se ridică amabil şi porni repede de-a lungul străzii către casa lui.

Elissa era într-adevăr în faţa curţii, ţinând în mână furtunul de stropit grădina. Uda un strat de geromin, plantat sub un stejar înalt, cu o coroană bogată. E un loc grozav pentru geromin, spuse biologul din el, neputând rezista. Nu are suficient soare. N-ar fi făcut nicio sugestie dacă Elissa s-ar fi mirat să-l vadă şi încă în posesia câinelui.

— Poate că de aceea nu o duc prea bine.

M-am gândit că este din cauză că de obicei uit să-i ud.

— Plantele din aer liber nu se udă în această parte a zilei, cu puţin înainte de a se întuneca. Când se răcoreşte, umezeala poate provoca apariţia mucegaiului care…

— Destuii exclamă ea. Mă simt de parcă m-am întors din odiosul laborator de biologie. În continuare, vei scoate dintr-un vas de formaldehidă nişte creaturi scârboase şi moarte şi vei aştepta ca eu să le deschid prin tăiere.

— Termenul se numeşte disecţie, spuse el.

Vrând-nevrând, îşi plimba privirea peste ea. Rochia de plajă din bumbac, de culoarea piersicii, îi scotea în evidenţă formele suple, perfect arcuite, i se mula pe piept, iar fusta scurtă şi amplă îi atingea uşor genunchii. Era bronzată, tânără şi minunată şi discutau despre disecţie, formaldehidă şi mucegai.

Îi zâmbi crispat. Deja auzea vocea lui Gordon, tachinându-l: „Trebuie să-ţi reîmprospătezi practica socială, frate. Ai fost în mijlocul copiilor de vârstă şcolară

prea mult”. Jaws se smuci din lesă, încercând să se elibereze şi să se ducă la Elissa.

— Cum s-a întâmplat de ai rămas cu Jaws? întrebă ea curioasă.

— Politeţea fraţilor tăi mai mici. Îl eliberă pe Jaws care lătră bucuros şi porni repede spre Elissa. Ei m-au rugat să-l aduc acasă în timp ce fac o vizită unor pui nou-născuţi de gerbili.

Ea dădu din cap.

— Ai lui Jare, presupun. Puse furtunul jos şi ridică lesa lui Jaws, apoi îi aruncă o privire mirată. Ai trecut pe aici doar ca să-l aduci înapoi pe Jaws?

El ridică din umeri, conştient că adevărul era mult mai complex şi mai revelator.

Ellssa părea să accepte ridicarea din umeri ca pe un răspuns şi se uită la câine. Jaws îi interpretă privirea ca pe un fel de încurajare căci lătră din nou şi se ridică pe picioarele de dinapoi, punându-şi labele din faţă pe umerii ei.

Gray râse.

— Voi doi arătaţi de parcă dansaţi împreună.

— Chiar aşa şi e. Lui Jaws îi place foarte mult să danseze.

Ea-şi puse mâinile pe trupul căţelului şi făcu câţiva paşi. Câinele se mişca odată cu ea.

— De fapt, el este unul dintre partenerii mei cei mai buni. Nu mă calcă pe picioare niciodată în timpul dansului.

Limba lui Jaws atârna şi părea fericit.

— Vrei să dansezi cu el? întrebă Elissa, cu un surâs provocator în colţul gurii. Ochii ei străluceau ca diamantele.

Gray o privea fix, încremenit. Ea se mişca mai aproape chiar, făcând în aşa fel încât să i-l transfere lui pe Jaws.

— Nu, mulţumesc, spuse el repede. N-am nimic personal cu tine, Jaws, dar nu dansez cu alţi tipi.

Ochii lui întâlniră privirea Elissei.

— Şi totuşi, voi dansa cu tine…

Comentariul lui provocator părea să plutească în aerul dintre ei. Gray vedea în gând cum o lua pe Elissa în braţe; Elissa însăşi se imagina aflându-se acolo. Îşi susţinură reciproc privirile doar cu o clipă mai mult decât ar fi trebuit, traversând tărâmul intangibil al unei acute conştiinţe senzuale.

Gray simţi cum i se înteţesc bătăile inimii. Respiraţia Elissei se acceleră. Apoi uşor, liniştit, amândoi se retraseră. Era mult mai sigur ca el să pretindă că glumise.

— Nimic personal, spuse ea, luându-şi privirea de la el, dar i-am promis lui Jaws toate dansurile din seara aceasta.

— Rămâi cu tipul cu care ai venit. Foarte lăudabil.

Gray îşi drese vocea şi respiră adânc, dorindu-şi departe de el trădătoarele elemente şi principii ale trezirii sale bruşte şi dure. O tensiune conştientă îl ameninţa şi Jaws, simţind poate ceva, începu să facă salturi caraghioase prin curte. Amuzaţi de această distracţie, Elissa şi Gray râseră.

— L-ai făcut să se simtă un câine foarte fericit, spuse Gray.

În acea clipă automobilul albastru-închis al lui Seth, tip *Plymouth Laser,* se opri în faţa casei.

Băiatul ieşi din maşină şi veni alergând spre ei.

— Bună, domnule antrenor! îl salută el pe Gray, entuziasmat. Aţi venit să mă vedeţi?

El nu aşteptă niciun răspuns, crezând că acesta este afirmativ.

— Echipa e puţin îngrijorată în legătură cu meciul de mâine, de la Northgate. Jucătorii lor de la mijlocul

terenului – mijlocaşii – sunt cu toţii seniori care au mai jucat în echipa sportivă universitară de la începutul anului întâi. L-au eliminat săptămâna trecută pe cei din echipa *Raccoone Township* şi…

— Ce v-am spus eu, băieţi, în după-amiaza aceasta ia antrenament, referitor la pericolele de a fi doborâţi în plan psihic, de reputaţia altei echipe? Gray se întrerupse calm. Dacă se întâmplă asta, puteţi pierde meciul chiar înainte de a-l începe. Noi suntem bine pregătiţi pentru Northgate.

— Şi pentru că discutăm subiectul unei bune pregătiri, ai învăţat pentru testul de limba franceză de mâine, Seth? întrebă Elissa.

Seth putea să vorbească cu uşurinţă despre fotbal toată noaptea. Pe de altă parte, franceza nu era un subiect pe care-l discuta cu tot atât de mult zel.

— Profesoara de franceză mă place. N-o să mă lase niciodată corijent, spuse Seth cu încredere. Tocmai îi răspunsese la întrebare.

— Intră în casă, scoate-ţi cartea de franceză şi începe să înveţi, îi ordonă Elissa.

— Am învăţat! spuse Seth. Am fost la Vicky Drayton azi-noapte şi am învăţat la franceză. Pe cuvânt! adăugă el în timp ce sora lui ridica din sprâncene, sceptică.

— Vicky Drayton? se miră Gray. Ea este noua ta prietenă?

Ca antrenor cu rol de părinte şi mentor, el încerca să se intereseze de viaţa personală a jucătorilor săi, dar uneori idilele din liceu se derulau prea repede ca el să poată ţine pasul cu ei.

— Oh, încă ies cu Brenda Cooper, spuse Seth. Vicky e doar o prietenă. De fapt, ea şi-a petrecut cea mai mare parte a serii vorbind despre dumneavoastră, domnule antrenor. El îi făcu cu ochiul lui Gray, ca de la bărbat la bărbat. Vicky e nebună după dumneavoastră. Vreau să

spun că vă iubeşte la nebunie.

Gray se gândi la vesela şi zăpăcita Vicky Drayton, cea cu părul/osu', una dintre elevele lui i de la ora de biologie. Îl iubea ca o nebună pe el? Aproape că gemu tare.

— Nu, n-am ştiut, spuse el. Dar asta explică câteva lucruri.

— Ca de exemplu faptul că-i face atâta plăcere, încât moare de bucurie de câte ori se află lângă dumneavoastră? Ca atunci când vă urmează peste tot, făcând orice ca să vă atragă atenţia? chicoti Seth.

Gray rămase perplex.

— Hei, domnule antrenor, ar trebui poate să încercaţi să ieşiţi cu Vicky. Şi pe deasupra, tatăl ei este directorul executiv al lanţului hotelier *Meknight.* Este unul dintre cei mai bogaţi tipi din Riverview. V-aţi putea căsători cu Vicky, v-aţi retrage din învăţământ şi l-aţi lăsa pe tăticul ei să vă aranjeze într-o slujbă uşoară, administrativă, la Columbus. Ce credeţi? O viaţă liniştită, hâm?

Gray era prea îngrozit ca să-i răspundă.

— Cred, spuse Elissa, că tu şi cu Vicky ar trebui să vă petreceţi mai mult timp cu studiul limbii franceze, decât să puneţi la cale un complot care sună ca şi cum ar veni direct din „Tânăra şi neastâmpăratul". Şi acum, du-te să înveţi, Seth. Bună seara şi succes.

Gray fu foarte uşurat când Elissa îi venise în ajutor.

— Seth, există un cuvânt care îi desemnează pe bărbaţii care doresc cu pasiune fete tinere, dar acela nu este profesor, spuse el.

— Vicky nu este o fetiţă, spuse Seth. E într-adevăr drăguţă şi are realmente un trup fierbinte. Ea…

— Este un copil, spuse Gray ferm. Uite ce e, Seth, ştiu că voi, elevii, în special seniorii, vă credeţi a fi destul de maturi, dar profesorii îi văd pe copii aşa cum sunt ei. Copii. El se întoarse spre Elisa. N-am dreptate?

— Nu te aştepta ca ea să fie de acord cu tine, spuse Seth, înainte ca Elissa să fi putut vorbi.

Deoarece fusese redus la statutul de copil, el era gata să se răzbune puţin.

— Mai demult, când Lissy era în liceu, a fost nebună după dumneavoastră, nebunie ce a depăşit pasiunea actuală a lui Vicky.

El îşi lovi, în mod dramatic, fruntea.

— Eram, pe atunci, în clasa a patra, dar încă îmi amintesc cum vorbea ore-n şir despre dumneavoastră. Adică tot timpul, ce mai!

— Seth, spuse Elissa dulce, o să te omor.

Gray îi surâse.

— E adevărat?

— Că o să-l omor pe groaznicul meu frăţior? Oh, da, absolut. Va trebui să-ţi găseşti alt înaintaş pentru echipă, domnule antrenor.

— Nu mă refer la asta, râse Gray. Chiar m-ai iubit la nebunie, Elissa?

— Bineînţeles că da, triumfă Seth. Doamne, domnule antrenor Maccall, cum de nu aţi observat? Vreau să spun că asta s-a întâmplat acum opt ani şi eu eram doar un copil atunci, dar chiar şi eu ştiam că vă iubeşte ca o nebună!

— Cu opt ani în urmă, repetă Gray, gânditor. Cu opt ani în urmă el se luptase cu ruptura căsniciei sale şi cu moartea fratelui său. Pe atunci nu prea eram atent la ce se întâmplă în jurul meu, mărturisi el. Mă tem că ar fi trebuit să mă dobori cu o maşină cu optsprezece roţi pentru a mă determina să observ.

— E bine că Elissa n-a ştiut asta, căci poate ar fi încercat s-o facă, spuse Seth, râzând zgomotos de propria sa glumă.

Gray o privi pe Elissa. Ea îşi încrucişase braţele în faţă şi încerca să pară liniştită şi calmă. Dar într-un fel, el

ştia că ea nu era. Şi asta îl mulţumea.

— Aşadar, ai fost îndrăgostită nebuneşte de mine?

— Nu.

El zâmbi neîncrezător şi ea oftă.

— Bine, în regulă, recunosc. Am fost. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Am mai crescut de atunci şi între timp mi-a trecut.

— Oare? Răguşeala vocii sale îl surprinse pe Gray. Ceea ce-l surprinse şi mai mult fu nerăbdarea lui de a continua această discuţie care era jenantă, atât pentru el cât şi pentru Elissa. În mod ciudat, nu se simţea stingherit. Se simţea uluit şi emoţionat.

— Vai, da, m-am vindecat complet, spuse Elissa.

Era umilită de mărturisirea sinceră a fratelui ei, şi totuşi era uimită de faptul că fusese nebună după Gray într-un mod atât de flagrant, iar el nici măcar nu bănuise. Şi dacă era adevărat, medită ea, atunci de ce el alergase după ea cu o seară în urmă? Evident, nu pentru faptul că ar fi crezut că dragostea ei nebunească era pe punctul de a reveni. Situaţia era tot atât de dificilă la ea prezenţa lui acolo, în acea seară. „Prostuţa fetiţă se îndrăgosteşte, continuă ea. Un fapt pentru care noi toţi îi suntem recunoscători”.

Se strădui să-i întâlnească privirea, dar apoi îşi dori să n-o fi făcut. Felul în care o privea Gray îi tăie răsuflarea şi-i provocă furnicături prin toate terminaţiile nervoase. Tot ce se afla în jurul lor părea să dispară, lăsându-i cu o aureolă de intimitate intensă.

Pusă în încurcătură, Elissa îşi întoarse privirea de la el şi se îndepărtă. Cădea ea oare în acea capcană a evocării momentelor romantice prin care trecuse singură, clipe de care Gray McCall era total inconştient? O asemenea comportare era destul de rea la vârsta de şaptesprezece ani, dar era fără scuză la douăzeci şi cinci

de ani.

— Hei, Lissy, încerci să îneci sărmanele flori sau ce ai de gând? o readuse la realitate vocea lui Seth care-i întrerupse şirul gândurilor. Îl văzu ridicând furtunul care încă mai împrăştia apă, inundând geranimul nefericit.

Gray, de asemenea, fu luat prin surprindere de Seth, ieşind din ceaţa uşor senzuală. Era uimit de modul vehement în care-şi dorea ca jucătorul lui cel mai bun de fotbal să dispară, lăsându-l singur cu sora lui.

Elissa fu cea care dispăru totuşi, alergând în faţa casei ca să oprească apa. Jaws o urmă şi nu se mai întoarse niciunul dintre ei. Câteva minute mai târziu ea reapăru în veranda din faţă a casei pentru a-l chema pe Seth înăuntru.

— Noapte bună, domnule antrenor McCall, adăugă ea, vocea fiindu-i clară şi liniştită.

Gray o privi intrând în casă şi văzu cum se închide uşa în urma ei. L-au trebuit câteva clipe ca să-şi amintească că, de fapt, pornise să alerge prin vecinătate şi nu să stea în picioare, amuţit, în faţa casei familiei Emory.

Începu să alerge şi nu încetini până când nu simţi că o să-i explodeze plămânii.

Capitolul 3

În noaptea aceea, până târziu, Gray se zvârcolea în aşternut, răsucindu-se şi întrebându-se de ce alergarea lui foarte lungă din urmă cu câteva ore şi duşul liniştitor nu avuseseră asupra lui obişnuitul efect, care-i trimitea trupul obosit într-un somn adânc şi fără vise.

Ura faptul de a sta treaz şi singur, pentru că, în mod inevitabil, mintea îi evoca imagini pe care intenționat le

alungase în timpul orelor când era ocupat. Era vorba de părinţii lui, râzând şi luându-şi rămas-bun când plecaseră la aeroport, adică ultima dată când îi mai văzuse. Şi fratele său, Gordon, care devenea din ce în ce mai slăbit şi mai bolnav, până când a intrat în comă şi nu şi-a mai revenit. Şi mai era şi fosta lui soţie, Lilly, atât de frumoasă, atunci când îl spusese că vrea să divorţeze, că el reprezentase un eşec şi o dezamăgire a vieţii ei şi nicidecum bărbatul cu care crezuse ea că se căsătorise.

Gray împinse perna şi se forţă să se gândească la meciul de fotbal al echipei sale împotriva celei de la liceul *Northgate.* Schiţase strategia folosind puterile fiecărui jucător, împotriva a ceea ce ştia despre tabăra adversă. Parcursese întregul proces de mai multe ori, născocind chiar planuri alternative referitoare la folosirea jucătorilor din seria a treia. În cele din urmă, ochii lui se închiseră şi adormi… şi…

Putea să-i simtă parfumul feminin, provocator şi ispititor, căci îşi apăsa buzele pe buzele ei… Atingerea pielii ei fine era ameţitoare, iar el o mângâiase şi o gustase în timp ce ea îi şoptea numele. Îi sărută obrazul delicat până la gură, la frumoasa ei gură, moale, senzuală şi irezistibilă.

Ea dorea ca el s-o sărute adânc şi puternic, exact în felul în care el dorea s-o sărute. Buzele ei se deschiseră, iar limba lui intră adânc în interiorul gurii ei, o întâlni pe a ei şi se angajară într-un duel pasional, care-i lăsă pe amândoi fără respiraţie. Era încântat, dar nu mirat de faptul că ea era goală şi el savura netezimea caldă, mătăsoasă a pielii ei.

Sânii îi erau plini şi moi. Când îi cuprinse în mâinile sale, gemetele ei de plăcere îi spuneau că-i plăcea ceea ce făcea el, tot atât de mult pe cât îi plăcea lui s-o facă. Era întuneric şi nu putea să-i vadă sfârcurile, dar degetele lui

alunecau cu precizie peste ele şi zâmbi când o auzi scâncind de dorinţă. Simţi cum se întăresc şi se încordează şi-şi continuă jocul erotic. Ei îi plăcea teribil asta, din felul în care gemea şi-i murmura numele. Nu se grăbi, mângâind-o prelung, înainte ca mâinile să-l fie înlocuite de gura sa. Limba i se învârti în jurul sânilor ei şi-i dezmierdă până când ea se zvârcoli sub el, strigându-i în neştire numele. Alunecă cu coapsa între picioarele ei lungi şi ea îi freca gamba cu talpa piciorului. Mâinile ei îl mângâiau peste tot, nu era nici sfioasă, nici inhibată, ştia exact unde şi cum să-l atingă pentru a-l înnebuni de dorinţă.

Ea îi şoptea numele rugându-l s-o pătrundă, în timp ce el îi mângâia coapsele satinate. Simţi cum ea îl cuprinde lacom cu mâna. Cum devenea agresivă, excitată la maximum. Însă el îşi continua explorarea tacticoasă a trupului ei, nu se grăbea, savurând fiecare moment al preludiului lor mult prea mult pentru a grăbi lucrurile. În final, degetele îi alunecară printre coapsele ei, spre centrul feminităţii fierbinte şi moale. Ştiu că era foarte pregătită pentru a-l primi. Şoptindu-i promisiuni intime, o acoperi cu trupul lui ca să pună capăt chinului senzual, deşi acesta fusese minunat şi reuşise să-i satisfacă pe amândoi. În timp ce-şi fixa poziţia deasupra ei, simţindu-i trupul care i se oferea, îi privi chipul. Ochii ei albaştri străluceau de pasiune, privindu-l intens şi zâmbindu-i în timp ce îi mângâia obrazul, şoptindu-i numele.

— Elissa! îi strigă Gray numele şi se trezi. Privi sălbatic de jur-împrejurul dormitorului său. Totul era întunecat şi liniştit şi patul lui era gol. Era singur şi visase, visase că face dragoste cu Elissa Emory. Transpirase, respira cu greutate, iar trupul său era stârnit, tremurător şi nesatisfăcut. Aruncă păturile şi merse încet la baie. Niciodată nu avusese un vis atât de real, atât de profund şi niciodată nu fusese atât de afectat de un vis.

La dracu', încă mai era tulburat! Nu se putea opri să nu se gândească la cât de pasionată şi de plină de dorinţă fusese ea în vis, la cât de mult o dorise şi cât de mult o mei dorea încă. Înjurând, dădu drumul la duş. Apa era rece şi el nu se putea adapta, chiar gemu cu voce tare când fu stropit peste trupul înfierbântat. Îşi spunea sieşi, în timp ce tremura sub jetul rece ca gheaţa, că a fost un vis, doar un vis. Asta nu însemna că el o dorea. Nu putea s-o dorească. Refuza s-o dorească. Fusese doar una dintre elevele lui, pentru numele lui Dumnezeu! Şi fusese îndrăgostită nebuneşte de el. Acest gând îi veni pe neaşteptate în minte şi Gray păli. Oare faptul că aflase asta II Inspirase visul? Crezuse ceea ce îi spusese lui Seth. Fetiţele nu apelau la el, iar el îşi privea toate elevele ca pe nişte adolescente! Când Elissa avusese şaptesprezece ani şi se îndrăgostise nebuneşte de el nici nu observase. Şi chiar dacă ar fi băgat de seamă n-ar fi avut nicio importanţă. Ea fusese un copil. Dar acum nu mai era. Cuvintele păreau să aibă un ecou în noapte, de parcă le-ar fi rostit cu voce tare. Trupul lui încă fierbinte ardea la această sugestie până când mintea lui disciplinată şi riguroasă îl smulse cu forţa, încă o dată, de sub controlul libidoului său dezlănţuit. Deşi Elissa Emory nu mai era o şcolăriţă era totuşi încă prea tânără pentru el. Avea abia douăzeci şi cinci de ani în comparaţie cu cei treizeci şi patru de ani ai lui. Şi când aceste cifre nu-i păreau deloc inacceptabile, şi-o reaminti pe vremea când era la grădiniţă, jucându-se cu păpuşile şi dormind, în timp ce el avea paisprezece ani, purta bretele şi ofta după Mary Alice Beamon. Lăsând vârsta la o parte, adevărul era că Elissa Emory era nepotrivită pentru el. Era prea sentimentală. O femeie ca ea ar cere bărbatului cu care se culcă să fie… ei bine… să fie implicat în viaţa ei şi nu numai fizic. Total. El nu-şi dorea niciun fel de solicitare sentimentală sau de

implicare emoţională cu o femeie. Era prea matur pentru asta, prea obosit, prea neînduplecat şi prea cinic. Pierduse deja drumul spre dragostea veşnică şi gândul de a îndura o altă suferinţă emoţională, într-o altă relaţie, îi îngheţa sângele în vene. Sau poate că era apa rece ce curgea pe el şi care-i răcorise sângele. Îngheţase şi mai bine ar fi terminat cu duşul înainte de a se instala hipotermia. Închizând robinetele, Gray ieşi de sub duş şi se înfăşură în halatul său gros, din prosop. Deşi se simţise pentru o clipă îngheţat, echilibrul mental fusese restabilit. Nu vor mai exista în noaptea asta alte gânduri sau dorinţe disperate în legătură cu Elissa Emory şi nici altă dată, îşi promise el cu hotărâre, îndreptându-se către dormitor.

— Aceasta este echipa de volei? întrebă Elissa, privind la cele opt fete care stăteau în faţa ei, în sala de gimnastică. Ele o priviră în linişte. Când o angajase ca profesoară de artă în Riverview, Usula Warburton, impunătoarea şi aroganta directoare a şcolii, îi ceruse Elissei să preia echipa feminină de volei. Iniţial refuzase, pe motiv că nu ştia nimic despre sport, cu excepţia puţinului pe care şi-l amintea de la orele de gimnastică din liceu. Stăruitoarea doamnă Warburton îi procurase manualul antrenorului şi îi pomenise despre dezamăgirea tuturor jucătorilor tineri, nerăbdători, care ar fi fost privaţi de participarea la sporturile preferate, dacă nimeni nu-l înlocuia pe antrenorul lor.

Nimeni din facultate nu se oferise voluntar pentru acest post. Dacă Eiissa nu accepta, n-ar mai fi existat nicio echipă feminină de volei. Ea capitulă în faţa inevitabilului şi studia manualul în fiecare noapte înainte de a merge la culcare. Îşi anunţase antrenamentul cu echipa, cu trei zile

în urmă. Toate acele jucătoare nerăbdătoare şi entuziaste de care o asigurase doamna Warburton şi care făceau parte din echipa de volei, ar fi trebuit să ştie despre antrenament şi să se prezinte la sală. Dar unde erau ele? Pentru o echipă de volei era nevoie de cel puţin şase jucătoare. Cinci potenţiale jucătoare stăteau în faţa ei. Celelalte trei fete…

— Nu puteţi forma o echipă completă, spuse ea cu un amestec de rugăminte şi neîncredere. Le cunoştea pe celelalte trei fete – Rachel, Shannon şi Donna – de la orele sale de artă, iar ele nu practicau niciun sport. Fetele acestea cu siluete armonioase şi cu pieptănături sofisticate, machiate ca nişte manechine, erau prinţesele. Elissa cunoştea bine acest tip pretenţios de fată care evita tot ceea ce provoca transpiraţia.

— Noi suntem echipa de volei, spuse una dintre gemenele Kovach, deşi Elissa n-avea nicio Idee care dintre ele era. Ori crezi asta, ori nu.

— Prefer să nu cred, spuse Shannon, o blondă înaltă, platinată, care arăta de parcă era un manechin de înaltă clasă.

— Cu acest fel de echipă fantomă, cum este posibil să câştigăm chiar şi un singur meci? întrebă Laretha Warren, una din stelele echipei feminine de alergări.

Era competitivă şi rapidă şi ar fi fost o jucătoare serioasă, iar Elissa ştia asta.

— Am dorit să încep cu un sport uşor de sală, dar nici nu m-am gândit că ele vor opta pentru volei. De ce aţi făcut asta?

— Aveam nevoie de un sport pentru curriculum vitae de la colegiu, explică Donna, o blondă dulce, care era puţin mai scundă decât Shannon, dar tot atât de fermecătoare.

— Aşa că am optat pentru volei, negândindu-ne însă că ar fi trebuit vreodată să-l şi practicăm.

— Am avut două antrenamente în vara asta cu antrenorul Marsh, spuse o fată cu părul de un roşu strident, în care Elissa o recunoscu pe Vicky Drayton, dar ele n-au reuşit să joace nici acolo. Toate trei au avut scutiri medicale de la doctorii lor.

— Falsificate cu siguranţă, spuse Laretha.

— Când antrenorul Marsh a intrat în spital, îi spuse Shannon Elissei, am crezut că s-a terminat cu prostia asta de volei, până când am văzut anunţul acela groaznic în legătură cu antrenamentele. Domnişoară Emory, eu sunt o artistă, după cum bine ştiţi de la orele de artă. Cu siguranţă că nu mă veţi pune pe mine să joc!

— Aceste trei fete nu ştiu nimic despre volei, spuse Adrienne Simms. Ea făcea parte din două echipe de înot şi doborâse recordul districtual la scufundări.

— Ele gândesc probabil că termenii set, volei, ţintă şi a servi au de-a face cu modul de îngrijire al părului şi al unghiilor.

Elissa se gândi la echipa ei. Fetele nu aveau deloc profunzime; nu era nimeni care să le înlocuiască pe cele cinci fete care ştiau ce făceau şi care doreau să joace. Aceste cinci jucătoare ar fi trebuit să joace mai multe meciuri, fără timp de odihnă sau de prelungire, acordate de arbitru ca urmare a accidentării jucătorilor. Şi a şasea jucătoare ar fi trebuit să fie Rachel, Shannon sau Donna, se gândi ea, speriată cu adevărat.

Ea se uita la cele cinci fete care le priveau duşmănos pe celelalte trei, ambele tabere dispreţuindu-se reciproc. Nu exista un spirit de echipă aici şi părea să nu existe nicio soluţie. Pentru o clipă îl invidie pe antrenorul Marsh care stătea temporar în spital, dar ştia că trebuia să se ocupe de asta.

— Vă rog să luaţi loc, spuse ea, şi aşteptă până când fetele se aşezară pe bănci.

— Avem nevoie de voi toate, continuă ea. Şase să joace şi două să fie rezerve. Suntem o echipă şi avem programate deja meciurile cu alte şcoli. Trebuie să jucăm şi să le câştigăm, nu să le pierdem.

Deşi aveau un echilibru instabil, ea fu conştientă de faptul că cel puţin fetele o ascultau.

— Aşa că, de vreme ce suntem aici, haideţi să instalăm plasa şi să ne antrenăm.

Adrienne, Laretha, Vicky, gemenele Kovach şi a cincea fată, Bethany Becker, care era scundă, slabă, şi arăta ca şi când ar fi avut doisprezece ani, o ajutară pe Elissa să fixeze plasa. Celelalte trei le priveau aşezate pe bănci.

— Ne vom alinia, câte patru de fiecare parte a fileului, ordonă Elissa. Cine vrea să servească prima? Shannon, ce ai zice dacă ai începe tu?

Shannon se retrase îngrozită.

— De ce eu?

— Ei, haide, n-are să fie chiar aşa de rău, îi zâmbi Elissa încurajatoare.

— Ei bine, va trebui să-mi arătaţi cum, pentru că nu ştiu cum s-o fac.

Pentru a face ca lucrurile să meargă, Elissa stătu într-una din echipe şi servi mingea. Din păcate, se pricepea tot atât de puţin să servească ca şi pe vremea cât fusese la liceu. Lovi mingea cu partea interioară a încheieturii moi şi sensibile şi o durere cumplită îi paralizează braţul. Sări ca arsă, fiind sigură că-şi făcuse o rană.

— Of, domnişoară, e mai uşor şi mai puţin dureros dacă o faceţi aşa, spuse Laretha, sărindu-i în ajutor şi demonstrând modul corect de a servi. Mingea trecu pe deasupra plasei şi Adrienne aproape că se ciocni de Donna în timp ce sărea în faţă să respingă mingea.

Donna dădu peste una din gemenele Kovach, o prinse

cu mâna ca să se echilibreze şi apoi îi dădu drumul scoţând un ţipăt ascuţit.

— Oh, nu! Mi-am rupt o unghie!

Rachel şi Shannon fugiră la ea s-o consoleze, în timp ce Adrienne şi Laretha făcură schimb de priviri exasperate.

— Te poţi îngriji de unghia ta mai târziu, spuse

Elissa. Vicky, de data asta serveşti tu.

În timp ce Vicky ridica mingea de jos uşile sălii de gimnastică se deschiseră zgomotos. Un grup de băieţi năvăli înăuntru, râzând şi ţipând, şi se opriră indiferenţi la vederea fetelor.

— Este echipa de fotbal! exclamă Adrienne.

— El trebuie să fie cu ei! spuse Vicky răguşit, scăpând mingea.

Ca o replică la aceste cuvinte, Gray păşi în sala de gimnastică şi Eliisa o auzi pe Vicky icnind. Ea însăşi simţea nevoia să ofteze. Nu-l văzuse pe Gray de patru zile, din ziua când Seth îl informase de dragostea ei nebunească din trecut.

— Poartă blugi! şopti Vicky.

— Vaai, pare aşa de fierbinte!

Elissa îşi închise ochii cu groază. Jucase această scenă cu opt ani în urmă, fiind ea însăşi în rolul principal, adică în locul lui Vicky cea nebună de dragoste. Cu o dorinţă aproape nestăpânită ochii ei se deschiseră şi se fixară asupra lui Gray. El purta blugi şi parcă pe nimeni nu cădeau mai bine ca pe el. Braţele şi umerii puternici îi erau scoşi în evidenţă de tricoul roşu.

Gray o zări pe Elissa din momentul în care intră în sala de gimnastică. Fără să vrea, îşi strânse mâinile în pumni. Ultima oară când o văzuse se întâmplase în acel vis care se derulase precum una din scrisorile acelea fantastice de la Penthouse care prindeau viaţă. Ea fusese

goală, fierbinte şi nerăbdătoare atunci, iar el o evitase intenţionat din acea zi.

Acum era aici şi întâlnirea lor era inevitabilă. Mult timp stătu pe loc împietrit şi rece, nesigur de ceea ce urma să facă sau să spună, simţindu-se tot atât de stângaci ca un adolescent şi având palmele umede.

— Domnule antrenor, ce fac aceste fete aici? întrebă unul dintre jucătorii lui.

Ăsta era chiar stimulentul de care Gray avea nevoie pentru a se putea concentra. În fond, el fusese capabil întotdeauna să facă ceea ce era de făcut. Se îndreptă spre Elissa, spunându-şi că nu mai avea nicio altă scăpare. De fapt, ea era singurul adult prezent acolo. Încercă să ignore bătăile accelerate ale pulsului, dar nu se putu abţine să n-o privească fix. Ea purta un şort de stofă ecosez şi un tricou verde-deschis. Picioarele ei erau lungi şi subţiri, iar el îşi aminti cum le simţise lângă ale lui, cum îi mângâiase pielea catifelată.

O explozie de căldură îl cuprinse rapid, ca o vâlvătaie. El nu-şi amintea, pentru că nu-i atinsese niciodată picioarele. Visase doar s-o facă! Dar visul părea atât de viu, atât de real. Şi mai rău încă era faptul că retrăia acea scenă în clipele sale libere din timpul zilei şi fără să vrea, noaptea. Un aflux puternic de sânge îi încălzi gâtul şi faţa. Se simţea vinovat ca un elev de şcoală.

Elissa se îndreptă spre el să-l întâmpine. Îşi încruntase sprâncenele şi asta-l îl zăpăci şi mai mult. Nu era posibil ca ea să ştie la ce se gândise şi ce visase. Dar de ce-l privea aşa? Atât de calm şi, în mod sigur, dezaprobator.

— Ce faci aici? întrebă ea, ţinându-şi privirea concentrată spre un punct din stânga lui.

Era iritată de prezenţa lor, nu se putea îndoi de asta. Gray simţi că abia se stăpânea să nu zâmbească. Elissa îşi

arăta deschis sentimentele şi, deşi el pretindea că manifestările sentimentale îl făceau să se simtă stingher, de fapt, retragerea ei glacială era aceea care-l deranjase. Fosta lui soţie fusese rece, distantă şi rezervată; chiar şi-n vremurile bune el citise cu greu în ea. Elissa era atât de diferită. Ea lăsa pe toată lumea să afle ce simte. Şi chiar acum, ea aştepta nerăbdătoare un răspuns la întrebarea ei.

— Tocmai acelaşi lucru voiam să te întreb şi eu pe tine, spuse el.

— Noi suntem aici pentru că a început să plouă în mijlocul antrenamentului de fotbal. Toarnă serios, cu fulgere şi trăsnete, aşa că am intrat înăuntru să continuăm exerciţiile.

— Ei bine, eu am rezervat sala de gimnastică pentru antrenamentul de volei de după-amiază, spuse ea prompt. Tu şi echipa ta ne ţineţi pe loc, aşa că va trebui să plecaţi.

Ochii lui se măriră şi deodată râse.

— Antrenament de volei?

— Eu sunt antrenoarea echipei de volei, spuse Elissa.

Ea Inspiră adânc şi se strădui să ignore chicotitul lui neîncrezător.

— Şi da, noi ne antrenăm. Primul nostru joc va avea loc la începutul săptămânii viitoare. „Cerul să le ajute”, continuă ea în gând.

— Stai puţin, nu pot să accept toate astea imediat.

Gray râdea acum.

— Oare ochii mei îmi joacă feste sau chiar le văd aici pe Rachel, Shannon şi Donna. Asta trebuie să fie prima dată când vreuna dintre ele au pus vreodată piciorul în sala de gimnastică din *Riverview*. Cât despre a juca în mod real un meci, eu nu le-am văzut niciodată mişcându-se mai rapid decât într-o plimbare uşoară.

— Laretha, Adrienne şi gemenele Kovach sunt dotate şi sunt nişte atlete minunate, spuse ea, apărându-şi cu

loialitate echipa.

— Şi celelalte fete… sufletul. Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Încetează cu râsul!

— Scuză-mă.

El îşi ridică mâna, ca şi cum ar fi vrut să oprească hohotul de râs care ameninţa să izbucnească. Dar n-a mers. Încercă să se stăpânească, dar izbucni din nou.

— Ca antrenor, ştiu cât de important e… sufletul, dar pentru ca o echipă să câştige un joc are nevoie de mult mai mult. Talent, pricepere, putere, înălţime, profunzime.

— Le avem pe toate astea, spuse Elissa furioasă. Nu trebuie decât să le dezvoltăm. Şi, deoarece le sunt antrenoare, e de datoria mea să le ajut în această problemă, Ea îşi ridică capul şi îşi îndreptă umerii foarte hotărâtă.

Gray surâse.

— Dacă o iei pe Donna Lydon şi-o pui chiar să atingă mingea, te votez pentru a fi antrenoarea anului.

Elissa îl privi: era cel mai chipeş antrenor din Riverview, cu o echipă de fotbal deja clasată pe locul întâi în statul Ohio, şi în prezent evaluată la un grad superior în plan naţional pe lista de alegători ai liceului de fotbal, publicată în *U.SA. Today.* Ce îngâmfare groaznică din partea lui să facă cu ea glume despre antrenorul anului.

— Nu crezi că putem câştiga niciun meci, nu-i aşa?

El îşi acoperi zâmbetul cu mâna.

— Hm, cum să spun asta în mod diplomat?

— Las-o baltă cu diplomaţia, răspunde-mi doar la întrebare.

— Bine. Nu. Nu cred că ai o rugăciune cu care să poţi câştiga chiar şi un singur meci cu această echipă.

Până-n clipa aceea chiar că nu avusese, dar era ceva în ochii lui întunecaţi şi jucăuşi, ceva în zâmbetul lui sexy,

care o făceau să se certe cu el, să fie în tabăra adversă şi să nu-i dea pace până când… Elissa înghiţi în sec. Până când ce? Toate instinctele ei o avertizau că păşea pe un teren periculos.

Mai mult decât atât, zâmbetul lui nu era sexy, se mustră ea. Era nesuferit de arogant şi asta nu avea nicio legătură cu sexul. În mod involuntar, privirea ei îi măsură trupul, pieptul şi umerii largi, potrivirea splendid de bărbătească a blugilor săi.

Elissa şi scuturǎ capul, străduindu-se să privească în altă parte, simţindu-se, pe moment, tot atât de ameţită şi de pierdută ca biata Vicky Drayton cea bolnavă de dragoste, care veni ţopăind spre el.

— Domnule antrenor McCall, echipa dumneavoastră ne-a furat mingea! exclamă Vicky chicotind. Asta înseamnă că noi ar trebui să jucăm volei cu asta? Ea roti o minge de fotbal.

— Vreţi să serviţi dumneavoastră la fileu cu mingea asta, în timp ce ei trimit mingea noastră de colo – până colo, fără rost? Ea se dădu mai aproape de el, oferindu-i mingea.

— Lovesc cu piciorul în mingea de volei? Gray, absent, luă mingea de fotbal, concentrându-şi atenţia asupra băieţilor, care în mod sigur, loveau mingea de volei de colo-colo, prin sala de gimnastică, izbind-o de pereţi şi strigând de bucurie. Mingea era moale şi nu era făcută pentru o asemenea maltratare.

— Hei! ţipă el. Terminaţi!

Înaintă cu paşi repezi spre băieţi, lăsând-o în urmă pe Vicky care ofta.

— Daţi-le fetelor mingea înapoi.

— Bine. Lată mingea voastră, fetelor! spuse Seth şi trimise mingea dezumflată, driblând, spre ele.

Adrienne o ridică. Era moale şi fără formă, ca o coajă

de grepfrut, al cărui interior fusese golit.

— Uitati-o, domnişoară Emory, spuse ea, ducând-o la Elissa.

— Au terminat-o. Cred că antrenamentul s-a sfârșit.

Elissa examină mingea spartă. N-o puteau folosi la antrenament şi drumul la magazia de echipament pentru a obţine una nouă, părea un efort inutil. Cel puţin trei dintre jucătoarele ei ar fi fost de mult plecate până să aducă mingea nouă. Mai bine să amâne antrenamentul în altă zi.

— Hai să zicem că ziua de lucru s-a terminat. Vom…

— Scuză-mă, domnişoară Emory, o întrerupse Gray. Băieţii ar dori să-şi ceară scuze faţă de tine şi de echipa ta.

El li se alăturase iar şi băieţii se strânseseră în spatele lui. Rostiră în cor o scuză timidă şi apoi Gray se lansă într-o cuvântare riguroasă despre respectarea recuzitei şcolare şi despre drepturile celorlalţi.

Elissa asculta, mirată că el luase aşa în serios acest incident.

Fetele stăteau în picioare, ţintuite locului, încremenite.

— E ca şi cum noi chiar suntem o echipă care merită respect, şopti Bethany Becker.

— Desigur că suntem, o asigură Elissa.

Când prelegerea lui Gray luă sfârşit, băieţii se azvârliră pe podea ca să execute cele douăzeci de flotări pe care le ceruse antrenorul ca pedeapsă pentru fapta lor. Fetele se deplasară să-şi adune lucrurile ca să plece acasă. Elissa stătea pe loc, ţinând mingea nenorocoasă şi uitându-se la băieţi. Era conştientă că Seth, căpitanul echipei, fusese iniţiatorul răutăţii comise în acea după-amiază şi îi era recunoscătoare lui Gray că rezolvase problema disciplinei în calitate de antrenor.

— Elissa, îmi pare rău cu adevărat de ceea ce s-a întâmplat.

Gray i se alătură, privind cu tristeţe mingea.

— Fetele au apreciat faptul că ai luat totul în serios. Şi eu am aprobat acest lucru, deşi sunt mirată că ai făcut-o. Deodată un zâmbet îi arcul buzele, reamintindu-şi privirea comică de pe faţa lui din momentul în care aflase cine făcea parte din echipa de volei şi cine o antrena. Dar cred că ne jucăm cu drepturile, îhâm? Chiar şi o glumă merită respect.

El îşi muşcă buzele.

— Tu nu eşti o glumă.

— Nu?

Ea-şi întoarse capul încă râzând.

— Atunci sunt un caz fără speranţă? O cauză pierdută?

— Tu să-mi spui.

Ochii lor se întâlniră şi un fior de electricitate senzuală, aproape tangibil ca intensitate, se ridică între ei. Amândoi l-au simţit, deşi niciunul n-a îndrăznit să-l recunoască. Nu s-a mişcat totuşi niciunul. Nici nu şi-au schimbat privirea. Şi apoi interludiul intim a fost spulberat.

— Domnişoară Emory, strigă Laretha, tonul ei exasperat străpungând ceaţa senzuală care-i învăluise pe Elissa şi pe Gray.

— Vreţi să le spuneţi acestor proşti că vor exista mai multe antrenamente de volei, că exerciţiile nu au fost anulate definitiv şi că echipa nu se va desfiinţa?

Eliisa şi Gray se întoarseră şi le văzură pe Donna, Shannon şi Rachel uitându-se urât la Laretha, care le privea pe toate trei cu un dispreţ făţiş.

Gray zâmbi răutăcios. Deodată se simţi cu inima liberă, inexplicabil de nerăbdător şi de exuberant.

— Mă tem că e adevărat, domnişoarelor, spuse el. Mai sunt programate multe antrenamente de volei. El o privi pe Elissa. Când se vor relua exerciţiile, doamnă

antrenoare?

— Poimâine, răspunse ea. Chiar după ore. Ne vom întâlni aici, în sala de gimnastică.

— E minunat! Ne vedem atunci, domnişoară Emory, spuse Laretha şi-şi notă repede în agendă.

Rachel, Shannon şi Donna au plecat scuturând din cap cu disperare. Gray le privi cum se îndepărtează şi apoi se întoarse spre Elissa. Păea că nu se putea abţine să nu zâmbească. Ea observă.

— Te distrează asta, nu-i aşa? Există în firea ta ceva pervers care găseşte plăcere în anticiparea unei catastrofe atletice, cu condiţia să nu-i instruieşti tu.

— Ei, ştii ceva, chiar te admir pentru curajul tău. Trebuie să ai un adevărat curaj ca să instruieşti o echipă atât de… ăă… variată ca a ta.

— Acum încearcă să spui asta privindu-mă direct în faţă, îl provocă ea.

Gray tăcea.

— Aha! Nu poţi.

Ea avea dreptate, el nu putea.

Gândul la nefericita ei echipă de volei îl făcu să zâmbească; ideea de a le vedea jucând într-o competiţie îl dărâma.

— Mă voi duce să văd primul tău meci, promise el. De fapt, intenţionez să prind câte jocuri interne pot. Voi căuta să informez editorii anuarului şi pe cei ai publicaţiei *Riverview Gazette* din presa sportivă, de asemenea, deoarece ei vor dori un record de fotografii al sezonului tău. Vreau să spun că ai în mână echipa clasică a Cenuşăresei, completată cu trei prinţese autentice şi…

— Oh, te rog, revino la problema jocurilor, i-o tăie ea.

— Intenţionez să iubesc expresia chipului tău atunci când noi vom învinge.

Ochii ei străluceau, iar el ştia că se distra spunând

asta tot atât de mult ca şi el.

— Şi vom birui, tu ştii asta. Vom câştiga cel puţin un joc în acest sezon şi ne vom îmbogăţi palmaresul în fiecare an, până când ne vom clasa pe plan naţional ca şi echipa ta de fotbal.

— Mm-hmm. Şi pariez că încă mai crezi în iepuraşul de Paşte şi-n Vrăjitoarea dinţoasă.

— Iar eu pun pariu că noi vom câştiga unul, poate chiar două jocuri, în acest sezon.

El îşi arcui sprâncenele.

— Cred că începi să suferi de mania grandorii. Dacă accept acest pariu, care sunt mizele?

Ea nu ezită.

— Trebuie să însoţesc Dansul toamnei pe care liderii de onoare ai sărbătorii o sponsorizează. La sfârşitul lunii octombrie. Dacă echipa câştigă, tu va trebui să-mi iei locul şi să fii însoţitor în noaptea aceea. Programul jocurilor noastre se va încheia până atunci, aşa că vom şti cine câştigă sau cine pierde pariul.

— Dacă pierd eu, adică, dacă echipa ta câştigă un joc, eu va trebui să însoţesc dansul dintr-un liceu? Uau! Ce soartă! Bine că nu accept posibilitatea unei înfrângeri. Detest dansurile din liceu şi mi-e silă şi mai mult să le însoţesc.

— La fel ca şi aici. Acum că am şansa să ies din asta, voi avea un stimulent real ca să fac echipa să câştige.

Ea îi aruncă un zâmbet provocator.

— Lustruiește-ți pantofii de dans, Gray, deoarece vei fi acolo la acel dans. Ea începu să se îndepărteze, iar el o ajunse rapid şi o prinse de încheietura mâinii, oprind-o.

— Eşti sigură de tine, hm? Să faci o promisiune şi o ameninţare în acelaşi timp.

Degetele ei se strânseră şi el îi simţi pielea moale, osul delicat şi pulsul care i se înteţise la atingerea lui. Era

mult mai puternic decât ea. Tot ceea ce trebuia să facă era s-o tragă de mână, iar ea ar fi venit la el. În loc de asta ea tresări de durere. El îi eliberă imediat încheietura mâinii.

— Te-am rănit? întrebă el.

Ea-şi frecă încheietura.

— Nu tu. Voleiul. Am lovit atât de tare cu partea interioară a încheieturii, încât a început deja să se învineţească.

El se apropie să se uite. O julitură proaspătă era vizibilă pe partea interioară a încheieturii şi avu cea mai ciudată dorinţă, şi anume, aceea de a o atinge cu buzele şi de a o săruta. Desigur că n-a făcut aşa ceva.

— Pare inflamată, murmură el. Îmi pare rău. Nu te-am ajutat purtându-mă grosolan cu tine.

O tensiune conştientă apăru între ei şi Elissa căuta cu disperare s-o risipească. Umorul părea singura cale potrivită să readucă atmosfera destinsă de care se bucuraseră amândoi până când el o atinsese.

— Eşti sigur că nu vrei să contramandezi pariul? îl tachină ea.

— Mizele sunt foarte clare. Nu te sperie?

— Să mă sperii? El trebuia să râdă de asta.

— Nu prea tare, domnişoară antrenoare. Dar mi se pare că ar trebui să fixez şi eu miza mea personală. De exemplu, ce se întâmplă dacă câştig? Desigur că nu va trebui să însoţesc acel dans, dar ar trebui să fie ceva mai mult. Ceva ce tu va trebui să faci pentru mine. Ca de exemplu… vai, nu ştiu. Poate să-mi speli maşina? Incluzând curăţatul Interioarelor cu aspiratorul?

Ea se strâmbă.

— N-ar putea fi vorba şi de alte treburi casnice? Ştiu. Aş putea să pregătesc cina pentru tine. Sunt o bucătăreasă grozavă. Cel puţin tata şi fraţii mei aşa cred.

El se gândi.

— Deci, dacă câştig acest pariu, o să prepari cina pentru mine?

Având în vedere talentele lui fără speranţă în ceea ce privea gătitul, ideea părea prea bună ca s-o lase să treacă.

— Totuşi, nu poate fi vorba de spaghete, adăugă el, gândindu-se la meniul foarte neinspirat al cumnatei sale.

— O masă cu trei feluri: supă, salată, o gustare, nu spaghete. Plus desert.

— Deja mi-e foame. Ai făcut un pariu.

Ei l-au tăiat.

— E destul de rău pentru că vei pierde, spuse ea peste umăr, în timp ce se îndrepta spre vestiarul fetelor.

— Nu vei obţine masa aceea şi sper să te distrezi de minune la Dansul toamnei.

— Regret, dragă, dar ai inversat rolurile, strigă el după ea. Poţi deja să fixezi meniul, deoarece intenţionez să câştig. Şi sper ca *tu* să te distrezi grozav la dans.

Capitolul 4

— Ei bine, spuse Donna Lydon, bucuroasă, în timp ce ea, Rachel şi Shannon ieşeau din sala de gimnastică, fără să aibă părul ciufulit şi cu unghiile lungi, date cu ojă, intacte.

— Aşa cum spune tăticul meu, întotdeauna câştigi ceva şi pierzi ceva. Nu poţi să ai totul de partea ta.

Restul fetelor din echipa feminină de volei le privea plecând.

— Ei bine, eu sigur o să câştig! 21 la 0!

Roşie de furie, Adrienne Simms păşea înainte şi înapoi, cu mâinile şi fălcile încleştate.

— Complet în afara terenului. Nu pot să cred că nu

am marcat nici măcar un singur punct.

— Asta s-a întâmplat, dar din cauza faptului că n-ai încercat deloc, Adrienne, spuse Elissa.

— Ai făcut ce ai putut. Ai dat dovadă de un efort de o sută zece la sută.

— Şi pentru ce? spuse Laretha.

Ea părea tot atât de înfierbântată şi de supărată ca şi Adrienne.

— Niciodată n-am jucat mai prost ca în acest meci. Ai văzut cum cealaltă echipă râdea de noi? Râdea! Pentru că suntem atât de groaznice. N-am fost aşa de umilită în toată viaţa mea.

— A fost doar primul nostru meci, spuse Elissa, încercând să le susţină moralul şi vorbind pe un ton vesel şi optimist. Vom progresa. Trebuie doar să ne antrenăm, să ne antrenăm şi iar să ne antrenăm şi să nu cedăm.

— Domnişoară Emory, spuse Laretha, nu contează cât ne antrenăm. Tot vom avea o reputaţie proastă pentru că avem trei idioate şi jumătate în echipă, care nu pot şi nu vor…

— Eu sunt jumătate idioată? întrebă Bethany. Nu era nicio îndoială în privinţa identităţii celorlalte trei.

— Nu tu, Bethany, spuse Laretha, cu vocea ei moale. Tu chiar te-ai străduit şi ai şi prins mingea de câteva ori. Vorbesc despre ea!

Fără a fi subtilă, ea o indică cu degetul pe Vicky. Toate privirile căzură pe adolescenta roşcată care sărea în sus şi-n jos, părând într-o continuă mişcare pe când sporovăia cu Gray McCall.

Adrienne dădu din cap ca fiind de acord cu cele spuse mai înainte.

— Vicky a jucat bine la antrenament, dar în clipa în care l-a văzut pe domnul antrenor McCall intrând în sala de gimnastică, am ştiut că suntem pierdute. Ea

înnebuneşte complet când el este prin preajmă. Domnişoară Emory, i-aţi putea spune domnului antrenor McCall să nu mai vină la meciurile noastre? Fără el pe aici, Vicky ar fi capabilă să se concentreze asupra jocului.

— Iată-l că vine! şopti Laretha. Spuneţi-i acum, domnişoară Emory.

Gray, îmbrăcat în echipamentul echipei *Riverview* se apropie de ele, cu Vicky alături, care sărea şi vorbea vioaie precum un căţeluş turbulent ce latră zgomotos. El părea s-o privească ca atare, zâmbindu-i indulgent.

— Am privit aproape o jumătate de meci, le, spuse el celor patru colege de echipă care stăteau şi-l fixau cu o privire oarecum de reproş. Şi chiar voiam să vă spun că am văzut nişte pase memorabile.

— Chiar şi el îşi bate joc de noi acum! exclamă Bethany cu ochii în lacrimi. Ea se-ntoarse şi fugi din sala de gimnastică.

Gray părea nedumerit.

— Ce a fost asta? Tocmai eram pe punctul de a vă felicita pe voi, cele patru fete, pentru că aţi făcut un mare efort în ciuda… ăă… unor factori cu siguranţă potrivnici vouă.

Laretha se încruntă.

— Domnule antrenor, echipa a jucat groaznic şi noi toate ştim asta. Ea se îndepărtă.

— Toată lumea e puţin supărată acum, spuse Elissa repede. Mai bine m-aş duce să vorbesc cu Bethany şi Laretha şi să încerc să le liniştesc.

— Nu, o să facem noi asta, domnişoară Emory, spuse Adrienne. Dumneavoastră staţi aici şi… ăă… vorbiţi cu domnul antrenor McCall. Haide, Vicky, tu vino cu noi.

Ea o înşfăcă de braţ pe Vicky şi o scoase cu greutate de acolo, geamăna Kovach mergând în urma lor.

Gray şi Elissa se uitară unul la altul. Ochii lui

sclipeau de veselie.

— În ciuda lucrurilor pe care se pare că echipa ta le gândeşte, eu nu am venit aici să-mi bat joc de voi şi de faptul că aţi pierdut meciul. Unele din fetele tale au jucat formidabil astăzi. Dar restul…

— Dă-i drumul şi necăjeşte-ne, spuse Elissa sec.

Gray nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Doamne, Elissa, au fost teribile! Nu, mult mai rău decât groaznice. Au fost…

— Ştiu, ştiu. Aşa că acum mă tachinezi şi te bucuri. Ar putea să-ţi fie ruşine de tine însuţi, domnule antrenor McCall.

— Aşa ar trebui, probabil. Dar continuu să mă gândesc la răsplata gastronomică de la sfârşitul sezonului de volei. Carne de vită Wellington, viţel scaloppini, pui Kiev. Posibilităţile sunt nesfârşite.

— Aşa după cum le-am spus şi fetelor, acesta este doar primul nostru meci. Ne vom îmbunătăţi mai mult jocul şi vom câştiga. Îşi înclină capul într-o parte şi-l privi provocator. Deci, îţi sugerez să începi să asculţi benzi cu muzică heavy-metal şi rap pentru a te imuniza împotriva lor, pentru că asta vei auzi timp de trei ore la dansul toamnei. Ah, am menţionat oare că aceste cântece vor fi ascultate cu volumul dat la maximum? O investiţie înţeleaptă ar consta în procurarea unor căşti.

— Atunci, mai bine ai investi tu în ele. El zâmbi răutăcios. Pentru că vei avea nevoie, domnişoară antrenoare. Nu există nicio şansă ca tu să nu însoţeşti dansul acela mizerabil şi să nu găteşti o cină cu şase feluri pentru mine.

— Şase? Am crezut că-i vorba de trei, plus desert.

— Când văd ce disperată este echipa ta în acţiune, îmi măresc miza.

— Şase feluri. Ea se încruntă gânditoare. Ce include

asta? Ar fi mai bine să nu fie ceva prea exotic, sau, dacă va fi aşa, tata şi fraţii mei nu vor mânca. Lor le place în general carnea cu cartofi. O caserolă cu carne de ton şi tăiţei e un festin pentru ei.

— Pentru tatăl şi pentru fraţii tăi? Lui îi trecu prin minte că ei aveau speranţe diferite referitoare la plată. Elissa se gândea că el se va alătura clanului Emory ca să ia masa pregătită de ea, dar el îşi imaginase un scenariu cu totul deosebit de acesta, unul în care lipseau fraţii mai mici şi dragul lor tată bătrân. Unul în care apăreau doar ei doi, la el acasă.

— Ei nu sunt incluşi, spuse el, şi deşi intenţionase să spună asta pentru a o tachina, pe un ton delicat, tonul lui sugera o intimitate periculoasă.

Inima Elissei începu să bată cu putere. Oare asta însemna că Gray vrea să fie singur cu ea? Atunci de ce n-o invita să iasă împreună undeva, în loc s-o tachineze mereu c-o vorbă caldă şi cu una rece? Ea decise să se poarte la fel, calmă, rece şi confuză. De neînţeles.

— Ei bine, oricum nu contează, din moment ce ai să pierzi.

Fu mulţumită de nonşalanţa vocii ei şi se întoarse să-şi strângă lucrurile. Gray aşteptă şi apoi îşi potrivi pasul cu al ei în timp ce ieşeau din sala de gimnastică. Continua s-o privească pe furiş, în timp ce mergeau prin holul prăfuit şi întunecos. În acest mod el realiză cât de mică era ea faţă de el. Îi ajungea cu creştetul capului doar până la umăr. Privirea lui îi urmări linia părului blond-cenuşiu şi i des, care se legăna liber în timp ce mergea, desfăcându-se din când în când pentru a-i descoperi curba delicată a gâtului. Pielea ei părea atât de mătăsoasă şi de albă acolo, neatinsă şi vulnerabilă.

Lui Gray i se opri respiraţia, ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac. Dorinţa de a o atinge era atât de

puternică, încât se surprinse mişcându-şi degetele pentru a o atinge. Era atât de aproape şi ar fi fost atât de uşor… Tot ceea ce trebuia să facă era să-şi înfigă mâna în ceafa ei şi s-o tragă înspre el. Ea şi-ar coborî capul, şi-ar desface buzele şi apoi…

Elissa se opri deodată din mers; Conştient de faptul că se uitase prea atent şi prea intens la ea, Gray clipi şi se uită în altă parte. Se simţea tensionat şi înfierbântat. Oare ea sesizase dorinţa aprigă, sinceră şi arzătoare din ochii lui? Se înfurie pe el însuşi pentru faptul că-i răspundea în acest fel, mai ales că ea nu făcuse nimic ca să-i stârnească o aşa de mare poftă sexuală. Nu făcuse nimic altceva decât să fie lângă el, arătând drăguţă şi sexy, alimentându-i fanteziile şi inspirându-i nevoi arzătoare.

Scrâşni din dinţi. Nu avea timp de asemenea prostii şi refuză să cedeze în faţa lor.

Elissa îi zâmbea şi el simţea efectele acelui surâs prin tot trupul său deja excitat. Îşi înăbuşi un geamăt. Cum putea să-l afecteze doar o privire de a ei atât de mult?

— Mă duc la vestiar să vorbesc cu fetele înainte de a pleca, spuse ea.

— Nu vorbi numai. Cu copiii, ci fă-i să te asculte cu adevărat. Ele au nevoie de o corectare a comportamentului lor şi, ca antrenoare, depinde de tine să vezi dacă asta se realizează sau nu.

— Mmm, sigur că da. Şi, după ce pun la punct atitudinea fiecăreia şi le transform într-o echipă de învingătoare compatibile şi competitive, mă voi ocupa de lucruri mai uşoare, cum ar fi rezolvarea problemelor economice ale Rusiei şi instalarea păcii în Orientul Mijlociu.

Vorbele ei îl făcură să zâmbească. Fusese întotdeauna capabilă de asta, chiar şi-n timpul celor opt ani întunecați şi grei când el trăise ca-n iad şi ea era o

adolescentă zăpăcită. Îndrăgostită nebuneşte de el. Maxilarul i se încleştă şi el îşi dădu seama că nu i-ar displăcea ca ea să fie nebună după el acum. Toate instinctele lui de autoapărare a celibatului mureau.

— Uite, poate că acest pariu nu e o idee prea bună. Nu e prea cinstit să…

— Să te sperii aşa de tare? întrebă el.

— Asta înseamnă că pierzi, domnule antrenor McCall. Consideră-te însoţitorul oficial al Dansului Toamnei de la Riverview. Voi avea grijă ca organizatorii să ia legătura cu tine pentru detalii.

Ea reîncepu să meargă.

— Nu! Hei, aşteaptă puţin.

— Vai, dar o să te distrezi, îi răspunse ea. Sunt sigură că Vicky va fi emoţionată să te scoată pe ringul de dans. Va fi pentru ea o fantezie ajunsă la punctul culminant.

Gândul de a trebui să danseze cu elevele sale, şi în special cu una îndrăgostită de el, era prea îngrozitor, chiar şi numai pentru a fi studiat.

— Pariul nu s-a încheiat! strigă el.

Elissa tocmai deschidea uşa de la vestiar când se opri şi-i dădu drumul să se închidă cu zgomot.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

— Nu mai e nevoie să te gândeşti la nimic. Pariul rămâne valabil.

— Ah-ah. De când te-a dat gata, trebuie să fie renegociat în mod oficial. Şi înainte de a fi de acord cu asta, el trebuie să îndeplinească anumite condiţii.

Gray îşi trecu mâna prin păr, exasperat şi amuzat în acelaşi timp.

— Eşti o adevărată baracudă, Emory, rosti el tărăgănat. Expune-ţi condiţiile.

— De fapt nu e decât una singură. Nu mai poţi să vii la niciunul din meciurile noastre de acum încolo. Fetele

cred că-i distragi atenţia lui Vicky prea mult, şi după jocul ei de azi, sunt înclinată să cred că au dreptate şi sunt de acord cu ele. Cu alte cuvinte, avem nevoie ca fiecare jucătoare să se afle într-o formă foarte bună.

El zâmbi.

— Vrei să termini cu prostia asta legată de Vicky? După cum i-am spus şi fratelui tău, nu sunt absolut deloc interesat de elevele mele în afară de grija normală pe care le-o port ca profesor.

— Eu te cred. Dar Vicky nu are de gând să renunţe şi, atâta timp cât te afli în preajma ei, gândul nu-i va sta la volei.

— Eşti expertă în domeniul pasiunilor nebune de adolescentă, hâm? întrebă Gray sec. Să trag concluzia că ai scos asta din propria ta experienţă? f

— Off! Asta a fost urât din partea ta, McCall!

Ea încercă să scape de stânjeneală, râzând. Era inevitabil ca el să nu facă vreun comentariu în legătură cu dragostea ei nebunească de odinioară. Se aşteptase la asta. Şi ea îi plăti cu aceeaşi monedă imediat.

— De fapt, asta a fost extraordinar de urât. Reacţionând instinctiv, îl lovi superficial, dar ferm. Crescând împreună cu patru fraţi duri şi dezordonaţi, bătăuşi, ea învăţase cum să contracareze o tachinare nemiloasă cu o acţiune fizică. Gray reacţionă cu precizia rapidă a unui adevărat atlet experimentat. Lovitura ei nu fu destul de puternică ca să-l determine să-şi piardă echilibrul, deşi el făcu un pas înapoi. În acelaşi timp el îi prinse ambele mâini înainte ca ea să şi le retragă, blocând-o.

O privi intens, de la părul ei ciufulit până la balerinii cu care era încălţată. Ea purta o cămaşă albă şi largă, încinsă în talie cu o curea lată, multicoloră, şi jambiere de culoare corai care-i ajungeau până la gleznă. El mai văzuse

pe câteva dintre studentele sale în haine asemănătoare, dar niciuna nu arăta atât de sexy ca Elissa.

Continua s-o privească atent în timp ce-i ţinea mâinile, incapabil să-şi mute privirea de la ea. Gura îi era uscată şi ştia că trebuia să spună ceva. N-o putea ţine acolo, cu mâinile ţintuite de pieptul lui, în timp ce o privea pierdut în admiraţie.

— În mod sigur tu nu arăţi ca orice antrenoare pe care am văzut-o vreodată, murmură el în cele din urmă.

Efectul apropierii de el era electrizant. O săgeată de dorinţă fierbinte îl străpunse şi îşi dădu seama că se lupta deja să-şi păstreze stăpânirea de sine.

Apropierea lui avea acelaşi efect sălbatic asupra Elissei, dar ea reuşi să spună cu voce calmă, deşi tremurătoare:

— Sper că nu eşti înscris la acea şcoală sexuală, în a cărei concepţie o antrenoare trebuie neapărat să arate ca un butoi, cu glezne groase şi cu o tunsoare urâtă.

Apucând-o de mâini, el o trase mai aproape. Elissa nu se gândise niciodată să protesteze, într-un fel, era inevitabil ca asta să se întâmple.

— Nu am aceste concepţii despre diferenţa sexelor, spuse el, şi crede-mă că tu nu eşti deloc un butoi.

Zâmbind hoţeşte, el o inspectă din cap până-n picioare într-o manieră elaborată şi prea exagerată.

— Gleznele tale-şi tunsoarea sunt, de asemenea, excelente.

Ea îi susţinu privirea.

— Aşa crezi?

— Oh, da. De fapt, tu în totalitate… Vocea lui profundă se pierdu treptat. Încet, el îşi mişcă mâna pe curba delicată a gâtului ei, întinzându-şi degetele pentru a-i cuprinde ceafa.

Murmurând o exclamaţie uşoară, Elissa îi înco lăci

încheietura mâinii cu degetele. Acest mod de a acţiona o apropie de el şi mai mult, atât de mult, încât pieptul ei se freca de al lui, atât de aproape erau unul de altul, încât coapsele lor se atinseră.

O căldură dulce o ardea în Interior. Ea tremura şi rămase fără suflare în timp ce îl privea atentă. Coridorul începea să se învârtă şi tot ce era în jur părea să dispară, lăsându-i singuri, într-un vârtej ameţitor şi senzual. Ea îi simţi mâna cealaltă pe talie, simţi cum îşi petrece braţul în jurul ei şi cum o trage spre el. Gray o susţinea, sprijinind-o intim de corpul său şi se contopeau potrivindu-se perfect. Simţi cum bătăile inimii sale se opresc, şi apoi încep din nou să zvâcnească sălbatic, iar sângele îi vâjâia în urechi. Asta era exact aşa cum visase, aşa cum ştia că ar fi situaţia dintre ei în pat, adică cu ea, care i se abandona, potrivindu-se împreună ca şi cum ar fi fost creată special pentru el. Între coapsele ei desfăcute el îi simţi moliciunea feminităţii atingându-i bărbăţia trezită.

Elissa îşi ridică capul şi-l privi în faţă în momentul în care el îşi cobora capul spre al ei. Privirile lor se ciocniră şi o tăcere senzuală, grea, îi i cuprinse. Din ce în ce mai aproape, gurile lor se mişcară şi buzele se vor atinge.

— Aşa! Deci aşa merg lucrurile!

Vocea entuziastă şi voioasă părea să ricoşeze prin sală precum o împuşcătură. Elissa şi Gray icniră, şocaţi, în acelaşi timp şi săriră să se despartă unul de altul. Amândoi erau în mod egal îngroziţi de apariţia unei brunete micuţe, cu părul drept şi scurt, care stătea în picioare în faţa lor, zâmbind fericită. Elissa se gândi că ea semăna puţin cu un cartofor nebun şi îşi înăbuşi un geamăt.

— Connie, spuse ea slab.

Vocea ei vibra de emoţie şi timbrul sexy şi răguşit îl afectă visceral pe Gray. Întreg trupul îi reacţionă, tremurând, dovadă şocantă a faptului că apropiata lui

întâlnire cu Elissa fusese profundă. El o atinsese şi-şi pierduse complet controlul! Revelaţia era distrugătoare, pierderea controlului şi a păcii sale sufleteşti îl îngrozeau. Fuseseră prinşi într-un vârtej fierbinte de pasiune pe holul liceului din Riverview! Ce se întâmpla cu el? O privi pe Elissa şi simţi un fior de panică amestecat cu un intens resentiment. După toți aceşti ani, exact atunci când el se considerase, în sfârşit, imun la sentimente şi complicaţii emoţionale, atunci când descoperise că exerciţiile fizice şi munca grea îi înlocuiau viața sexuală, exact în acest moment se ivise ea, stârnindu-l dorinţe frenetice, pe care le credea – spera – moarte de mult. El se dădu înapoi, aruncând privire furioase, ca un nebun, de la Elissa, încă buimăcită, la Connie Ware, amuzată şi curioasă.

— Noi eram… ăăă…

El tuşi şi încercă din nou.

— Asta. Nu este ceea ce ar putea să pară. El voia să nege scena respectivă atât pentru el, cât şi pentru Connie.

— Nu e ceea ce pare.

— „În lumea reală, ca şi în vise, nimic nu e chiar ceea ce pare a fi”, cită Connie.

— Nu aduce misticism în lumea contemporană, te rog! Acesta e doar un caz simplu de… Nu e ca şi când… El se întrerupse, conştient pe deplin că se bâlbâia incoerent.

— Nu trebuie să încerci să-mi explici nimic mie, spuse Connie voioasă. În niciun caz nu-mi spune că ți-ai făcut din asta o meserie foarte bună.

Elissa gemu.

— Connie, ce faci tu aici?

— O întrebare pe care vouă, tipilor, e mai bine să nu v-o pun, hm? Connie se distra de minune, în fine, eu mă aflu aici pentru programul de instrucţie cu adulţii. Eu îi meditez pe adulţi să citească, o dată pe săptămână, de la ora cinci şi jumătate la şapte.

— Cinci şi jumătate?

Gray prinse aceste cuvinte ca un om înecat care se apucă strâns de un colac de salvare pe o mare furtunoasă.

— Este deja cinci şi jumătate?

El îşi privi ceasul care să-i confirme ora, ca şi cum chiar îl aştepta cineva la o întâlnire.

— Eu am întârziat. Doamne Dumnezeule, cinci şi jumătate. Eu… ăăă…

Dădu din cap spre Connie, dar nu îndrăzni să privească în direcţia Elissei, de parcă ea ar fi fost o vrăjitoare care îl fermecase. Dacă nu fugea acum, va fi prins în capcană pentru totdeauna.

— Ne mai vedem, murmură el, nimănui în mod special, după care plecă, nemaiprivind înapoi.

— Uau! Asta a fost o evadare rapidă. Connie scutură din cap. Îmi pare rău, Lissy. Cred că trebuia să trec de voi în vârful picioarelor sau să fac altceva, dar…

— E-n regulă, Con, o întrerupse Elissa. Era pe deplin conştientă că prietena ei n-ar fi fost capabilă, prin firea ei, să se strecoare discret, fără comentarii.

— Cel puţin bine că am fost eu şi nu bătrâna Wartburton! chicoti Connie. Imaginează-ţi, doi profesori, pipăindu-se unul pe altul în hol, să fie i prinşi de director.

Imaginea aceasta părea să o mulţumească, căci râdea de plăcere.

Elissa nu era tot atât de încântată.

— Mai bine nu mi-aş mai imagina nimic. Îşi duse mâinile îngheţate la obrajii îmbujoraţi.

— Connie, noi suntem prietene de mult timp, nu-i aşa?

Connie aprobă din cap, iar Elissa continuă:

— Vrei să-mi faci o favoare? Una mare?

— Sigur, Lissy. Orice.

— Niciodată să nu mai vorbeşti despre această…

această scenă cu Gray McCall, ai înţeles? Nu vreau să discut despre asta sau…

— Să nu discuţi despre asta? urlă Connie. Dar Elissa, luând în consideraţie faptul că de mică erai nebună după el, că te-ai întors înapoi la liceul din Riverview şi că acum eşti aici, având o relaţie cu el, pe sală, aş spune că asta este chiar mâna destinului! E *Soarta* ta, asta trebuie să fie! Cum să nu putem vorbi despre ceva atât de important şi de minunat?

— Gray McCall nu are nicio intenţie să se încline în faţa dorinţelor Destinului, spuse Elissa. La fel se întâmplă şi-n cazul Sorţii. Eu, eu cred că e atras de mine, dar urăşte acest fapt. El a făcut ca totul să fie mult mai clar folosind recordul de viteză cu care a fugit de aici. Ca să nu mai vorbim de felul în care s-a uitat la mine, ca şi cum i-aş fi furat, în mod voit, judecata şi bunul simţ şi l-aş fi determinat… Ea făcu o pauză şi înghiţi în sec, coborându-şi vocea… să mă atingă.

— Să nu mai vorbim despre asta, spuse Connie oftând tristă, căci felul în care a fugit n-a fost prea, ei bine, cavaleresc.

— E mai mult de atât în treaba asta.

Elissa se mira de ce simţea nevoia să-l apere pe Gray. El încercase să nege că momentul lor întrerupt de pasiune nu însemna nimic pentru el şi apoi îi dăduse cu piciorul, aruncându-l departe de ea. Deodată ea simţi, intuitiv, că înţelege.

— El s-a tras înapoi când am început să ne apropiem, ca şi cum…

— Aah! Un alt bărbat care are fobie faţă de greşeli! Connie schiţă o grimasă, arătându-şi dezaprobarea.

— Mi-am irosit trei ani cu unul din aceste nevăstuici!

Elissa se încruntă.

— El nu este unul dintr-ăştia.

— Asta este ceea ce fiecare om obsedat de greşeli vrea să te facă să crezi. Că de data asta, cu tine, totul va fi altfel. Ha!

— Ei bine, şi atunci ce zici de destin, de soartă!

Elissa nu se putu abţine să n-o întrebe.

— Nu a fost acesta primul tău diagnostic?

— Nu pretind că ştiu chiar toate răspunsurile, Elissa.

— Aminteşte-ți de promisiunea făcută, îi aminti Elissa.

Ea deschise uşa de la vestiar şi pătrunse înăuntru.

— Eu nu am văzut nimic, strigă Connie după ea.

— Aşa că nu avem despre ce să vorbim, nu-i aşa? Nimic, repetă Elissa, capul ei învârtindu-se într-un vârtej de confuzie şi mânie, atât de temeinic unite, încât ea nu putu să le despartă.

— Absolut nimic.

Capitolul 5

Câteva zile mai târziu, liceul din Riverview prelua conducerea, imediat, în meciul de fotbal împotriva nefericitei echipe de la *Brighton Heights.* Deşi era mereu o plăcere să-l vezi pe Seth jucând, lipsa de suspans din timpul meciului îi oferi Elissei ocazia de a observa ce se petrecea pe banca antrenorului şi în tribune. Andrew şi câţiva dintre prietenii lui bombardau cu dropsuri un grup de junioare de la liceu, iar fetele le răspundeau ţipând şi adunând de pe jos bomboanele şi aruncându-le înapoi. Nu prea se uita nimeni la meci. Aaron stătea i cât putea de aproape de banca echipei de fotbal, cu privirea aţintită pe teren. Dacă vreun jucător îi vorbea, faţa lui tânără se lumina de plăcere că i se acorda atenţie.

Conducătorii de galerie făceau tot felul de semne. Acesta era primul an în care fuseseră selecţionaţi în mod oficial să ovaţioneze şi să aclame la meciurile de fotbal şi Elissa îi ajutase. Ea le ascultă pe cele obişnuite şi îşi însemnase în memorie să încerce ceva deosebit de acelea. Ceea ce făceau ei nu prea mergea. Susţinătorii, oricum, aveau chiar un fan. Elissa observase fetiţa cu părul lung şi negru, pieptănat în codiţe, care le privea fiecare mişcare şi o imita. Observă zâmbind că avea o mimică bună şi era, de asemenea, o gimnastă destul de bună. Putea să sară în sus şi să aterizeze pe teren făcând şpagatul cu mult mai multă graţie şi precizie decât erau în stare gemenele Petersen, co-căpitanii seniori ai galeriei.

Şi dacă se întâmpla ca privirea ei să cadă, ocazional, asupra lui Gray McCall… Ei bine, de la asta nu se putea abţine. Nu era ca şi cum ea s-ar fi uitat prosteşte la bărbatul pe care nu l-a văzut şi nu l-a auzit de la întâlnirea nereuşită din holul şcolii. Aaron stătea jos, pe lângă echipă, iar ea trebuia să-i ţină socoteala, să aibă grijă de fratele ei mai mic, nu-i aşa? îşi mută privirea de la Aaron la Gray, care păşea înainte şi înapoi, cu toată atenţia concentrată asupra meciului şi a jucătorilor.

Nu, nu chiar toată atenţia. O brunetă înaltă, deosebit de atrăgătoare, apăruse de nicăieri şi păşea lângă Gray, cu gura ei minunată rotunjită într-un zâmbet jucăuş. Îşi strecurase mâna în îndoitura cotului lui şi se uita la el cu afecţiune. Sau era oare adoraţie?

— Vai, doamne, ea este, răsună vocea lui Connie în urechea Elissei.

Surprinsă, Elissa se întoarse cu faţa la prietena ei care apăruse tot atât de repede şi pe neaşteptate ca şi bruneta care se afla lângă Gray.

— Cine este ea? întrebă Elissa.

— Nu ştiu cum se numeşte sau cine este ea cu

exactitate, dar de trei ani de când sunt în Riverview, aceeaşi femeie a apărut la câteva meciuri de fotbal în fiecare sezon. Connie făcu o pauză să respire. Şi este evident că Se află aici pentru a-l vedea pe antrenor, nu echipa, nu-i aşa? Trimestrul acesta n-am văzut-o şi, după ce te-am găsit pe tine cu Gray pe hol, alaltăieri, îmi pare rău, n-o să mai vorbesc despre asta, am crezut că ea a ieşit din joc.

Se părea că Connie bănuise greşit, se gândea Elissa, simţindu-se ciudat, ca şi cum n-ar mai avea aer să respire. Era o senzaţie neplăcută, similară cu cea pe care o simţise când fratele ei cel mare, Tommy, o lovise, accidental, în stomac, în timpul jocurilor dure din copilăria lor. Cu excepţia faptului că atunci nu avea acea durere sufletească îngrozitoare.

Privirea ei zbură la Gray şi la brunetă. Anumite lucruri începeau să se închege acolo, deşi ei nu-i plăcea imaginea care se profila. Nu-i de mirare faptul că Gray ura să fie atras de ea şi lupta din greu împotriva sentimentului. Era deja implicat cu o altă femeie!

— Aşa că, după toate astea, el nu are fobia greşelilor, spuse ea, sperând ca vocea să-i sune calmă şi amuzată, cu toate că ea nu se simţea deloc aşa.

— Se pare că a greşit cu ea.

Mândria o făcea să nu-şi arate, nici chiar faţă de Connie, durerea şi dezamăgirea. Poate că nu avusese succesul pe care-l sperase, deoarece Connie o privea gânditoare.

— Poate că nu a greşit cu ea, Elissa. Poate că el încă umblă de pomană. Uite, dacă îţi doreşti bărbatul, du-te după el. Dejoacă-i planurile brunetei. Vreau să spun că sunt ani de zile şi ea nu l-a câştigat încă. M-aş bucura să te ajut să-ţi planifici strategia campaniei.

Elissa scutură din cap.

— Îţi apreciez oferta, şi, deşi ştiu că eşti tot atât de vicleană în tactică ca generalul Schwarzkopf, am de gând s-o refuz, Connie. Dacă trebuie să vânez un bărbat, ca pe un fel de joc mare de vânătoare, atunci nu-l vreau pe el.

— Dacă tu zici aşa, îi replică Connie, neconvinsă. Dar ţine minte, totul e permis în dragoste şi i în război.

— Nu pot să discut despre asta.

Elissa îl privi pe Gray oprindu-se din mersul său neobosit şi cuprinzând cu braţul liber umerii brunetei.

Connie se uită şi ea.

— Chiar vrei să stai aici şi s-o priveşti cum îl agaţă pe Gray?

Acesta îi zâmbea femeii care spunea ceva ce-l amuza. Era o intimitate între cei doi, atât de evidentă, încât te durea să-i priveşti.

În mod voit, Elissa îşi îndepărtă privirea de la ei.

— Nu e treaba noastră, Connie.

Dând din umeri, Connie plecă. Elissa se duse până la galerie să le dea câteva indicaţii. Fata atentă, cu părul închis la culoare, o ascultă cu atenţie şi apoi se apropie de ea.

— Tu eşti şefa celor care dau semnalul pentru galerie? întrebă ea cu o privire respectuoasă în ochii ei căprui.

Elissa zâmbi.

— Ei bine, cred că ai putea să spui asta. Şi te-am urmărit şi pe tine aclamând. Execuţi cele mai perfecte roţi pe care le-am văzut vreodată şi şpagaturile tale sunt fantastice, Mandy, adăugă ea, citindu-i numele tipărit cu steluţe multicolore pe tricou.

Faţa fetiţei radia de plăcere.

— Vreau să fiu o susţinătoare de urale şi ovaţii. Zâmbetul îi pieri o clipă. Dar unchiul meu spune: „Nu-i aclama doar pe băieţi, fă-ţi singură jocul”.

Elissa dădu din cap cu înţelegere şi simpatie.

— E o alegere greu de făcut, nu-i aşa? Dar uneori fetele le fac pe amândouă: ovaţionează şi joacă. Dar nu în acelaşi timp, desigur, adăugă ea.

— Asta şi vreau să fac în anul următor, spuse

Mandy hotărâtă. Să joc fotbal şi să fiu o susţinătoare. Când o să împlinesc nouă ani.

— Foarte bine, spuse Elissa.

Vrând să fie binevoitoare, ea le chemă pe gemenele Petersen şi le sugeră ca grupa lor s-o includă şi pe fetiță. Gemenele fură de acord şi o conduseră pe fetiţă pentru a se alătura celorlalte. La câţiva metri depărtare, Jackie se uită după fiica ei şi o văzu în mijlocul galeriei.

— Of, Doamne Dumnezeule, Gray! exclamă ea, prinzându-l de braţ pe cumnatul ei. Uită-te la Mandy! Ea dă semnalul pentru începerea ovaţiilor şi e chiar alături de ceilalţi susţinători. Ei chiar o lasă să strige o literă. Riverview era rostit, literă cu literă, cu voce tare, iar Mandy făcea roata una după alta şi-l striga pe al doilea în timp ce ateriza din nou pe picioare.

— Nu-i drăguţ din partea lor s-o includă şi pe ea? Jackie era încântată. Of, aş vrea ca Paul să fie aici cu camera video s-o înregistreze.

Privirea lui Gray se mută de la joc la tribunele cu susţinători, cu care micuţa lui nepoată se distra de minune. El îşi propuse să cumpere el însuşi o cameră video. El cu Jackie şi cu Mandy se descurcaseră foarte bine în toţi aceşti ani cu aparatul de treizeci şi cinci de milimetri, până când Paul Whittier apăruse cu echipamentul lui video. Şi ce mult îi plăcea lui Mandy să se privească pe mulţimea de casete video pe care Paul le tot înregistra.

Gray se încruntă la direcţia în care o luară gândurile sale. Se simţea meschin, iritat şi ruşinat de el însuşi. Lui

Mandy îi plăcea viitorul tată vitreg şi Gray se bucura pentru asta. Nu şi-ar fi dorit să se întâmple altfel, dar fetiţa era tot ceea ce îi mai rămăsese de la Gordon. Nu voia s-o piardă şi pe ea! Gândurile lui erau prea dureroase, prea contradictorii şi el îşi îndreptă rapid întreaga atenţie înapoi la meci, deşi acesta se transformase într-o fugă dezordonată care avea nevoie de puţină coordonare. În clipa următoare privirea îi zbură la susţinători, iar Mandy nu era cu ei. Se lipise de Elissa Emory şi, chiar de la distanţă, Gray putea spune că Mandy îi vorbea Elissei la urechea dreaptă aşa cum numai o guralivă de opt ani putea s-o facă.

Totuşi Elissa părea să dea atenţie micuţei ei tovarăşe. O asculta şi conversa, chiar luând mâna fetiţei la un moment dat ca s-o ferească din calea unui grup de liceeni gălăgioşi care escaladau băncile. Priveliştea îl încălzi. Orice gest de bunătate îndreptat către Mandy îi declanşa o căldură sufletească.

Dar, în timp ce continua să le privească pe amândouă, căldura ce fusese generată în trupul lui se lega din ce în ce mai puţin de sentimentele lui de unchi, şi din ce în ce mai mult de junghiurile hotărâte, pline de dorinţă pentru Elissa. Şi dacă el avea vreo îndoială în ceea ce priveşte dorinţa, trupul lui îi arăta al naibii de clar care e situaţia.

Gray simţea cum înmugurea în el valul de dorinţă, generând o presiune aproape dureroasă. Era un fel de durere acută, amestecată cu o plăcere anticipată, atât de puternică, încât gemu cu i voce tare.

— Trebuie să mă aşez, murmură el, îndreptându-se spre bancă.

Cerând nişte apă cu gheaţă, îşi stropi faţa cu ea în loc s-o bea. Ar fi dorit să se arunce în apă şi să se scufunde. Doar privind-o pe Elissa se înfierbânta. Ţinându-

şi intenţionat privirea departe de zona periculoasă în care umbla şi respira acea femeie, îşi îndreptă din nou atenţia spre echipă, chiar dacă asta însemna s-o ignore pe Jackie. Oricum, se părea că ei nu-i păsa.

Plăcerea de a o vedea pe Mandy umblând de colo-colo cu noii ei prieteni o dăduse gata, dar această plăcere Gray şi-o refuza cu îndârjire.

Când Aaron se apropie de Elissa pentru a-i cere bani să-şi cumpere un sandviş, ea îl rugă să ia ceva şi pentru Mandy. Fetiţa spunea că-i este foame şi se părea că nu era nimeni pe acolo care să se ocupe de asta. Cine o adusese pe Mandy la meci? Elissa se mira că se apropia sfârşitul meciului şi nu venise nimeni s-o ia.

Misterul fu rezolvat imediat după ce meciul luă sfârşit. Bruneta cea drăguţă, care stătuse lângă Gray toată după-amiaza, se apropie de Elissa.

— Vrea să-ţi mulţumesc pentru că ai distrat-o pe Mandy, spuse ea. De obicei se plictiseşte atât de tare la meciurile astea, încât trebuie să plecăm de aici devreme. Dar nu şi astăzi, deşi asta s-a întâmplat datorită ţie.

— Mămico, aceasta este prietena mea, Elissa, sări Mandy în sus. Ea este şefa galeriei de susţinători şi fratele ei este Seth, care face parte din echipă şi celălalt este Aaron, care mi-a dat asta!

Ea flutură un corn *Life Sawrs,* cel cu cinci arome.

— M-am distrat atât de bine azi!

Elissa era la pământ. Avusese grijă de fetiţa prietenei lui Gray. Amândoi fuseseră conştienţi pe deplin de locul unde se aflase Mandy pe parcursul meciului şi găsiseră că este mult mai convenabil s-o lase acolo unde era. Într-un fel, zâmbetul politicos al Elissei nu înceta să-i facă buzele să tremure.

— A fost distractiv, spuse ea, cu tact. Personal însă ea credea că Mandy merita mai mult decât să-şi facă loc

lângă o străină, astfel încât mama ei să se poată ocupa de vânarea lui Gray McCall. Dar, aşa cum îi spusese şi lui Connie, asta nu era treaba ei.

Ele îşi luară rămas bun şi Elissa o privi pe Mandy şi pe mama ei făcându-şi drum spre Gray.

Se uită repede în altă parte. Era timpul să-şi adune fraţii şi să plece acasă.

Era trecut de ora opt în seara aceea. Seth se dusese la bibliotecă să studieze.

— Nu ştiu dacă Brenda va fi acolo, îi spusese el Elissei, indignat, atunci când ea îl întrebase. Acesta nu-i un truc ca să ies din casă. Trebuie să-mi fac lucrarea la engleză.

Andrew se afla la prietenul lui, Bobby.

— Nu am de făcut nicio temă, îi răspunsese el Elissei la întrebare. Nimeni nu mi-a dat vreo temă de făcut azi, pe cinstea mea!

Tatăl lor făcuse schimb de tură, lucrând până la miezul nopţii la aeroport şi Elissa îl ajuta pe Aaron să-şi înveţe lista bogată a cuvintelor din vocabular, cu ortografia şi pronunţia lor adecvată, când sună soneria de la intrare.

— „Dinastie”, citea din listă în timp ce se ridica să răspundă la uşă.

— D-i –, începu Aaron încet. D-i-n-a-s-t-i-e?

— Crezi că ai putea să-l pronunţi fără acel „i” de data asta? întrebă ea sec.

Aaron se uită cu o privire inexpresivă la Elissa şi ea îşi stăpâni un oftat. Fratele ei mai tânăr părea să aibă o înclinaţie naturală spre pronunţarea greşită a cuvintelor, luate literă cu literă. Ori era asta, ori asta era prima dată când se uitase pe lista cuvintelor date.

— Încearcă din nou, Aaron. Studiază cuvântul şi apoi scrie-l de cinci ori. Mă duc să văd cine este la uşă.

Ea deschise şi-l găsi pe Gray stând în prag. Era atât

de mirată să-l vadă, încât, pe moment, rămase fără grai. El era îmbrăcat exact aşa cum fusese la meciul din acea după-amiază, cu blugi şi cu o cămaşă albastră. Ea se schimbase şi purta acum un tricou larg, de un galben apropiat de culoarea bananei şi un şort din bumbac.

— Bună.

Vocea lui era răguşită de emoţie, privirea îi era fierbinte şi intensă.

— Seth nu-i aici, spuse ea, regăsindu-şi vocea. Este la bibliotecă să înveţe pentru lucrarea de engleză.

— Bine. Mă bucur întotdeauna să aud că jucătorii mei ţin pasul şi la învăţătură.

Tensionat şi fără a zâmbi, Gray continua s-o privească. El aştepta ca ea să-l invite înăuntru, dar ea n-o făcea. Expresia ei era indescifrabilă şi, deşi îi vorbise pe un ton politicos, comportarea ei era reţinută, chiar rece.

— Şi unde este monstrul ăla de câine al vostru? întrebă el.

— Jaws este în curtea din spate, jucându-se cu jucăria lui preferată, un vas de salată. Vrei să-l vezi?

Gray îşi drese vocea.

— De fapt, am venit să te văd pe tine.

— Pe mine? Ochii ei se măriră de uimire. De ce?

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru că ai fost drăguţă cu Mandy azi după-amiază. Ea mi-a spus că le-ai cerut suporterilor din tribune s-o bage şi pe ea în grupa lor obişnuită, că i-ai cumpărat un hot dog, apă minerală şi bomboane. Atât eu, cât şi Jackie apreciem cu adevărat grija ta.

— Jackie, îl întrerupse Elissa. Ea este mama ei?

Acum ea avea un nume pe care să-l asocieze cu bruneta cu ochii negri. Gray şi Jackie, Jackie şi Gray.

Gray confirmă dând din cap.

— Mandy se plictiseşte de obicei în timpul meciurilor

şi…

— Da, îl întrerupse Elissa din nou. Mi-a spus Jackie.

Ar fi vrut să adauge că, în viaţă, copiii mici se plictisesc des când sunt lăsaţi singuri de pretinşii lor însoţitori. Dar decise să nu-i spună asta.

— Mandy este o fetiţă drăgălaşă şi mi-a făcut plăcere compania ei, adăugă ea în schimb.

Gray n-avea niciun dubiu ca s-o creadă. El însuşi era teribil de încântat de compania lui Mandy. Relaxându-se puţin, lui îi fu uşor să vorbească despre nepoata lui adorată.

— Mandy vorbeşte deja despre venirea ei la alte meciuri, unde să ovaţioneze alături de suporteri. O să înregistrez întreg spectacolul acesta obişnuit cu noua mea cameră video. Mi-am programat să-mi cumpăr una în acest weekend.

— E drăguţ din partea ta, spuse Elissa simplu.

Gray se mişca de pe un picior pe altul. Răspunsurile Elissei erau tot atât de reci ca ale unei străine, iar el se simţea dezamăgit. Ce dracu' făcea el aici? se întreba, şi-apoi dori să cunoască răspunsul la această întrebare. Voia să se convingă pe el însuşi că, de/fapt, venise aici pentru a-i mulţumi în numele lui Mandy. Dar nu-i mergea. Nu putea să creadă această minciună, nu şi de data asta. Adevărul era că el se afla acolo deoarece nu se putuse gândi decât la Elissa şi la nevoia pe care o simţea s-o vadă şi asta nu mai putea nega.

Tot timpul cât durase cina din seara aceea cu Jackie, Paul şi Mandy el fusese absent, cu gândul la Elissa, cu trupul tremurând din cauza gândurilor sale provocatoare.

După ce-i lăsase în tihnă pe cei trei, el nu mai simţise singurătatea amorţită care tindea să-l apese atunci când îşi lua în consideraţie solitudinea întregii sale vieţi. Figura Elissei îi umpluse deja toate gândurile, nelăsând niciun

spaţiu gol în mintea lui pentru altceva sau pentru altcineva. Oh, el încercase să vorbească deschis cu sine însuşi în legătură cu fanteziile sale, afirmând cu voce tare să obsesia lui pentru Elissa era ridicolă, inoportună şi chiar teribil de alarmantă.

Deşi fusese de acord cu această constatare, iată-l în pragul uşii ei, trăncănind fără niciun rost despre Mandy şi despre camera video. În acelaşi timp, trupul său îndurerat şi excitat, îl îndemna să tacă şi să facă ceva pentru a-şi potoli acest chin sălbatic şi senzual.

Răspunsurile indiferente şi rezervate ale Elissei îl dezechilibrară totuşi. Ea îl dorea. Ştia asta. Felul în care-i răspunsese în hol, înainte de a fi fost întrerupţi de îndrăzneala Connie, nu-i lăsase nicio urmă de îndoială în legătură cu asta. Dar părea convinsă acum că trebuia să se poarte cu răceală. Se simţea frustrat şi dezamăgit; lui nu-i plăceau jocurile, decât atunci când se afla pe terenul de sport. Deodată îi reveniră în minte modurile de manipulare ale lui Lilly. De obicei, o astfel de amintire era deja suficientă pentru a-l face să fugă, dar de data asta el stătea ţintui locului. În prezenta Elissei, spectrul lui Lilly se cufunda în uitare. Se părea că nimic nu putea să-i potolească dorinţa care-i cuprinsese trupul în timp ce o. Privea.

El îi studia ochii albaştri, strălucitori, şi liniile senzuale ale gurii ce avea o formă atât de frumoasă. Ştia exact unde se aflau gropiţele din obraji, deşi acum nu se vedeau căci ea nu zâmbea.

Elissa era conştientă de cercetarea lui atentă şi era destul de speriată. Ştia că nu se înşela în privinţa privirii lui înfometate şi chinuite de dor şi, aruncând o privire rapidă peste trupul lui, avu dovada fizică că era stârnit. Ce fel de joc făcea?

Se umplu de mânie. Ea nu va juca rolul celeilalte

femei. Triunghiurile romantice nu erau pentru ea. Oricum, trecuse de faza visurilor amăgitoare şi amețitoare pe care şi le făcea în legătură cu ea şi cu Gray McCall. Îşi îndreptă umerii şi-i zise:

— Ei bine, mi-ai mulţumit pentru că am avut grijă de Mandy, spuse ea pe un ton aspru. Şi, după cum am mai spus, plăcerea a fost de partea mea. Îţi mulţumesc că ai trecut pe aici.

Gray zâmbi sumbru.

Atât de politicoasă. Dar ea ar putea tot la fel de bine să-i spună să dispară, atât de evidentă îi era dorinţa şi nerăbdarea de a-l vedea plecat. Începuse deja să închidă uşa, condusă mai mult de o emoţie pură, dar el puse o mână pe tocul ei ca s-o menţină deschisă. Nu era obişnuit să cedeze şi refuza să plece tocmai acum.

— Încă ceva, spuse el. Jackie mi-a sugerat ca, data viitoare, când ea şi Mandy vor veni la meci, să ieşim să luăm cina împreună după ce se termină. Ai dori să faci asta cândva?

— Noi toţi? repetă Elissa neîncrezătoare.

— Vrei să spui noi patru, adică tu, Jackie, Mandy şi cu mine?

Vai, asta n-ar fi distractiv? se gândi ea. Ea ştia exact ce rol ar fi avut, s-o ţină pe mica Mandy departe de lumea îndrăgostiţilor.

— Am o idee mai bună chiar, spuse ea sec. De ce nu ne-aţi lăsa pe mine şi pe Mandy la *Chuck E. Cheese* în timp ce tu şi cu Jackie să mergeţi la *Columbus* să cinaţi ca între adulţi?

— Ce? zise Gray, privind-o cu uimire, tresărind la răspunsul ei.

Simţul umorului Elissei se făcea bine remarcat. Gray nu era prea priceput la născociri. De fapt era groaznic şi ea era amuzată.

— Gray, eu ştiu ce se petrece. Nu e greu să-ţi dai seama. Eşti tot atât de subtil ca un comandant de război.

— Chiar aşa?

Tonul lui era ameninţător, dar ea era neclintită.

— Nu e deloc nevoie să te ascunzi. Vrei să fii singur cu Jackie, ai nevoie de cineva care să aibă grijă de Mandy şi, după ziua de astăzi, se pare că sunt potrivită pentru rolul ăsta.

Ea îşi ridică umerii cu o mişcare uşoară, elegantă şi indiferentă. Păcat că nu era instructoare de dramă în loc de volei, se gândi ea. Ca actriţă, recunoscu că era o forţă.

— Nu mă supăr să am grijă de Mandy uneori, doar să mă anunți când e cazul, adăugă ea veselă. Într-adevăr, acest joc al ei era demn de o recompensă materială academică.

— Ea poate să vină aici. Oricum eu sunt acasă cu băieţii aproape în fiecare seară.

Gray o privea uimit. Elissa credea că el era îndrăgostit de Jackie, că voia să scape de Mandy ca să fie singur cu mama ei! Ideea asta era atât de şocantă, atât de inacceptabilă şi de nepotrivită, încât atingea obscenul. Chipul fratelui său geamăn îi apăru în faţa ochilor, la fel de dar, ca şi cum Gordon era chiar acolo. Şi-l aminti cum zâmbea la descrierea fetei elegante „incredibil de frumoasă, de nostimă, de deşteaptă” pe care el o întâlnise la ora de istorie, într-un colegiu foarte prost de altfel. Acea fată fusese Jackie şi, de la prima lor întâlnire, nu mai fusese nimeni în viaţa amândurora. Cât despre Gray, el nu se uitase la Jackie niciodată astfel, nu dorise să… Clipi, concentrându-se din nou asupra chipului Elissei. Ea îl privea ironic. Capul lui se umplu de o furtună de vibraţii când îşi coborî privirea asupra gurii ei. Buzele ei aveau o formă senzuală, iar el le privea atent, ca în transă. Nu, nu o privise astfel pe Jackie niciodată şi nu se întrebase cum

s-ar simţi gura ei sub gura lui, nu simţise niciodată un impuls irezistibil de a o trage în braţele lui ca să afle asta. Lucru care se întâmpla acum, în timp ce o privea pe Elissa.

— Nu înţelegi, murmură el.

— Eu cred că da, îi replică imediat Elissa.

Felul în care el o privise o făcuse să se simtă slăbită. Ea se mustră, căci ar trebui să-i fie ruşine că îi răspundea cu atâta intensitate. Pe de altă parte, el nu era total nevinovat. Dacă ea simţea căldura senzuală, asta se întâmpla pentru că el o generase. În mod deliberat.

— Oricum, pe ce drum al eului te afli? întrebă ea. Nu mă vrei doar ca îngrijitoare la copil, dar vrei să te doresc şi pe tine, deşi tu o ai pe Jackie. Eşti un ticălos, Gray McCall!

— Te înşeli atât de mult, pentru că…

Fu întrerupt la jumătatea propoziţiei de vocea lui Aaron, care venea din şapte, din cealaltă cameră.

— Elissa, ascultă asta! D-i-n-a-s-t-i-e. Şi nici nu mă uit în carte.

— E grozav, Aaron, îi răspunse Elissa. Du-te acasă, îi spuse ea hotărâtă lui Gray, cu o privire rece ca o noapte polară.

Pentru prima dată ea chiar era nerăbdătoare să facă exerciţii de pronunţie cu Aaron. Era o schimbare şi avea nevoie de una chiar acum.

— Acum rosteşte pe litere cuvântul „licenţă”, Aaron. Şi apoi „incitare”.

Aaron dădea drumul cu voce tare la versiunile lui, adăugând şi înlocuind pe „c’” cu „s” şi pe „s” cu „e” şi spunându-le pe amândouă nesperat de prost. În acelaşi timp Gray nu făcu nicio mişcare pentru a pleca. În schimb o urmă înăuntru. Ea îl privi duşmănos.

— Ţi-am spus „noapte bună”, Gray.

— Nu, n-ai spus. Ai zis „du-te acasă”, o corectă el sec. Uite, Elissa, în legătură cu Jackie… El se opri căci un

manual zbură prin cameră, urmat de Aaron cel furios şi frustrat.

— Urăsc materia asta! urlă el, lovind cu piciorul cartea şi azvârlind-o în aer. Ortoepia este stupidă! Nici nu-mi pasă dacă mă trânteşte la materia asta!

Gray şi Elissa tresăriră, căci cartea de ortoepie trecu vâjâind pe lângă ei, gata-gata să-i atingă. Lovi peretele şi ateriză deschisă pe podea, cu faţa în jos.

— Aaron Charles Emory, destul! exclamă Elissa. Acea carte aproape că ne-a lovit.

— N-am intenţionat să vă lovesc, bolborosi Aaron. E din cauza zborului pe care i l-am imprimat când am lovit-o cu piciorul. Îmi pare rău. El privi în podea. N-am ştiut că sunteţi aici, domnule antrenor McCall, adăugă el ruşinat.

— Asta da, lovitură, Aaron, spuse Gray. Pentru o clipă am crezut că mă aflu la antrenamentul de fotbal.

— Sunt, într-adevăr, tâmpit, continuă Aaron jalnic. Nu pot să fac nimic. Nu pot să joc fotbal aşa de bine ca Seth şi ca Andrew, nu pot să pronunţ cuvintele astea stupide şi…

— Poţi să stai aşa văitându-te şi autocompătimindu-te, îi strecură Gray, fără menajamente, sau poţi să faci exerciţii până când vei fi bun şi la asta. Exersează ortoepia şi fotbalul şi nu renunţa până nu faci totul cum trebuie, corect, indiferent cât de greu este şi de cât de mult timp îţi ia. Concentrarea şi hotărârea pe care le foloseşti în sport pot fi utilizate în acelaşi fel şi pentru a reuşi în studiile tale. Asta te face să fii învingător, Aaron, refuzul de a ceda şi concentrarea asupra ţelurilor tale. Concentrează-te pe ce vrei şi realizează până la sfârşit totul. Dacă faci asta, va fi doar o chestiune de timp pentru ca toată lumea să ştie exact de ce eşti capabil.

Tonul lui era plin de forţă, ferm şi intens, încât Aaron, cât şi Elissa, au ascultat cu ochii măriţi de atenţie, spusele

lui. El părea să degaje o energie dinamică care făcea imposibil faptul de a nu crede ceea ce zicea el, de a nu fi inspirat să începi să faci exact ce-a spus el.

— Mă duc sus în camera mea să studiez, spuse Aaron hotărât.

El îşi ridică cartea şi se îndreptă spre scări urcând câte două trepte deodată.

— Asta a fost o corectare a comportamentului, spuse Elissa, privind gânditoare la Gray. Sunt impresionată. Crezi că ai putea să vii în vestiar, înainte de următorul nostru meci de volei, ca să le vorbeşti fetelor? Nu e mult ceea ce ai spus, dar contează cum ai spus-o.

— Sunt exilat de la meciuri, ţi-aminteşti? rosti el tărăgănat. Am fost caracterizat prea emoţionant pentru a face faţă unor anumite jucătoare.

El îi zâmbi şi Elissa aproape că – îi întoarse zâmbetul. Ochi lui o invitau s-o facă.

În schimb, ea lupta împotriva acestui impuls.

— Ei bine, poate că aş putea înregistra pe o bandă cuvântarea ta, spuse ea cu voce tremurată.

Încerca să-şi adune din nou toată furia necesară pentru a-i cere să plece. De fapt, nimic nu se schimbase pentru ea ca să-i permită să rămână. Dar furia nu-i veni, ci doar o emoţie palpitantă care o furnică, se instală şi apoi crescu în ea, împotriva voinţei sale.

Era demoralizant să-şi dea seama că îi era tot atât de greu să facă faţă farmecului său diavolesc, cum îi era şi tinerei Vicky. Respirând adânc, îşi răsuci după ureche câteva şuviţe libere de păr, cu un gest rapid şi nervos. El îi potrivi altă şuviţă mătăsoasă după ureche. Gestul familiar şi afectuos îi ameţi pe amândoi. Pentru câteva secunde rămaseră nemişcaţi, unindu-şi privirile, degetele lui Gray fiind încă încolăcite în jurul şuviţei de păr.

— Înainte de a pleca, vreau să te lămuresc în ceea ce

mă priveşte. Greşeşti în legătură cu mine şi cu Jackie, Elissa. Ea este soţia lui Gordon.

— Gordon? Fratele tău?

El afirmă din cap şi ea simţi cum un val de roşeaţă îi coloră obrajii. Jackie nu era prietena lui Gray, ea era soţia fratelui său geamăn! Ce concluzie greşită şi stânjenitoare trăsese ea!

— Şi asta face ca Mandy să-ţi fie nepoată, desigur.

— Îhâm, eşti rapidă. Dacă ţi-ai fi folosit aceste puteri ascuţite de judecată prin deducţie şi-n biologie, ai fi putut să fii o altă doamnă Curie.

— N-a fost ea chimistă, ripostă ea.

— O foloseam doar ca pe un exemplu de succes în domeniul ştiinţific. Ca să fiu mai clar despre specialitatea ei, ei bine, ea a fost chimistă şi fiziciană.

— Oh, spuse Elissa, simţindu-se timidă. Dar nu în legătură cu marea doamnă Curie, ci referitor la alte lucruri.

— Oh, o imită Gray ţâfnos. El îi strângea tare părul. Dacă a folosit gestul pentru a o propulsa în faţă sau dacă ea venise din proprie dorinţă, nu se putea spune nimic cu siguranţă. Oricum asta s-a întâmplat, ea era în braţele lui, apăsată de el aşa de tare, încât îi putea simţi fiecare parte de corp încordată. Era conştientă în mod acut de bărbăţia trezită care pulsa spre ea. O căldură fierbinte se aprinse în adâncul abdomenului şi simţi un tremur necunoscut, dureros.

— Eu… ăă, cred că ar trebui să-mi cer scuze pentru că am insinuat că eşti un ticălos care duce o viaţă dublă, şopti ea.

Vorbele ei erau destul de pline de remuşcări, se gândi Gray, dar el îi prinse scânteia aţâţătoare din ochi şi se înveseli. Încerca să-i amintească ce simţise data trecută, ca un copil într-un parc de distracţii, emoţionat şi ameţit în

legătură cu ce avea să urmeze.

— Aştept acele scuze, spuse el cu voce răguşită.

Ea îşi ridică privirea spre el. Îşi petrecu braţul pe după gâtul lui şi îşi arcui trupul înspre al lui.

— Le vrei în cuvinte? murmură ea, rotunjindu-şi buzele într-un zâmbet sexy. Sau în fapte.

— Oh, iubito! El scoase un sunet care era jumătate râs, jumătate geamăt.

— Mă gândeam dacă ştii ce faci…

Mâinile lui alunecară peste ea, mângâindu-i spatele prin bumbacul moale al cămăşii.

Ea se retrase puţin ca să-l privească, arcuindu-şi sprâncenele.

— Ce te face să crezi că nu ştiu?

El privi în jos, spre ochii veseli şi provocatori şi fu pierdut. În acel moment, toate eforturile făcute să stea departe de ea, autocontrolul său de fier şi zidurile de autoapărare pe care şi le construise, toate au fost înlocuite de un val puternic de dorinţă. O dorise din momentul în care o văzuse pe terenul de fotbal. Crescuse şi devenise o femeie provocatoare, irezistibilă, iar săptămânile ce urmaseră nu făcură decât să-i intensifice dorinţa şi să-i intensifice frustrarea. Acel dor înăbuşit era declanşat de un val sălbatic de dorinţă care n-ar putea fi negat nicio clipă.

Gura lui coborî pe a ei, puternică şi fierbinte. Ea se agăţă de el şi-i împărtăşi pasiunea, desfăcându-şi buzele pentru a adânci sărutul, întâmpinându-i limba cu o atingere senzuală. Pieptul ei se strivea de al lui, puternic şi larg, coapsele apăsându-se de ale lui şi un fior de dorinţă îi tortura. El voia s-o vadă, s-o guste…

Cu un glas răguşit de pasiune scoase un geamăt adânc şi-şi strecură mâna sub cămaşa ei, închizându-şi degetele în jurul unui sân. Prin materialul dantelat al

sutienului îi frecă sfârcurile cu degetul mare. Elissa se prinse de el, înecându-se într-o mare furtunoasă de plăcere. Îl mângâie pe spate, învăţând să-l simtă, însufleţindu-se şi dorind mai mult, mult mai mult. Degetele ei se opriră la cureaua din piele, care-i ţinea cămaşa în blugi.

El îşi ridică gura de pe a ei şi-şi îngropă buzele în curba mătăsoasă a gâtului.

— Mă înnebuneşti, spuse el cu glas răguşit, trecându-şi uşor mâinile peste tot trupul ei, mângâietor, aţâţător, dorind-o mai mult cu fiecare mişcare. Atingerea mâinilor ei mici pe corpul lui îi luase minţile, altă dată atât de controlate şi ordonate, îl prefăcuse în ţăndări, declanşând flacăra pasiunii.

Elissa îşi ridică privirea şi se uită la el cu ochi incandescenţi, cu gura umedă şi uşor umflată de sărutările lor, cu rujul şters.

— E cinstit, spuse ea uşor. Tu ai început să mă înnebuneşti cu mult timp în urmă. Ea se gândi la trecut, la dragostea ei de şcolăriţă şi la toate fanteziile pe care le imaginase în legătură cu ei doi, dar realitatea de a-l ţine în braţele ei, de a fi ţinută în braţele lui şi sărutată era mult mai bună decât orice inventase ea.

Se răsuci senzual spre el, ridicându-se pe vârfurile picioarelor pentru a-l muşca de gât. Îl dorea cu o pasiune pe care n-o trăise până atunci. Îi încercui cu coapsele piciorul, accentuând senzualitatea poziţiei lor, deja foarte intimă.

Simţea că delirează când o căldură puternică o traversă, coborându-i spre abdomen, lăsându-i picioarele tremurând. Mult prea slăbite pentru a o mai susţine. Nu mai voia să stea în picioare, dorea să se întindă jos…

Gura lui Gray o cuprinse din nou pe a ei şi se sărutară înfometaţi, cu îndârjire, sărutările devenind mai

fierbinţi şi mai sălbatice, fiecare contopindu-se în celălalt până când era imposibil de distins care e începutul şi care e sfârșitul. Mâinile lui erau într-o mişcare continuă, atingându-i şi mângâindu-i pieptul, talia şi şoldurile, coborând apoi îndrăzneţe pentru a-i cuprinde fesele. Degetele îi frământau carnea prin şort, găsind şi urmând liniile chilotului ei de sub haine.

I se tăie respiraţia când el îşi frecă mâinile de partea din spate a coapselor ei, alunecându-şi mâinile în sus şi-n jos, într-o mângâiere erotică. Degetele lui urcară mai sus, sub manşetele şortului pentru a-i atinge fesele.

Deodată el îşi trase gura de pe a ei şi îşi retrase mâinile, dându-se înapoi pentru a o elibera. Şocul brusc al retragerii o dezorientă. Membrele Elissei erau atât de elastice şi de nesigure, încât avu impresia că o să cadă. Instinctiv, se apucă de cămaşa lui cu amândouă mâinile pentru a-şi putea menţine echilibrul.

Simţindu-i nevoia de sprijin, el îi cuprinse umerii în palme. Intensitatea priviri lui o făcu să tremure.

— Am ajuns destul de departe, Elissa. Dacă nu mă opresc acum, nu mă voi mai opri deloc şi sus se află un copil.

Ea înghiţi cu greu.

— Of, Doamne! Aaron! Tu… tu ai dreptate, eu… eu nu m-am gândit.

— Ştiu.

Gura lui se curbă într-un zâmbet uşor, sexy, pornit din inimă.

— Nici eu.

Răspunzându-i imediat, îl cuprinse cu braţele în jurul taliei şi i se cuibări la piept.

— Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat, spuse ea oftând.

— S-a întâmplat.

El o sărută pe creştetul capului şi apoi se desfăcu din îmbrăţişare.

— Dar nu este suficient, Elissa. Vreau mai mult. Vreau totul. Vino cu mine acasă.

Capitolul 6

— Să vin acasă cu tine? repetă Elissa şovăitor. La noapte?

— Chiar acum.

Ochii lui Gray ardeau şi privirea lui o cuprinse, arzând de dorinţă.

Sexualitatea frenetică din acea privire o făcu pe Elissa să tremure de un dorinţă pur feminină. Dorea să-l ia de mână şi să-l lase pe el s-o scoată afară din cameră, s-o ia acasă la el, sau oriunde, unde puteau să reînceapă să facă dragoste, o dragoste arzătoare şi pasionată. Ar fi vrut, dar ştia că n-o s-o facă.

— Gray, eu…

— Mă doreşti, Elissa, ştiu că mă doreşti, spuse el imediat. Şi trebuie să ştii cât de mult te doresc şi eu.

El îi prinse mâinile şi le duse la gură, sărutându-le pe rând cu un gest romantic care o înfiora.

— Vino cu mine, iubito.

Vocea lui era moale precum catifeaua, şi totuşi convingătoare, plină de promisiuni. Strângându-i încă mâinile, el o trase mai aproape, lăsând între ei o distanţă mică. Îi dădu drumul mâinilor pentru a-i cuprinde şoldurile, ridicând-o uşor pentru a o aşeza chiar peste căldura puternică a bărbăţiei trezite.

— Hai, Elissa.

Vocea lui nu-şi pierdu deloc intensitatea, deşi scăzuse

ca volum pentru a-i şopti moale.

— Şi eu te doresc enorm.

Genele ei fluturară şi închise ochii în timp ce-i săruta linia obrazului până când ajunse, în final, la buzele ei. Gura lui se jucă cu a ei, muşcându-se şi tachinându-se, până când ea gemu disperată, să-i simtă buzele. Când el o sărută, în sfârşit, aşa cum îi plăcea, aşa cum simţea ea nevoia să fie sărutată, ea se predă complet, agăţându-se de el, simţind durere în tot trupul de atâta plăcere, dorinţă şi nevoie pură.

Mult mai târziu el îşi ridică capul. Ochii lui erau dilataţi şi pleoapele grele, gura umedă de la sărutul lung şi pasionat. Elissa se sprijini vlăguită de el, năucită şi slăbită.

— Hai să mergem, spuse el cu o voce răguşită, care era deja tot atât de stimulatoare ca şi sărutările sale.

El o luă de mână şi o porni către uşa de la intrare.

Ea nu se mişcă. Închise ochii pentru o clipă şi respiră adânc, cutremurată.

— Gray, nu pot să merg cu tine.

— Ba da, poţi. El veni lângă ea din nou. Băieţii sunt, cu siguranţă, destul de mari ca să stea singuri acasă pentru un timp şi…

— Sigur că da, fu ea de acord, depărtându-se cu un pas de el. Dar mie mi se pare că forţăm nota şi grăbim lucrurile. Vreau să spun că mi se pare prea curând să merg să mă culc cu cineva cu care n-am avut nici măcar o singură întâlnire. Mă şochează.

— O întâlnire? repetă el, ca şi cum n-ar mai fi auzit acest cuvânt mai înainte.

— Da, o întâlnire. E atunci când un cuplu merge la un film sau în oraş, să servească o pizza sau chiar la Columbus, la grădina zoologică, la un spectacol sau la o distracţie, undeva într-un oraş mare.

Ea încerca să se menţină degajată, dar făcea un efort

pentru asta deoarece Gray era încordat, iritat şi nu într-o stare de veselie. Era într-o dispoziţie clară pentru altceva.

— Ştiu ce înseamnă o întâlnire, Elissa.

Frustrarea sexuală îl domina atât de puternic, încât avu nevoie de o putere extraordinară a voinţei ca să n-o ridice de acolo şi s-o ducă departe de acel loc. Tactica înaintaşilor lor ce locuiau în peşteri avea avantajul de a te scuti de conversaţii înnebunitoare cum era aceasta. Dar el era un om al anilor ’90 şi se presupunea că se afla deasupra comportamentului primitiv.

Gray cedă în favoarea moravurilor civilizate, deşi destul de greu.

— Dar nu simt nevoia să merg la un film sau la grădina zoologică în seara asta. Şi nu vreau nicio pizza.

— Trebuia chiar s-o iei cuvânt cu cuvânt? Elissa se lupta cu propria ei frustrare sexuală care-i micşora considerabil siguranţa. Prin întâlnire eu înţeleg să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt şi să petrecem timpul împreună, construind o relaţie care nu este bazată exclusiv pe sex. Asta nu e atât de greu de înţeles, nu-i aşa?

— Ne cunoaştem deja reciproc. Ne cunoaştem de ani de zile.

Ea se încruntă.

— Chiar nu înţelegi? Sau în mod deliberat eşti greu de cap?

— Cred că puțin din amândouă. El oftă din greu. Asta e ce capăt pentru faptul de a fi spontan, murmură el mai mult pentru sine decât pentru ea. N-am reacţionat din impuls de ani de zile şi atunci când o fac o dată, singura dată când nu mă opresc să gândesc, să analizez şi să controlez situaţia, ce se întâmplă? Primesc o cuvântare pentru că am fost spontan şi impulsiv.

— Dacă încerci să mă faci să mă simt vinovată, nu merge.

— Nu încercam să te fac să te simţi vinovată, Elissa.

— Deoarece unul dintre noi trebuie să se oprească, să analizeze şi să exercite un autocontrol pentru amândoi. Şi oricât de departe ar merge spontaneitatea, eu cred că pe primul loc se află responsabilitate.

— Responsabilitatea este mult mai importantă decât spontaneitatea.

El făcu o grimasă.

— Îmi amintesc că am oferit o versiune similară a acestei cuvântări unor copii din echipă când au venit să-mi ceară sfatul în legătură cu prietenele lor. Acum, la vârsta matură şi coaptă de treizeci şi patru de ani, mă aflu în situaţia de a primi. O experienţă cu adevărat umilitoare.

Capul lui era limpede acum, puternica tensiune sexuală se scursese din corp, lăsându-l golit. El nu voia nimic mai mult decât să plece acasă, să aprindă televizorul şi să se piardă în emisiunea de luni seara despre fotbal. Poate că ar face o sută de flotări în timp ce ar urmări meciul.

— Ai dreptate, desigur, spuse el, ducându-se spre uşă. Am depăşit limita şi îmi cer scuze că te-am grăbit să faci ceva ce tu nu doreai.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Elissa îşi trecu mâna prin păr. Ce se petrecea acolo? Ea nu voise să-l alunge deşi acesta era mesajul pe care se părea că l-a înţeles el.

— Nu se pune problema că ai depăşit limita, se grăbi ea să explice. Eu am vrut-o. Roşind de propria ei francheţe, continuă repede: Vreau să spun că am fost tot atât de prinsă în…

— De fapt, e un lucru bun că n-am lăsat lucrurile să se desfăşoare, continuă Gray, ca şi cum ea nu vorbise.

El încă se întorcea spre uşă, îşi restabilea pasul în timp ce vorbea, grăbindu-se.

— Ar fi fost o greşeală uriaşă de ambele părţi să

lăsăm ca un act impulsiv să distrugă prietenia noastră.

Ea tresări.

— Vrei să spui că noaptea asta ar fi fost un popas şi nimic mai mult?

El se sprijinea acum cu umărul de uşa de la intrare.

— Nu m-am gândit aşa de departe. De fapt, nu m-am gândit deloc! exclamă el exasperat. Nimic din toate astea nu a fost premeditat. Când te-am sărutat…

El înghiţi din greu.

— Mi-au scăpat lucrurile din mână. Mă bucur că ai rămas rece şi…

— În caz că n-ai observat, eu nu mi-am păstrat calmul, se opuse ea, cu ochii scânteind. Te-am dorit tot atât de mult cât m-ai dorit şi tu.

— Un lucru bun că ne-am lăsat duşi de evenimente, spuse el.

Ea decise că nu-i plăcea modul lui de a revizui pasiunea lor.

— Am fost amândoi duşi de evenimente, spuse ea ferm. A fost emoţionant şi minunat, iar noi amândoi am dorit…

— Uite ce e, am vorbit destul despre asta, i-o tăie Gray, puţin disperat.

El îşi ridică în sus mâinile, într-o manieră emoţională foarte nepotrivită pentru el.

— N-avem niciun motiv pentru care să continuăm iar şi iar să discutăm despre…

— N-am vorbit deloc! Nici nu am început să ne atingem şi încă nici nu ştim ce înseamnă toate astea.

— Ştii, Elissa, tu nu omori numai în bătaie un subiect, epuizându-l la maximum. Îl şi îngropi sub şapte metri de pământ.

El deschise uşa şi păşi afară pe prispă, nederanjându-se să ascundă nerăbdarea lui de a scăpa de acolo. Detesta

conversaţiile analitice, fără suflet. Şi, să aibă una cu sincera Elissa care nu cedează nimic, era într-adevăr ceva de evitat. Se gândi la tăcerile lungi şi îngheţate ale lui Lily şi decise chiar acum că ar aprecia ca Elissa să-l trateze astfel.

Vai, ea nu intenţiona să-i permită retragerea glacială. În schimb, ea îl urmă pe prispă.

— De ce reacţionezi în felul ăsta? întrebă ea. De ce pleci?

— Şi ce trebuie să fac? Ţi-am cerut să vii cu mine acasă şi ai spus nu. În cartea mea asta este aluzia de a merge acasă singur.

— Ei bine, eu nu ţi-am sugerat asta. Am spus că nu o să merg cu tine acasă, dar nu ţi-am cerut să pleci.

Îşi ridică privirea spre el.

— Întoarce-te înăuntru, Gray, spuse ea uşor. Trebuie să vorbim.

— Elissa, ascultă-mă, spuse el dur. El voia să fugă de intensitatea emoţională reflectată în ochii ei frumoşi. Tu şi cu mine… n-o să meargă, pot să înţeleg asta acum. Tu vrei o relaţie, iar eu vreau…

— Dacă zici „sex ieftin, fără noimă” îţi zbor creierii, îl avertiză ea, fixându-l cu privirea exagerat de fermă a unei dezaprobări didactice.

Dezarmat, Gray nu se putu abţine să nu surâdă. Elissa avea talentul de a aduce umor în situaţii care nu păreau distractive.

— Sexul cu tine nu poate fi ieftin şi fără noimă, Elissa.

— Ah! Să găsesc altă remarcă spontană?

Ea îi zâmbea, arătând aşa de caldă şi de atrăgătoare, încât el fu tentat să-i cedeze, s-o ia de mână, să se întoarcă înăuntru şi să discute orice subiect ar vrea ea să abordeze.

El luptă cu succes şi învinse tentaţia. Gândea limpede

şi se controla perfect. Îşi reaminti că responsabilitatea e înaintea spontaneităţii. Şi responsabilitate însemna cinste.

— Elissa, trebuie să plec. E mai bine aşa, că noi… ah, am rămas doar prieteni.

— Prieteni, spuse ea ca un ecou, sec. Vrei să spui că…

— Vreau să spun prieteni, nu amanţi. O altă cale nu există.

Ea îşi dădu ochii peste cap privind în sus.

— Foloseşti psihologia răsturnată sau ce? Am spus că nu mă culc cu tine până când nu ne cunoaştem mai bine unul pe altul şi acum tu îmi spui că nu mă vrei la acest nivel, în orice caz? Şi ştii ce este cu adevărat ciudat? Merge. Strategia ta funcţionează. Vreau să discut cu tine că ar trebui să devenim amanţi. În acest caz voi sfârşi prin a te târî în camera mea în noaptea asta pentru a-ţi dovedi ce bine va fi pentru noi.

— Eu vreau.

El râse, apoi se dezmetici imediat.

— Nu, acum, că am cântărit lucrurile şi le-am analizat, îmi dau seama ce greşeală am face dacă am deveni… ăă, implicaţi sexual. N-ar fi cinstit, speranţele noastre sunt prea diferite. Nu intenţionez să mă implic serios din nou cu nimeni, Elissa. Nu mai vreau cererile sau dezamăgirile care decurg de aici. Tu vrei o parte întreagă, un destin, mai mult decât sunt eu capabil să-ţi ofer, aşa că hai să ne păstrăm prietenia neducând lucrurile mai departe.

— Din nou, spuse ea, gânditoare. Ai spus că nu intenţionezi să te implici din nou serios. Asta înseamnă că înainte ai mai încercat?

— Am încercat şi am eşuat mizerabil.

Pe cât de mult ura să discute despre scurta şi dezastruoasa lui căsnicie, pe atât de mult se simţea obligat

să-i explice Elissei situaţia.

— Am divorţat cu opt ani în urmă după o căsătorie care a durat douăzeci şi una de luni regretabile, dintre care ultimele paisprezece au fost un iad curat. Nu. El scutură din cap. Căsătoria nu e pentru mine.

— Vrei să spui că o căsătorie proastă nu e pentru tine.

— Vreau să spun că nu vreau să mă mai căsătoresc niciodată. Îmi place viaţa mea chiar aşa cum este ea.

— Uau, ea trebuie să-ţi fi făcut adevărate figuri, s-a distrat pe spinarea ta. Elissa îl privi curioasă. Ce a făcut exact pentru a te determina să te transformi într-un singuratic toată viaţa?

Buzele lui se strânseră.

— Nu intenţionez să intru în toate detaliile mizerabile, Elissa. Sunt opt ani de atunci, pentru numele lui Dumnezeu!

— Exact. Aşa că de ce te agăţi de toate amintirile urâte? De ce le laşi să-ţi influenţeze viaţa de astăzi? Tu însuţi ai spus că asta s-a întâmplat demult. E timpul să uiţi şi să-ţi duci viaţa mai departe, dacă mă întrebi pe mine.

— Ei bine, nu te-am întrebat, rosti el scurt şi se întoarse să plece.

Elissa îl urmă pe scările ce coborau din tindă.

— Deci, doar pentru că te-ai căsătorit cu persoana nepotrivită şi ai fost rănit, te izolezi şi excluzi orice posibilitate de a mai încerca un sentiment de fericire cu altcineva? Acesta este lucrul cel mai prostesc pe care l-am auzit vreodată. Şi cel mai laş.

— Nu înţelegi! Rănit, Gray se apropie de aleea din faţă. Nu ştiu de ce am crezut vreodată că tu ai putea.

— Înţeleg că mi-a plăcut să te sărut, spuse ea fierbinte. Înţeleg că şi ţie ţi-a plăcut să mă săruţi. Şi înţeleg că noi am putea.

El se opri şi se uită în jur.

— Vrei s-o laşi aşa cum a căzut? spuse el vehement. N-am întâlnit pe nimeni aşa de tenace şi de încăpăţânat ca tine!

Ea îl privi cu amărăciune.

— Am mai auzit asta, recunoscu ea. Tata spune că sunt încăpăţânată ca o capră şi tot atât de tenace ca un taur în arenă.

Gray se miră de valul de furie care se prăbuşi asupra lui. Caracterizarea tatălui ei îl înfuriase. Nu conta că şi el spusese aproape aceleaşi lucruri, dar nu suporta să audă de la nimeni ceva rău despre ea.

— Ce fel de om este tatăl tău ca să te insulte aşa? strigă el după ea, întrebându-se dacă cuvintele lui sunaseră tot atât de iraţional precum le simţea el.

Elissa se opri atunci şi se întoarse să-l privească-n faţă.

— Tata nu a vrut să mă insulte. Probabil că l-am înnebunit atunci său. L-am scos din fire. Tu ştii cu siguranţă cum e când simţi asta! Şi tatăl meu e foarte sincer. El spune întotdeauna exact ceea ce gândeşte.

— Înţeleg, asta e o caracteristică moştenită în familie.

Ea se încruntă.

— Ce caracteristică? Să înnebuneşti oamenii fiind sincer?

— Poate că cele două sunt legate una de alta, spuse el sec, simţindu-se mai calm. Ştii, aşa cum se transmite culoarea părului şi a ochilor.

— Întotdeauna profesor de biologie. Ea oftă dramatic. Nu, niciodată n-am înţeles cum se transmite culoarea părului şi a ochilor, deşi ai încercat din greu să explici legea caracteristicilor moştenite, a lui Mendel. O dată am avut, de fapt, un coşmar ce înfăţişa graficele înnebunitoare

cu grupele de sânge.

— Am şi eu amintiri distincte despre tine în legătură cu experienţa aceea standard de laborator, când elevii şi-au testat propria grupă de sânge. Potrivit rezultatelor tale, sângele tău nu se încadra în niciuna din cele patru grupe sanguine. Care sunt acestea, întrebă el deodată, prompt, zâmbindu-i.

— A, B, şi AB, îi replică ea. Nu credeai că o să-mi amintesc, nu-i aşa? Ei bine, îmi aduc aminte de ele. Îmi amintesc, de asemenea, că după ce m-am convins că eram singura care avea grupa de sânge Z, tu însuţi ai făcut testul şi ai aflat că aveam în întregime vechea grupă O, cea mai comună şi obişnuită grupă dintre toate.

Gray se uită în jos spre ea, plăcându-i provocarea şi umorul care strălucea în ochii ei. Pulsul i se acceleră. Era atras de ea şi credea că ea ştia asta şi se folosea bine de acest fapt. Amintindu-şi ce delicios de moale o simţise în braţele lui, i se tăie respiraţia. Prieteni, îşi aduse el aminte, puţin disperat. Ei erau destinaţi să nu fie nimic mai mult decât prieteni: pur şi simplu altfel nu se putea. Îşi drese vocea.

— Ca de la prieten la prieten – trebuise s-o spună, deşi, nu accentuase suficient acest fapt sunt curios de ceva, Elissa. Pe lângă insulte şi-a exprimat vreodată tatăl tău recunoştinţa faţă de tine pentru faptul că ai renunţat la propria-ţi viaţă ca să vii aici şi să ai grijă de toată familia, să-ţi asumi răspunderea pentru ei, pentru animale şi gospodărie, pentru grădinărit şi…

— Mă faci să mă simt ca unul dintre acei martiri asupriţi care s-au sacrificat şi despre care se discută în emisiunile de la televizor, pentru a fi plânşi şi compătimiţi, deoarece nu au fost apreciaţi cum trebuie.

Ea îşi scutură capul.

— Mai degrabă aş fi comparată cu o capră sau cu un

taur furios în arenă. Cel puţin ei au o fărâmă suflet.

— Oh, şi tu eşti plină de suflet şi spirit, e în regulă.

— Evident că-i prea mult pentru tine. Nu-i aşa, prietene?

Ea se apropie, până ajunseră faţă în faţă, atingându-şi încălțămintea şi privindu-se intens, pătrunşi de o tensiune deja palpabilă, care vibra între ei.

Un strigăt ce-ţi lua urechile sparse acea tensiune, uimindu-i pe Gray şi pe Elissa atât de tare, încât amândoi săriră ca arşi.

— Ce… începu Gray, dar se opri când strigătul deveni un cuvânt distinct.

— Lisssyyy!

— E Andrew, exclamă Elissa, recunoscându-i vocea în acelaşi moment în care-l văzu pe fratele ei apărând din stradă. Fugi spre el şi se întâlniră pe marginea trotuarului, cu Gray chiar în spatele ei.

Andrew îşi ţinea în sus mâna dreaptă şi chiar în lumina slabă oferită de becurile aflate la jumătatea distanţei de bloc, Elissa putu să vadă sânge. De fapt, tot ceea ce putea să vadă era sângele care-i acoperea băiatului mâna, curgându-i pe braţ şi pătându-i haina.

— Andrew! Of, Andrew, ce s-a întâmplat?

Înainte ca Andrew să poată vorbi, prietenul său Bobby apăru lângă ei, cu ochii măriţi de teamă şi de îngrijorare.

— E numai vina mea, se tângui Bobby, adăugând repede: Dar n-am vrut să fac asta. Am fost un prost, dar nu m-am gândit că el o să încerce să pună mâna pe el!

— Uite, să legăm prosopul ăsta în jurul mâinii tale, Andrew, continuă mama lui Bobby, Nacy, i care îi urmase pe băieţi, începând să înfăşoare prosopul gros în jurul mâinii sângerânde a lui Andrew. Of, Elissa! E groaznic, spuse ea mai departe, cu o voce mâhnită. Ne pare aşa de

rău. Ştii, băieţii erau jos la subsol şi…

— Ţineam în mână cuţitul cel nou al tatii, o întrerupse Bobby, cu vocea tremurându-i de nelinişte şi regret, şi am aruncat mărul acesta sus în aer. Voiam să încerc să-l tai în bucăţi în timp ce cădea. Ştii, aşa că în filme.

— N-a fost vina ta, spuse Andrew, ameţit. Am crezut că acel cuţit e ca un băţ şi că el încerca să lovească mărul ca la baseball. Voiam să încerc eu primul, aşa că am înşfăcat băţul. Cu excepţia faptului că acela era chiar un cuţit şi l-am prins de lamă.

— L-a prins atât de tare, încât s-a tăiat foarte rău, adăugă Bobby. E sânge peste tot!

— Andrew, apasă prosopul ca să opreşti sângerarea, spuse Nancy.

— Vai, Elissa, ne pare aşa de rău.

— Andrew, nu apăsa, spuse Gray, alunecându-şi braţul pe după umerii băiatului. Ţine doar prosopul pe tăietură pentru a absorbi sângele.

Apăsarea prea tare ar putea să dăuneze nervilor şi tendoanelor, dacă sunt şi ele tăiate.

Elissa se uita fix la mâna sângerândă a lui Andrew şi la prosopul care se înroşise repede. Clipi, simţindu-se zăpăcită.

— O să mergem la spital, chiar acum, se auzi ea spunând. Vocea ei suna ciudată şi îndepărtată. Bobby, vrei să intri înăuntru şi să-i spui lui Aaron unde ne ducem?

— Bineînţeles!

Nerăbdător să fie de ajutor, Bobby alergă în casă.

— O să te conduc eu, spuse Gray, deja ducându-l pe Andrew către automobilul său.

Aaron, Nancy şi cu Bobby au insistat să vină şi ei, aşa că toţi se îngrămădiră în maşina lui Gray, fiecare spunând câte ceva în acelaşi timp. Dar nu şi Elissa, după cum

observă Gray, în timp ce conducea spre spitalul comunităţii din Riverview.

Ea stătea liniştită în faţă, cu Andrew pe jumătate în poala ei, jumătate pe scaun, ţinând prosopul în jurul mâinii băiatului.

Au intrat în camera de urgenţă care, din fericire, nu era aglomerată şi Elissa, Andrew şi Gray au fost conduşi la sala de tratamente.

Nimeni nu l-a chestionat pe Gray în legătură cu prezenţa lui acolo. I se părea atât de logic să o însoţească pe Elissa şi pe Andrew, exact aşa cum Nancy găsise că e mai bine să rămână în sala de aşteptare cu Aaron şi Bobby.

Asistenta medicală îndepărtă prosopul şi începu să spele sângele cu tampoane de tifon. Elissa se uită la tăieturile adânci din palma şi de pe degetele fratelui său şi simţi că i se face greaţă. Nu era conştientă că se balansa până când nu simţi braţele lui Gray în jurul ei, susţinând-o cu fermitate.

— Mai bine aşteaptă afară, îi murmură el la ureche. Răsuflarea lui caldă îi răsfira părul. Îi privi pe doctor şi pe asistenta care examinau mâna lui Andrew şi-l auzi pe fratele ei gemând de durere.

— Nu, vreau să stau aici, spuse ea, mişcându-se să atingă umărul lui Andrew.

— Eşti destul de străvezie, îi şopti Gray. Cred că eşti gata să leşini.

— Lissy, doare! strigă Andrew, privindu-l acuzator pe medic.

— Ştiu iubitule, ştiu. Sunt chiar aici. Ea îşi închise ochii pentru o clipă, dorindu-şi să nu-i mai fie greaţă. Simţi o uşoară roşeaţă cuprinzându-i obrajii şi îşi întoarse capul să întâlnească privirea lui Gray. El încă o susţinea, iar chipurile lor erau foarte aproape.

— Sunt în regulă, spuse ea încet. Se aplecă să-i

îndepărteze mâinile de pe talia ei, dar degetele lui se întrepătrunseră imediat cu ale ei, exercitând o forţă subtilă, destul de puternică să o ţină pe ea nemişcată.

Era mult prea preocupată de starea lui Andrew ca să-şi mai exercite independenţa şi să-l împingă pe Gray deoparte. Pe lângă asta, era util să-l aibă aici, căci el vorbea cu doctorul folosind limbajul medical cu care ea nu era familiarizată, reuşind să obţină informaţii pe care ea nu ar fi ştiut să le obţină singură, deşi era vorba de o comunitate de interese. Era, de asemenea, confortabil să se sprijine de el, în timp ce doctorul cosea rănile, cu atât de multe împunsături, încât ea le pierduse numărul.

În timp ce doctorul era concentrat asupra muncii sale, Gray continua să întreţină cu Andrew un comentariu despre fotbalul profesionist, despre Jaws, despre şcoală şi despre o mie de alte subiecte, distrăgându-i cu succes atenţia de la acul chirurgical pe care-l privea încordat. Andrew protestă puternic când află că mâna lui trebuia să fie îndoită şi legată de cot. Doctorul ridică din umeri şi începu să aplice forma de gips, în timp ce Gray îi explica necesitatea imobilizării mâinii pentru a păstra intacte cusăturile.

— Nu poţi să ţii degetul de la mână imobil, fără a-ţi imobiliza şi încheietura mâinii, adăugă el.

— Dar sunt înaintaş în echipa de fotbal a juniorilor din liceu, spuse Andrew. Pot să joc cu chestia asta pe braţul meu?

— Bineînţeles că nu, spuse doctorul. Nu faci educaţie fizică, nu faci niciun fel de sport trei săptămâni, până când îţi scot gipsul.

— Trei săptămâni întregi! Pentru prima dată

Andrew părea gata să plângă.

— Trei săptămâni fără niciun fel de sport, înseamnă o eternitate pentru un copil aşa de activ şi competitiv ca

Andrew, îi spuse Elissa lui Gray, în noaptea aceea, mai târziu, pe când şedeau la masa din bucătărie, bând cafea decafeinizată.

Aaron şi Andrew erau amândoi în pat şi se părea în sfârşit că se liniştiseră pe timpul nopţii.

— Nu poate nici să se joace cu jocurile sale pe video, până nu învaţă cum să o facă cu mâna stângă.

— Ei, bine, aminteşte-ţi ce i-a spus asistenta aceea veselă de la spital. Acum poţi să-i ajungi din urmă pe toţi cu cititul, fiule! Şi ai văzut expresia de pe chipul lui Andrew? Din nefericire, cititul nu se află pe lista priorităţilor sale. Ea luă o înghiţitură de cafea.

— Vai, Gray, încă nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. Bobby să încerce să taie un măr care se roteşte în aer, aşa cum a văzut el în filme şi Andrew, prinzând lama cu mâinile goale. Ea se cutremură.

— Copiii fac cele mai prosteşti lucruri. Este marele exemplu al faptului că o armă încărcată n-ar trebui să se afle niciodată la îndemâna unui copil. Îţi poţi imagina ce s-ar fi întâmplat dacă Bobby ar fi avut o armă în loc de un cuţit şi Andrew ar fi înşfăcat-o? Elissa se cutremură din nou. După câteva clipe de tăcere, zise:

— Vreau să-ţi mulţumesc că ai fost la spital cu mine. M-a ajutat faptul să te ştiu acolo. El îşi roti ceaşca privind lichidul întunecat.

— Mă bucur că am putut fi util. El se simţise util, recunoscuse asta faţă de sine însuşi. Se simţise folositor şi de neînlocuit, ca şi cum ar fi fost normal să se afle acolo cu ei. Simţea acest lucru şi acum, stând aici cu Elissa. Tresări, uimit de această revelaţie. Oare asta dorea el? Ca cineva să aibă nevoie de el? Să aparţină. Nu! El sări în picioare. Se face târziu, spuse el brusc. Eu o să plec până adorm copiii.

Elissa se uită la ceas. Era aproape unsprezece. Şi

totuşi ea nu voia ca el să plece. Era atât de confortabil, se simţea atât de bine să stea acolo, să vorbească cu el. O săgetă ideea de a-i prelungi şederea.

— Gray, n-am avut ocazia să-ţi spun că primul tău ajutor a fost preţios. Doctorul a spus că dacă i s-ar fi apăsat palma lui Andrew, asta ar fi cauzat vătămarea tendoanelor, exact aşa cum ai spus tu. A fost bine să ai pe cineva care să-ţi slujească ca interpret pentru personalul medical. Tu realmente vorbeşti limba lor, culeasă din toate acele cursuri de biologie, bănuiesc.

— De fapt am făcut ore de anatomie şi de fiziologie avansată atunci când am fost în şcoala medicală, spuse Gray, blestemându-se apoi pentru această greşeală. Era sigur că ea nu-l va lăsa în pace.

— Tu ai fost la o şcoală medicală? întrebă ea făcând aluzie chiar la acest fapt.

El dădu din umeri.

— Doi ani. Apoi am plecat.

— Aha.

— Da, spuse el dur, am părăsit şcoala medicală pentru a deveni profesor de liceu şi antrenor de fotbal profesionist. Şi nu, n-am fost exmatriculat. M-am aflat pe primul loc în clasă. Dar am plecat şi mi-am luat cursurile de educaţie necesare pentru a mă califica să predau. Apoi m-am adresat liceului din Riverview şi am fost angajat.

Nu aşteptă ca ea să-i răspundă. Părăsi bucătăria şi merse uşor către uşă. Ea îl urma.

— Noapte bună, Gray, şi-ţi mulţumesc din nou, spuse ea încet în timp ce el deschidea uşa, aruncându-i o privire aspră.

— Nu intenţionezi să mă întrebă cum am putut să renunţ la o carieră promiţătoare şi avantajoasă ca medicina, pentru a preda la un liceu?

— E un mister mare? Presupun că ai decis că nu vrei

să te faci doctor. Cu siguranţă că înţeleg asta. Nici mie nu mi-ar fi plăcut.

Gray se gândea la planurile ambiţioase ale sale şi ale lui Gordon, de a deveni medici şi de a practica împreună pentru a împărţi amândoi bogăţia, respectul, şi de a deveni vestiţi, cu toate titlurile şi privilegiile care decurgeau din asta. Boala lui Gordon schimbase totul, făcându-l pe Gray să-şi dea seama pentru prima dată că acesta fusese de fapt visul lui Gordon nu al lui. Gordon fusese întotdeauna conducătorul, „geamănul fruntaş" faţă de Gray, „geamănul liniştit". Dar a fost mai mult decât atât. Iubindu-l şi admirându-l atât de mult pe fratele său, Gray îi urmase întotdeauna schemele, visurile şi planurile. Totul se schimbase odată cu boala lui Gordon. Văzându-şi fratele geamăn suferind în spital, făcând faţă zilnic durerii şi morţii, toate astea îl afectaseră profund pe Gray. Îşi dăduse seama că dorea o altfel de viaţă. Fără Gordon acolo, pentru a se putea bucura cu el, chiar şi un stil de viaţă luxos îşi pierdea farmecul. Oricum, Lilly nu împărtăşea aceste sentimente nou găsite. Ea deja era furioasă pe timpul îndelungat dedicat fratelui său pe moarte şi nefericitei sale cumnate şi pe ideea de a fi o simplă soţie de profesor, ceea ce o determinase să-l părăsească definitiv. Până acum el nu spusese nimănui din Riverview despre schimbarea radicală a planurilor sale de viaţă din anii din urmă. Acum Elissa Emory ştia, iar ea stătea acolo, acceptându-i decizia ca fiind una raţională, necondamnându-l, dar nici înţelegându-l cu adevărat…

— Tu faci ca totul să fie atât de simplu! murmură el.

— Nu, spuse ea blând. Tu eşti cel care face ca totul să fie atât de greu.

— Nu-i adevărat. Eu sunt un antrenor, un soldat. Toată lumea ştie că noi nu suntem complicaţi şi suntem uşor de înţeles.

— Vă cunosc stereotipul. Trăiesc cu el. Fraţii mei se potrivesc acestui tipar, în special Seth. Dar nu tu, prietene. Tu eşti cel mai complex bărbat pe care i-am întâlnit vreodată.

— Şi te aştepţi de la mine să discut cu tine despre asta? râse el forţat. Hei, se pare că nu pot să ies de aici. De fiecare dată când încerc să plec, mă atragi într-o discuţie sau într-o lecţie de ortoepie sau într-un accident cu cuţitul sau în ceva convingător. Ei bine, gata. De data aceasta îţi spun un „noapte bună" irevocabil, Lissy. Ei i se părea ciudat ca el să folosească diminutivul. La fel i se păru şi bătaia uşoară pe cap. Ea se încruntă.

— Uite, Gray, pot să accept că tu vrei să fim doar prieteni. Nu trebuie însă mă tratezi ca pe un preşcolar pentru a stabili o distanţă şi mai mare.

El se gândea că ea era prea sentimentală. Elissa putea să spună lucrurilor pe nume înainte ca el să fie conştient măcar de ceea ce făcuse şi de ce o făcuse.

— Nu ştiu ce vrei să spui, spuse el, dar de fapt ştiind exact ceea ce voia ea să spună. Desigur, ea continua să-i explice:

— Bătaia uşoară de pe cap, numele de alintare afectuos. Pariez că foloseşti acelaşi ton şi acelaşi gest când vorbeşti cu nepoata ta.

De fapt aşa era.

— Aşa e, spuse el încordat. Eu am ieşit de aici.

Se îndreptă spre aleea din faţă mergând drept către maşina lui.

Seth îl întâlni la poartă.

— Bună, domnule antrenor! Părea cuprins de remuşcări, iar vocea lui exprima acelaşi lucru.

— Eu… ăă… Eu ştiu că e târziu, dar a trebuit să mă duc la bibliotecă şi apoi la Brenda, şi am stat acolo până mi-a dactilografiat lucrarea şi…

— Du-te la culcare Emory, îi ordonă Gray, într-o manieră fermă de antrenor. Tu îţi pierzi timpul degeaba şi sezonul nostru se va duce de râpă.

— Da, domnule! exclamă Seth şi se grăbi către casă, unde Elissa stătea încă în uşă.

— Nu pot să cred că a venit din nou să mă verifice! îi spuse Seth surorii sale. Doamne, Lissy, ştiu că trebuie să continui să mă antrenez mult, dar nu pot să mă duc la culcare în fiecare noapte devreme. Trebuie să am ceva timp pe care să-l petrec cu Brenda!

Priveau amândoi luminile din spate ale jeepului lui Gray, dispărând în noapte.

— Va trebui să fii atent la orele tale, Seth, zâmbi Elissa. Pentru că am sentimentul că el se va întoarce.

— Bănuieşti tu asta? întrebă Seth, punându-i-se un nod în gât. Ultima ta intuiţie a fost la fix, adăugă el nervos.

— Cea referitoare la tine şi la Brenda? Aceea a fost pură intuiţie feminină.

— Şi tot o pură intuiţie feminină îţi spune că domnul antrenor McCall se va întoarce din nou aici? Curând?

Seth nu părea prea fericit la acest gând.

— Aşa e, Seth.

Elissa se uită afară la cerui întunecat şi înstelat şi fu străbătută de un fior de presimţire.

— Cred că domnul antrenor McCall va trece pe aici foarte curând.

Capitolul 7

— Uau, a avut din nou dreptate! Intuiţia femeii este teribilă! Fu salutul adresat de Seth lui Gray când antrenorul apăru în seara următoare la uşa familiei Emory.

Gray era obişnuit cu ciudatele comentarii fără sens ale elevilor şi învăţase, cu mult timp în urmă, să nu încerce să le înţeleagă.

— Ce face mâna lui Andrew? întrebă el în schimb. M-am gândit toată ziua la bietul copil şi, pe când îmi făceam alergarea mea obişnuită, m-am hotărât să mă opresc şi să întreb de el.

Seth zâmbi cu viclenie.

— Da, aşa e, domnule antrenor.

Gray îngheţă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ascuţimea tonului său îi şterse lui Seth zâmbetul de pe faţă.

— N-am vrut să fiu nerespectuos, domnule, spuse băiatul repede. Dar, pentru că mâine vom juca unul dintre cele mai mari meciuri din sezon, am ghicit că mă veţi verifica ca să vă asiguraţi că n-am întârziat prea mult în seara asta. Şi sunt acasă. De asemenea, intenţionez să mă duc devreme la culcare.

Gray se relaxă, zâmbind confuz.

— Bine, Seth. Mă bucur să aud asta. Dar chiar sunt îngrijorat de mâna lui Andrew.

— Îl mai doare, spuse Seth. Astăzi nu s-a dus la şcoală. Din fericire, tatăl nostru lucrează în mai multe schimburi până la Crăciun, aşa că a stat el cu Andrew, până la ora trei, când a venit Lissy. Ea i-a dat încă una din pastilele acelea contra durerii, înainte de a pleca.

— Sora ta nu este aici? întrebă Gray, luptându-se ca tonul să-i fie cel obişnuit, ca pentru o întrebare întâmplătoare, deşi era cuprins de o amară dezamăgire.

— Nu, a ieşit cu un tip.

— Oh! Gray reuşi cu greu să scoată acest cuvânt. Elissa ieşea cu un tip? Era uluit şi furios pe el însuşi că era aşa. Cine e tipul? întrebă el înainte de a se putea opri.

Seth dădu din umeri.

— Cred că a spus că se numeşte Josh. Este pilot.

— Pilot? Gray îşi imagină un chip atrăgător, în uniformă, arătând ca o stea de cinema şi cu un pluton de admiratoare. Iar Elissa ieşea cu el.

Seth se mişcă stânjenit şi apoi îşi drese glasul.

— Ăă, domnule antrenor, aţi verificat deja dacă Ben, Jey, Phil şi ceilalţi băieţi nu s-au oprit din antrenament?

Subtilitatea nu era caracteristica forte a lui Seth. Deoarece trecuse de această probă, personal, el se aştepta ca antrenorul său să-şi pună întrebările în altă parte.

Gray se hotărâse deja să plece. Nu avea niciun motiv să mai rămână.

Îşi luă rămas-bun de la Seth, când Aaron alergă în camera de zi, cu Jaws sărind emoţionat pe lângă el.

— Peep s-a dus! strigă Aaron. A zburat afară când eu şi cu Jaws am intrat pe uşa din spate!

— Cum a ieşit pasărea din colivie? întrebă Seth.

— Eu… eu cred c-am uitat să închid uşa coliviei după ce am curăţat-o.

Aaron plângea şi îl apucă pe Seth de braţ.

— Trebuie să-l găseşti pe Peep, Seth. El trebuie să fie aici când mămica se întoarce acasă!

Seth oftă din greu şi apoi se întoarse spre Gray cu o reală nelinişte în privire.

— Peep este pasărea mămicii noastre, explică el grăbit. Trebuie să-l găsim. Nu-i putem spune mămicii că i-am pierdut pasărea.

Gray oftă, înclinându-se în faţa inevitabilului.

— Vrei să te ajut să-l cauţi?

Deşi el nu-şi Imagina unde ar putea fi căutat un canar fugar în întuneric.

În acel moment, Andrew, îmbrăcat într-un veşmânt de trei ori mai mare decât măsura lui, veni ca un butoiaş,

coborând scările şi ducând o pungă de plastic, de gunoi, udă leoarcă.

— Am încercat să leg punga asta tâmpită în jurul gipsului, ca să pot face un duş, spuse el, gata să izbucnească în lacrimi. Dar nu ş-a lipit şi a căzut, iar acum gipsul meu este ud. Îl urăsc! El îşi lovi gipsul cu pumnul şi apoi găuri peretele cu el. O să-l distrug.

— Nu e timpul să ne înnebuneşti, rosti Seth. Pasărea aia nenorocită e liberă pe-afară. Trebuie să ne ajuţi s-o găsim.

— S-a pierdut Peep, urlă Andrew. Ce-o să-i spunem mămicii?

El îşi frecă gipsul şi-şi înghiţi un suspin.

— Mă doare mâna cu adevărat, Seth. N-ar fi trebuit să găuresc peretele cu ea.

— Nu mă pot descurca cu toate astea! exclamă Seth, uitându-se sălbatic de la un frate la celălalt. Totul iese prost! De ce a trebuit Elissa să iasă cu smucitul ăla tocmai în seara asta, dintre toate serile?

— Calmează-te, spuse Gray, preluându-i grija. Nu ne putem descurca deloc dacă nu ne păstrăm cumpătul. Seth, ia o pungă uscată şi leag-o în jurul gipsului lui Andrew, ca să poată face şi el duş. Aaron şi cu mine vom ieşi afară să ne uităm după pasăre.

Gray şi Aaron se îndreptară spre curtea din spate unde întunericul începea să se lase uşor.

— Aaron, ţi-am văzut pasărea zburând în curtea domnişoarei Yoder, strigă o vecină, a cărei curte dosnică se lega de cea a familiei Emory.

— Vai, nu! gâfâi îngrozit Aaron. Domnişoara Yoder are trei pisici! Ce se va întâmpla dacă îl prind pe Peep şi-l mănâncă?

— N-o să lăsăm să se întâmple asta, îi promise Gray.

— Domnişoara Yoder locuieşte cu trei case mai jos de

noi, spuse Aaron şi începu să fugă. Gray îl urmă alături de nişte copii din vecini care fuseseră prinşi în această dramă a păsării care fugise.

— L-am văzut zburând în copacul acela, sus, spuse unul dintre copii, indicând un stejar falnic care domina curtea din spate a domnişoare Yoder. Trei pisici grase stăteau pe iarbă, privind agitaţia cu o supremă indiferenţă.

Gray decise pe loc că pisicile nu erau o ameninţare. Acele feline suprahrănite nu intenţionau să-şi risipească energia căţărându-se în stejarul masiv, pentru nicio pasăre din lume. El îşi dădu seama că, oricum, era de aşteptat să facă asta. Copiii, în special Aaron, îl priveau cu încredere.

O utilă domnişoară Yoder apăru să-şi ia pisicile înăuntru şi apoi îi înmână lui Gray un biscuit uns cu unt de alune, pentru a-l folosi ca momeală pentru zburătoarea fugară. Gray se uită sus, la ramurile groase, pline de frunze, respiră adânc şi se căţără în sus, spre vârf.

Peste o oră totul se terminase. Cu Peep reîntors teafăr în colivie, Gray împreună cu cei trei fraţi Emory stăteau în camera de zi, sărbătorind cu prăjituri de ciocolată bucuria victoriei oferite de amabila domnişoară Yoder.

Jaws era întins pe podea în faţa canapelei, sforăind.

— Domnul antrenor s-a căţărat teribil de sus, i spuse Aaron fraţilor săi. Şi când piciorul i-a alunecat de pe craca aceea, chiar înainte de a-l prinde pe Peep, noi toţi am crezut că o să cadă. Domnişoara Yoder chiar a ţipat.

Gray îşi aminti pasul greşit pe care-l făcuse.

— Nu pot să cred că am fost destul de idiot să mă caţăr în copacul acela, şi mai ales în şort, spuse el privind în jos la zgârieturile de pe braţele şi picioarele sale.

Şortul şi tricoul lui de alergări îl protejaseră prea puţin de zgârieturile ramurilor.

— Vă recomand, băieţi, din toată inima, ca voi să nu

faceţi această încercare, indiferent ce haine purtaţi.

— Sunteţi un erou, domnule antrenor McCall, spuse Andrew.

— Mămica chiar iubeşte pasărea aceea şi tu ai salvat-o.

— Da, spuse Seth. Nu-i destul de rău că Elissa a pierdut toată această frământare, ieşind cu Jake? John? În fine, cum se numeşte tipul ăla?

— Jerk[2], spuse Andrew exuberant.

— Oh, da, Jerk, fermecătorul pilot, spuse Gray. Cei trei băieţi izbucniră în hohote de râs şi Gray li se alătură. Prietenia frăţească fu întreruptă câteva minute mai târziu de sunetul unor paşi pe prispa din faţă. Jaws sări şi alergă la uşă, lătrând.

— S-a întors Elissa! spuse Aaron sărind şi el în picioare.

— Aşteptaţi până-i spunem şi ei de Peep.

Gray îşi privi ceasul. Ea se întorcea de la întâlnire la zece fără două minute? Tocmai se gândea la implicaţiile acestui fapt când Andrew se năpusti să deschidă uşa.

Elissa îşi flutura mâna, luându-şi la revedere de la un bărbat care se grăbea să coboare scările ce dădeau în tindă.

— La revedere, Jeff. Îţi mulţumesc din nou, strigă ea veselă.

— Jeff! Seth îşi trosni degetele.

— Vai, da, aşa se numeşte el.

Aaron şi Andrew aproape că o târâră pe Elissa înăuntru, vorbind amândoi deodată.

— Domnul antrenor McCall s-a urcat în copacul domnişoare Yoder şi l-a salvat pe Peep? repetă ea neîncrezătoare, după ce află temeiul acestei poveşti.

Elissa păşi în camera de zi şi ochii ei îi întâlniră

2 Ticălos, în lb. engl.

imediat pe cei ai lui Gray. El stătea pe canapea.

Ea îi oferi un zâmbet strălucitor.

— Ei bine, aste e, cu siguranţă, o surpriză.

— Da, nu-i aşa? Gray o cuprinse cu privirea. Elissa purta un costum de din dril şi arăta suplă şi netedă, dar cu rotunjimi moi peste tot. Şi tocmai se întorsese după ce petrecuse seara cu un alt bărbat. Gura lui se strânse la gândul ca un alt bărbat s-o atingă… Gray inspiră adânc, puternic. Gândul acesta era inacceptabil şi el îl blocă imediat.

— Deci cum a fost seara petrecută cu un prieten? întrebă el rece. Cam devreme acasă, nu-i aşa?

Deci aşa intenţiona el să joace? se gândi Elissa. Retragere, indiferenţă. Veşnicul domn Rece. Ea decise că întrebările lui sarcastice fuseseră ca o declaraţie de război şi se îndreptă spre canapea. Stând alături de el, se întoarse uşor, aşa încât genunchii ei îi atinseră coapsa goală. El o privi tăios, dar nu se mişcă.

— Jeff nu este băiatul cu care ies eu, el este prietenul meu cu care merg la film, spuse ea dulce.

Gray o privi mânios. Ochii ei albaştri erau strălucitori şi jucăuşi, iar el avea sentimentul de nezdruncinat că ea râdea de el.

— Mie şi lui Jeff ne plac filmele, continuă ea, chiar şi cele aiurite. Poate că, în special, acelea. Pentru că niciodată nu s-au dat bilete la teatrul din Riverview, trebuie să ne ducem la *Columbus* să le vedem.

Îşi strânse picioarele sub ea, făcând ca genunchiul ei să apese mai tare coapsa lui Gray. Surâdea, iar ochii îi străluceau provocator.

Gray se instală mai confortabil pe sofa, mişcare care o aduse pe Elissa chiar mai aproape de el. Dacă se aşteptase ca el să se ridice şi să fugă, probabil că era surprinsă, se gândi el infatuat.

— Aţi mers aşa departe, la *Columbus?* întrebă el simulând nonşalanţa. De ce domnul pilot nu a zburat cu tine în capitale îndepărtate pentru a viziona aceste filme artistice şi grandilocvente în metropolele lor de origine?

— Grandilocvente? Ea râse. Aaron, crezi că poţi pronunţa pe litere acest cuvânt?

— Nici vorbă! spuse Aaron. Grandilo… nici nu pot să-l spun.

— Grandilocvent, spuse Gray dulce. El înseamnă ceva pompos, bombastic.

— Mai bine să nu se înscrie pe lista mea de cuvinte, spuse Aaron întunecat.

— Să sperăm că nu, zise Elissa, privindu-şi ceasul. E ora zece, băieţi, şi mâine mergeţi la şcoală. De aceea sunt acasă devreme, adăugă ea, aruncându-i lui Gray un zâmbet inocent.

— Haideţi, Aaron, Andrew, e timpul s-o ştergem, spuse Seth. Mă duc şi eu la culcare, domnule antrenor. Să fiu bine odihnit înainte de a începe meciul cel mare de mâine, adăugă el, sperând într-o laudă.

— Înţeleaptă mişcare, Seth, spuse Gray, dar atenţia lui era îndreptată spre Elissa. Şi a ei spre el. Nici nu-şi luară privirea unul de la altul atunci când cei trei băieţi ieşiră din cameră şi urcară sus. Iar fraţii, angajaţi într-o discuţie despre meciul de fotbal de a doua zi, nici măcar nu au fost conştienţi de tensiunea ce producea scântei între cei doi adulţi.

— Cine este acest pilot la care te refereai? întrebă Elissa.

Ea găsise şi începu să traseze conturul unei zgârieturi pe braţul lui Gray, ce pornea de la cot spre încheietura mâinii.

— Tu l-ai dat jos din copac pe Peep?

Gray dădu din umeri şi îi îndepărtă cu grijă mâna de

pe rana lui. Nu avea nevoie de mila ei.

— Ştii al naibii de bine despre cine vorbesc, Jack sau John sau cum îl cheamă. Prietenul tău de film.

— Jeff? Nu este pilot. Lucrează la o companie de marketing în Columbus, dar locuieşte aici, în Riverview. Cu câţiva ani în urmă a locuit în statul Ohio.

Gray îşi scutură din nou umerii.

— Seth a spus că e pilot.

El nu era nemulţumit de schimbarea locului de muncă al bărbatului. A lucra la o companie de marketing nu însemna dorinţa aceea efemeră de a zbura cu avioanele cu reacţie prin toată lumea.

— Jeff vorbea cu Seth să ia lecţii de zbor.

Poate că de aici i-a venit ideea că-i pilot. Seth nu este prea atent la lucrurile care nu-l privesc în mod special. Chiar dacă ar trebui să-l intereseze sau pur şi simplu nu ascultă cu adevărat ce i se spune.

— Sunt foarte conştient de asta. A trebuit să-i predau biologia anul trecut. Pur şi simplu te face să pari un tip extraordinar în materie.

— Ah, ah. Văd unde se îndreaptă discuţia asta. Mai departe te vei lansa într-o altă descriere plină de viaţă a mai puţin strălucitoarei mele performanţe la ora ta sfântă de biologie. E timpul să plec.

Începu să se ridice, dar Gray fu prea rapid pentru ea. Mai înainte ca ea să se poată mişca, el o prinse de umeri cu braţul său puternic şi îi încătuşă încheietura cu cealaltă mână, ţinând-o captivă.

Elissa îşi arcui sprâncenele.

— Atunci, din nou, poate că nu mă duc nicăieri.

— Nu, nu te duci. El o întinse pe spate, pe canapea.

— De fapt, asta este ceea ce aveai de gând când te cuibăreai la pieptul meu, aici pe canapea.

Ochii lui o provocau să nege. Ea n-o făcu, în schimb

îşi ridică mâna să-i tragă o palmă peste obraz.

— Cel cu care te-ai întâlnit nu te-a sărutat în seara asta, spuse el cu o voce profundă şi joasă.

El îi trasă cu degetul mare conturul buzelor.

— De unde ştii?

— Deoarece ştiu cum arăţi când eşti sărutată şi acum nu eşti aşa. Gura i se mişcă mai aproape de a ei. Rujul este intact. Părul nu e ciufulit, niciun fir nu e deranjat de la locul lui. Nu aşa arătai aseară.

— Aseară, repetă ea sec, amintindu-şi.

Braţul lui se strânse în jurul ei, aducând-o lângă pieptul lui tare. Sânii îi erau striviţi de trupul solid şi musculos. Se aflau atât de aproape, încât ea nu mai avea unde să-şi pună braţele, decât în jurul gâtului lui.

— Aseară ai spus că putem fi doar prieteni, îi reaminti ea, chiar dacă îşi strecură coapsa între ale lui şi-şi apăsă gura pe gâtul lui.

— Da, ăsta a fost planul, nu-i aşa?

Mâinile lui Gray coborâră pe spatele ei, netezindu-l, masându-l de-a lungul coloanei vertebrale şi apoi alunecară pe linia coapsei ei.

— Cum sună proverbul acela despre cele mai bune planuri ale şoarecilor şi ale bărbaţilor?

Zâmbind, ea îşi frecă buzele de ale lui.

— Nici eu nu-mi amintesc.

Gary era prea obosit ca să mai vorbească, prea obosit ca să mai şi gândească. Mintea lui era întunecată de pasiune, iar trupul îi tremura de dorinţă. Nu-şi dorea conversaţie sau să gândească. Trecu la acţiune, făcând ceea ce aşteptase mai toată noaptea trecută şi ceea ce visase toată ziua. Gura lui se contopi cu a ei într-un sărut fierbinte, sălbatic, continuând la nesfârşit, devenind mai fierbinte şi mai intens, cu fiecare clipă care trecea. Elissa se arcui spre el, potrivindu-şi, instinctiv, liniile ei moi,

netede pe suprafeţele tari ale trupului bărbatului. Păreau un cuplu perfect, două jumătăţi unindu-se cu putere şi pasiune pentru a forma un întreg inseparabil. Se sărutară la nesfârşit, adânc şi pasionat, gurile şi mâinile lor cerând şi posedând, mângâierile devenindu-le din ce în ce mai arzătoare, mai intime. Fu nevoie de sunetul strident al telefonului ca să-i trezească din intensa lor pasiune reciprocă.

Gary îşi ridică cu părere de rău gura de pe a Elissei, privind-o cu o foame senzuală. O fixa cu privirea şi imaginea gurii ei umflate din cauza sărutărilor, provocatoare, îi făcea să-şi dorească să ajungă din nou la ea. Îşi trecu mâna prin părul ei ciufulit.

— Abia acum arăţi a fi sărutată.

Ea se legănă spre el, cu buzele întredeschise, cu ochii moleşiţi de pasiune. Telefonul sună iar.

— Ignoră-l, spuse Gray. Poate că cine sună va renunţa.

— Dar o să-i scoale pe băieţi.

Oftatul ei arăta pe de o parte resemnarea, pe de alta regretul.

— Oricum, s-ar putea să fi tata, într-o pauză, sunând să întrebe despre mâna lui Andrew. Se va îngrijora dacă nu răspunde nimeni şi va continua să sune până va primi un răspuns.

Oftând din nou se ridică în picioare. Simţindu-se extraordinar de posesiv şi cedând nevoii de a fi lângă ea, Gray o urmă în bucătărie.

— Ah, alo, Jeff, spuse ea în receptor. Nu, nu m-am culcat încă.

Gray se opri din drum. Jeff? Bărbatul care o dusese la film? Un impuls bolnăvicios de gelozie îl făcu să se clatine.

— Da, mi-a plăcut şi mie.

Vocea ei era calmă şi prietenoasă. Chipul lui Gray

deveni dur ca granitul.

— Desigur, întotdeauna îmi trebuie câteva minute ca să mă obişnuiesc să citesc titrarea, dar atunci…

Legătura fu brusc întreruptă. Gray stătea în faţa Elissei cu maxilarele încordate de furie.

Elissa, încă ţinând receptorul, se uita fix la el.

— Tu i-ai închis telefonul?

Ea constatase ceea ce era evident, foarte mirată.

— La naiba, sigur că eu am făcut-o. Credeai că o să aştept, răbdător, în timp ce tu te distrezi cu alţi bărbaţi la telefon?

— Nu mă distram cu nimeni. Am răspuns la telefon şi am fost politicoasă cu persoana de la celălalt capăt al firului şi nu aveai niciun drept să închizi telefonul.

Mânia ei era tot atât de aprigă ca şi a lui, în timp ce punea receptorul în furcă.

Gray îşi retrase mâna, având sentimentul că i-ar fi strivit degetele dacă n-ar fi făcut-o.

Fierbinţeala îi cuprinse gâtul şi i se răspândi în obraji. Aceasta era prima lui criză de gelozie. Adrenalina îi curgea rapid în vene şi o parte din el se întreba ce naiba urma să facă. Avu ocazia să afle asta câteva secunde mai târziu, când telefonul sună din nou.

— Dacă este trăsnitul ăla cu filmul, mârâi el, spune-i că…

— N-am de gând să fiu nepoliticoasă cu Jeff. Acordă-mi o clipă să văd ce doreşte şi o să…

— Vai, dar ştiu ce doreşte! Şi nu vrea să stea cramponat într-un scaun la teatru, uitându-se la un film. El vrea să te ducă în pat, iubito, şi nu greşesc cu nimic când spun asta!

Telefonul continua să sune.

— Nu-i adevărat! strigă Elissa. Jeff şi cu mine suntem prieteni vechi care, din întâmplare, avem un hobby comun.

Dar poate că tu nu poţi înţelege asta, deoarece singurul tău interes în ceea ce mă priveşte este sexul! Eu nu sunt pentru tine o persoană, sunt doar un trup!

În clipa aceea, Seth apăru de sus spunându-i:

— Elissa, e pentru tine.

Ea ridică receptorul, înăbuşindu-şi un impuls sălbatic de a se năpusti asupra lui, de a-l ţintui la podea şi de a-l ţine acolo până când şi-ar fi cerut scuze pentru comportarea lui atavică. Îşi îndreptă atenţia către cel care sunase.

— Îţi aminteşti de felicitările acelea pentru ziua de naştere pe care le-ai cumpărat de la magazinul cu cadouri de lângă teatru? o întrebă Jeff. Le-ai lăsat în maşină.

— Vai, aşa este, le-am uitat. Întinse firul telefonului cât de departe putu, încercând să-l tragă până-n camera de zi, dar nu era suficient de lung. Ea nu-l vedea pe Gray.

— Dacă ai nevoie de ele urgent, spuse Jeff, aş putea să ţi le pun la cutia poştală mâine, în drumul meu spre serviciu.

— Ar fi drăguţ, din partea ta, Jeff. Îţi mulţumesc.

Îşi urară noapte bună şi Elissa închise telefonul.

— Jeff m-a sunat să-mi spună că am uitat în maşină felicitările pentru ziua de naştere, pe care le-am cumpărat astă-seară, spuse ea păşind în camera de zi.

Se aştepta să vadă expresia chipului trist al lui Gray, să-l vadă înghiţindu-şi hapul metaforic. Cel mai mult îşi dorea să-l audă negând acuzaţia pe care ea i-o adusese, aceea că ea nu însemna nimic mai mult pentru el decât o descărcare a impulsurilor sale sexuale. Ea, realmente, nu credea aşa ceva, ştia că lui trebuia să-i pese de ea.

Elissa se opri uimită în mijlocul camerei. Gray nu mei era acolo. Îl strigă încet, dar el nu-i răspunse, doar Jaws se târî din spatele scaunului mare şi veni lângă ea, loial. Elissa întredeschise uşor uşa, uitându-se în camerele

băieţilor, chiar şi în dormitorul ei. Nu-l găsi pe Gray în niciuna dintre ele. Plecase.

Ieşise afară fără să-şi ia rămas-bun!

Atunci izbucni într-un strigăt răguşit de durere amestecată cu furie. Cum îndrăznea s-o trateze astfel! îi trecu în revistă greşelile: trecea pe acolo când îi era lui convenabil, o ridica pe o culme febrilă şi apoi îi insulta caracterul, insinuând că era o vampă care manipula bărbaţii şi-i aţâţa pe unul împotriva celuilalt. Iar, în final, cel mai rău gest dintre toate, o părăsea. Pleca necuviincios, ca şi cum ea ar fi un gunoi lipsit de Interes, care nu merita nici măcar o formulă obişnuită de politeţe ca aceea de a-şi lua rămas-bun.

Elissa îşi dorea să plângă; voia să-i transmită şi lui o parte din logica ei. Optă pentru a doua soluţie. Numărul lui Gray nu se afla în cartea de telefon, dar era tipărit pe registrul de echipă care atârna deasupra frigiderului. Alergă în jos pe scări şi urmându-şi impulsul, îl sună.

Gray, care tocmai sosise acasă cu câteva minute mai devreme, într-o stare groaznică, fu tentat să ignore sunetul telefonului. O terminase cu telefoanele! După ce-l lăsă să sune de cinci sau de şase ori, se gândi că ar putea fi Jackie sau mătuşa Kay. Sau poate unul dintre copiii din echipa de fotbal care avea vreo urgenţă. Oftând, ridică receptorul.

— Ştiam că eşti acolo! urlă Elissa de cealaltă parte a firului. Intenţionam să-l las să sune toată noaptea până când te-aş fi scos afară din ascunzătoare. Ceea ce ai făcut în seara asta nu poate fi scuzat şi nu am de gând să trec cu vederea acest fapt. Ai fost nepoliticos şi crud şi…

— M-ai sunat ca să-mi spui ce mizerabil crezi că sunt? o întrebă el calm.

— Da! Şi ca să-ţi spun că urăsc jocurile tale stupide de manipulare.

— Eu nu fac jocuri, răspunse el, gelozia reapărută

luând locul detaşării pe care o afişase până atunci. Tu eşti cea care…

— Nu eu sunt cea care spionez prin vecini, pretinzând că mă aflu acolo pentru oricare alt motiv în afară de cel real. Nu eu sunt cea care îmi pun stavilă sentimentelor, ca apoi să inventez scuze pentru a o dovedi. Tu eşti strategul în scheme de meciuri, antrenor McCall, şi m-am săturat, am obosit din cauza lor.

Elissa trebui să se oprească ca să respire, dar se dezlănţui din nou mai înainte ca el să se poată apăra.

— În regulă, ai avut o căsnicie grea. Poate că fosta ta soţie a fost verişoara primară a vrăjitoarei răutăcioase din Vest, dar asta nu-ţi dă ţie dreptul să mă pedepseşti pe mine. Refuz să plătesc pentru păcatele ei, Indiferent care au fost ele. Eu nu sunt o curvuliţă şi n-am de gând să te las să mă tratezi ca pe una din ele. Vreau să stai departe de mine până când, când…

Elissa se opri, şovăind. Îşi dorea să fi avut timp cel puţin să-şi adune gândurile înainte de a suna, dar, din nefericire, o repetiţie raţională era în antiteză cu o acţiune fierbinte, pornită dintr-un impuls de moment.

Gray fu avantajat de pauza aceasta.

— O să-mi facă plăcere să stau departe de tine, rosti el. Permanent!

Spionând în vecinătate! Încă suferea din cauza ei. Pentru că tot ceea ce spusese era adevărat, îl rănea şi mai mult. Se furişase pretinzând că nu se afla acolo numai ca s-o vadă pe ea. Dar n-o s-o mai facă niciodată.

Elissa trânti puternic receptorul. Lacrimile pe care şi le reţinuse cât fusese la strâmtoare îi şiroiau acum pe obraji şi ea şi le şterse furioasă. Bărbatul era imposibil, iar ea nu avea de gând să plângă după el.

Sunetul izbiturii telefonului încă răsuna în urechea lui Gray în timp ce urca scările înguste ale casei sale. Era

tot atât de şocat de acuzaţiile ei pe cât era de furios pe ele. Elissa nu putea greşi mai mult. El nu făcuse jocuri de manipulare. Şi nici comportarea lui din noaptea aceea nu fusese nepoliticoasă. Comportarea ei justificase fiecare acţiune de-a lui, de la a-i închide telefonul acelui Jeff, până la furişarea şi plecarea de acolo. Ea fusese cea prost-crescută, nu el. El era un băiat bun, toţi ştiau asta. Lilly fusese cea care excelase în jocuri de raţiune, negare şi minciună. Gray McCall era onest şi sincer. Sigur, de asta Jackie îi lăuda mereu bunătatea. El ştia că ea ar fi fost mai mult decât dornică să depună mărturie în numele lui. Dar nu pe aceea pe care o dorea el. Flirtul lui sau orice altceva fusese cu Elissa Emory se terminase. Ştia că aşa era cel mai bine. Genul de relaţie pe care ea o dorea şi o aştepta! Ar fi fost prea distrugător pentru rutina lui, prea nepoftit pentru intimitatea lui, prea sentimental pentru a-i face faţă.

Da, aceasta era, în mod sigur, calea cea mai bună. Hotărându-se, el refuză să se gândească de ce un lucru atât de esenţial firii sale omeneşti l-ar face să se simtă atât de mizerabil şi de singur.

Capitolul 8

Lovitura liberă a lui Seth din ultimele minute ale meciului reprezentă golul învingător al echipei de fotbal din Riverview. Ei învinseră şcoala gazdă, *Holy,* cu scorul de doi la unu, într-un meci jucat cu un deosebit entuziasm, care-i lăsase pe spectatori răguşiţi de atâtea strigăte şi aclamaţii. Jucătorii triumfători îl săltară pe antrenor pe umerii lor şi-l scoaseră din teren într-un triumf exuberant.

Elissa privea de pe margine, înconjurată de un grup

de suporteri care săreau şi ţipau. Se bucura pentru Seth, pentru ceilalţi jucători, pentru liceul din Riverview. Îl privi pe Gray care se afla sus, deasupra mulţimii, zâmbind, râzând şi coborând apoi să strângă mâna celor care se ofereau să-l felicite. Recunoscu, personal, că se bucura şi pentru el.

Părea atât de fericit, iar zâmbetul lui o umplea de căldură, chiar dacă acel surâs nu-i era adresat ei. Îi plăcea să-l vadă pe Gray fericit. Voia să-l facă fericit. Şi ştia că poate face asta. Dar Gray era hotărât să n-o lase. El voise să-i dea ei ceea ce dorea şi alesese să nu accepte ceea ce ea voia să-i dăruiască. Povestea lor de dragoste abia înfiripată se terminase.

Echipa de fotbal a băieţilor îşi continuă şirul neîntrerupt de victorii în săptămâna următoare, prin rezultatul obținut contra unei echipe mai mari, care îi aduse pe primul loc pe lista oficială de fotbal a liceului din *U.S.A. Today.* Această reuşită generă multe poveşti într-un număr al ziarelor din oraşul Ohio, incluzând un interviu în exclusivitate cu Gray în ziarul din Columbus. Toate tăieturile din ziare au fost lipite cu mândrie în holul liceului din Riverview. Febra fotbalului cuprinse şcoala.

Echipa feminină de volei avusese un şir de înfrângeri. Spectatorii nu mai veneau nici pentru a le ovaţiona, nici pentru a le batjocori, atunci când ele suferiseră o nouă înfrângere umilitoare cu scorul de douăzeci la zero. Chiar şi cei mai încăpăţânaţi părinţi se hotărâseră să nu fie martori la cel de-al şaptelea lock-aut consecutiv.

— Ştii, încep să mă obişnuiesc să pierd, bombăni Laretha, în timp ce se îndreptau către vestiar. E ca şi cum mă aşteptam să pierdem din nou acum.

— Aş fi vrut să mă fi alăturat echipei de înot, împreună cu sora mea, murmură geamăna Kovach. Dar nu, anul acesta a trebuit să încerc să fac ceva diferit. Ei bine, echipa asta este neobişnuită.

— Ei chiar fac glume despre noi în legătură cu jucătoarele de atletism.

— Toţi din camera mea se uită la mine şi râd.

— Ei bine, noi o să râdem până la urmă, spuse Elissa ferm. N-o să stăm aşa să ne autocompătimim. Ne vom antrena şi iar ne vom antrena, până când vom reuşi, indiferent cât de greu va fi şi cât va dura. Asta îl face pe om învingător, refuzul de a renunţa şi concentrarea spre ţelurile propuse.

Ea se opri încercând să-şi amintească ce mai urma. Îşi notase ceea ce îşi aducea aminte din discuţia inspirată a lui Gray cu Aaron şi o memorase, considerând-o ca pe o lecţia particulară de educaţie. A

— Şi… Ah, da. Îşi aduse aminte cuvintele şi adună fetele în jurul ei pentru final. Trebuie să ne concentrăm asupra a ceea ce vrem să facem şi să ne străduim în aşa fel, încât acest fapt să se întâmple. Dacă o facem, e doar o Chestiune de timp până ce toată lumea va şti exact de ce suntem capabile.

— Eu cred că toată lumea ştie deja, spuse Adrienne cu înverşunare. De aceea râd de noi.

— Haide să accentuăm latura pozitivă, le impulsionă Elissa.

— Biată domnişoară Emory, dumneavoastră chiar încercaţi să ne instruiţi, o întrerupse Laretha, punându-şi cu afecţiune braţul pe umerii Elissei.

— Aş vrea ca noi să nu vă dezamăgim meci după meci.

— Nu mă descurajaţi, spuse Elissa, emoţionată de modul în care îşi plătea tributul.

— Hai să ne punem toate de acord să încercăm mai mult, eu ca antrenoare şi voi ca echipă.

În timp ce fetele făceau duş şi se îmbrăcau, Elissa observă o fereastră deschisă în spatele vestiarului, oferind o imagine incomparabilă a evenimentelor din interior pentru orice trecător. Un scandal din trecut îi veni brusc în minte: în timpul celui de-al doilea an al său de studenţie, un grup de studenţi, fotografi întreprinzători, se aşezaseră la aceeaşi fereastră deschisă cu aparatele de fotografiat, încercând apoi să vândă fotografii revelatoare pentru a spori fondurile necesare unei excursii a clubului de fotografi.

Făcând o grimasă, Elissa se grăbi să meargă în spate pentru a închide fereastra. Echipa de volei nu avea nevoie de acest fel de publicitate! Stând pe o bancă şi trăgând de fereastră ca s-o închidă, auzi deodată vocile fetelor din vestiar.

— Ei bine, noaptea asta este noaptea cea mare!

— Chiar vrei să treci prin asta?

— Eşti nebună, Vicky. Oricum, nu ştiu ce vezi tu la el. Bărbatul e destul de bătrân ca să-ţi fie tată.

— Elissa rămase încremenită. Şirurile înalte de dulapuri o ascundeau de fete şi pe ele de ea, dar recunoscu vocea uşor isterică, plină de pasiune, a lui Vicky Drayton.

— E doar cu şaptesprezece ani mai în vârstă decât mine, spuse fata în apărare, ceea ce nu prea contează deloc.

— Domnul antrenor McCall cu siguranţă crede că treaba asta contează, îi replică Shannon. El nu te vrea pe tine Vicky. El se gândeşte la tine ca la un copil prostul sau nu se gândeşte chiar deloc.

— Eu personal cred că domnul antrenor are ce are cu domnişoara Ware, sugeră Donna. L-am văzut plimbându-se

pe sală împreună şi păreau destul de apropiaţi.

Buzele Elissei se contractară. Să aştepte să audă asta despre Connie! De fapt ea ştia că prietena ei îşi petrecea în mod curent timpul cu un avocat în vârstă de treizeci de ani.

— Gray se gândeşte la mine ca la un copil sau ca la o elevă, deoarece nu m-a văzut niciodată în afara şcolii, se auzi vocea stridentă a lui Vicky. Elissa se trezi din reverie şi fu din nou atentă la conversaţia fetelor.

— El n-a avut niciodată ocazia să mă cunoască pe mine cu adevărat. Dar la noapte va avea această ocazie. Mă va vedea aşa cum sunt, o femeie!

— Dar planul tău este atât de nereuşit! spuse Rachel. Să mergi cu maşina până aproape de casa lui, să-ţi dezumfli unul dintre cauciucuri şi apoi să te duci la el acasă sub pretextul că vrei să-i foloseşti telefonul pentru a cere ajutor. Asta e fals, Vicky, îşi va da seama imediat. Te vei face în mod sigur de râs.

— N-aţi auzit încă restul planului el, spuse dezaprobatoare Shannon. Ea va purta un impermeabil, şi când el va veni la uşă, ea şi-l va descheia.

— Şi îl va fulgera cu privirea, ţipă Donna îngrozită.

— O să port lenjerie intimă neagră, spuse Vicky. Sutien, bikini, centură cu jartieră, ciorapi, tocuri înalte, tot tacâmul. Gray nu se va mai gândi la maşina mea în acel moment.

Elissa îşi încordă maxilarele. Ce plan diavolesc îşi făurise Vicky! Unul care îl putea pune pe Gray într-o serioasă încurcătură. Chiar dacă nu se întâmpla nimic, şi Elissa era sigură că el n-ar fi atins-o nici măcar cu un deget pe fată, prezenţa lui Vicky în casa lui, îmbrăcată sumar, însemna distrugerea unei cariere, a unei reputaţii, a unei încrederi ce i-au fost atribuite ca profesor şi antrenor.

— Sst! iată-le venind pe Adrienne şi pe Laretha! spuse Vicky, făcându-le semn celorlalte fete să tacă.

— Ele nu trebuie să afle, pentru că, probabil, se vor duce direct la Gray şi vor vorbi mai mult decât trebuie!

Bine! Să le spună! îşi impuse Elissa în tăcere, dar celelalte fete nu spuneau nimic. Animozitatea care exista între trioul prietenelor, Rachel, Shannon şi Donna, şi perechea atletică formată din Laretha şi Adrienne, nu era potrivită pentru conversaţie, nemaipunând la socoteală confidentele.

Ce ar trebui ea să facă? se întrebă Elissa. Să se confrunte cu Vicky, să-i spună că auzise totul, să-i ţină o cuvântare fermă şi apoi… Apoi Vicky s-ar înfuria pe ea şi va fi mai mult ca oricând hotărâtă să-i întindă o capcană lui Gray. În cel mai bun caz, o confruntare aici şi acum ar amâna doar planul fetei. Elissa stătea ascunsă în spatele vestiarului, gândindu-se la diferitele moduri posibile de acţiune în timp ce fetele plecară. Ştia că trebuie să-l avertizeze pe Gray, să-l facă să afle că dragostea de şcolăriţă a lui Vicky o îndemna să folosească tactici neşcolăreşti.

Problema era cum ar putea ea să-i spună? Elissa se gândi la asta tot drumul spre casă. Ei nu-şi mai vorbiseră de când se certaseră şi ea se întreba dacă asta se va mai întâmpla vreodată. Singura legătură dintre ei fusese o privire în cancelaria profesorilor unde se lua masa de prânz, la începutul săptămânii. Altminteri, ei se ignoraseră unul pe altul. Acum ea trebuia să-i *comunice* vestea că Vicky Drayton urma să apară în pragul uşii lui, într-un echipament foarte seducător. Acesta era un proiect descurajator. Nu era decât cu puţin trecut de ora cinci când ea termină de spălat vasele şi băieţii plecaseră de acasă: Seth la Brenda, Aaron şi Andrew ca să aibă grijă de micuţul Jared Berman. Atunci ea făcu faţă inevitabilului şi-l

sună.

— Gray, sunt Elissa Emory, spuse ea în clipa în care el ridică receptorul. Trebuie să-ţi vorbesc despre… Hotărârea şi nervii ei cedară. O problemă serioasă, termină ea, făcând o grimasă după ce îşi auzi vocea melodramatică.

— Te ascult, spuse el cu o voce ce nu putea fi nici analizată, nici interpretată. Era oare caustic, furios, calm, încurajator? Tonul lui era atât de enigmatic, încât ea nu-şi putea da seama.

Respirând adânc, îi relată exact ceea ce auzise în vestiarul fetelor. El nu o întrerupse şi păstră tăcerea atât de mult timp după ce ea termină de vorbit, încât se întreba dacă mai era încă pe fir.

— Trebuie să faci ceva Gray, spuse ea ezitând.

— Ştiu, îi răspunse el, iar ea oftă uşurată. Cel puţin nu-i închisese telefonul.

— Ai vreo idee cum să te descurci cu asta? îi întrebă. Gray râse.

— Ei bine, m-am gândit mult la asta şi am un plan, spuse ea încet. Ai vrea să-l auzi?

— Vai, sigur că da.

— Cred că ar trebui să-i chemi pe câţiva băieţi din echipa de fotbal şi să-i inviţi la tine acasă în noaptea asta. Chiar să insişti ca ei să vină, dacă va fi nevoie. Când Vicky va sosi la uşa ta, prezenţa lor o va intimida… ăăă, îi va dejuca planurile. Şi vei avea martori că nimic nu s-a întâmplat între voi, chiar dacă ea s-ar hotărî să inventeze vreo poveste în care să arate că ceva s-a întâmplat.

Gray îşi drese vocea.

— Şi ăsta e planul tău? Pentru prima dată vocea lui era nesigură, chiar confuză.

— Ei bine asta îi va zădărnici planurile din noaptea asta. Dar…

— Dar? întrebă el prompt. Elissa oftă.

— Dar dacă ea încearcă din nou? Nu poţi să ţii echipa de fotbal la tine acasă, în fiecare noapte. Şi nici să pleci de acasă în noaptea asta nu ar fi o soluţie, din cauza aceluiaşi motiv. Ea va continua să încerce până când te va prinde acasă.

— Este chiar atât de tenace?

— Mi-e teamă că da. O tânără femeie care-şi doreşte să meargă atât de departe pentru a-şi atinge scopul este o forţă de care trebuie să ţinem seama.

— Cred că sunt de acord cu tine. Deci ce urmează să facem?

— Va trebui să o descurajezi total, spuse Elissa. Fă-o să afle că totul e zadarnic şi că nu. Are nicio şansă în ceea ce te priveşte.

— Şi cum propui să fac asta?

— Ai putea să-i spui că ai înclinaţi homosexuale.

— Şi cu asta mă scoţi din încurcătură, nu-i aşa? spuse el pe un ton blajin. Îţi place să mă vezi zbătându-mă ca o insectă prinsă în ac.

— Te rog, abţine-te să faci analogii în legătură cu laboratorul de biologie. Crt despre distracţia asta, nu, nu-mi place. Îmi pare rău de Vicky că este atât de disperată şi de nechibzuită. Îmi pare rău chiar şi pentru tine, fiindcă eşti pus într-o asemenea situaţie stânjenitoare.

— E suficient să mă ajuţi să găsesc o soluţie acestei probleme.

— Ei bine, mai am şi o altă idee. Din nefericire e similară cu complotul lui Vicky, prin aceea că amândouă sunt scoase parcă direct dintr-un serial sentimental.

— Interesant este faptul că voi amândouă gândiţi pe aceeaşi lungime de undă.

— Încă o remarcă ca asta şi o să-ţi închid telefonul în nas, lăsându-te în grija propriului tău destin.

— Nu cred că aceasta este soluţia, spuse el, tonul lui

fiind hotărât. Spune-mi planul tău, Elissa.

— Mi-am parcat maşina la un bloc distanţă, încât Vicky n-o să ştie că mai este şi altcineva aici, spuse Elissa nervoasă, în timp ce păşea într-o încăpere imensă, o combinaţie de hol şi cameră de zi, din apartamentul lui Gray.

— Excelentă atenţia pentru detaliu, spuse el aprobator. Privirea ei cerceta împrejurimile şi interiorul locuinţei.

— Deci aici locuieşti tu, murmură ea simţind nevoia să spună ceva.

— Da, aici. Intră şi simte-te ca la tine acasă.

Elissa dădu din cap, îi surâse şi se aşeză pe canapeaua joasă şi lată. Camera era mobilată auster, doar cu o canapea, o masă hexagonală pe care se afla o lampă, şi o altă masă, mai lungă, pe care era aşezat un televizor. Pereţii erau zugrăviţi într-un alb mai fără tablouri agăţate care să-i înveselească. Se observa clar că Gray McCall nu prea era interesat de modul cum arăta casa.

Gray o studia pe Elissa tot atât de intens, pe cât îi studia ea casa. Purta o rochie din bumbac, largă, de culoare corai strălucitor, care părea a fi un tricou supradimensionat. Se întreba cum de reuşise ea ca această rochie, care semăna cu un sac fără formă, să pară atât de sexy. Dar reuşea. Pulsul i se acceleră şi pentru o clipă mintea i se goli. Gura îi deveni deodată uscată. Elissa se afla într-o stare asemănătoare?

— Vrei ceva de băut? Cafea, oranjadă, bere?

Ea scutură din cap.

— Poate mai târziu, hm?

El se aşeză lângă ea pe canapea, nu prea aproape,

dar nici la capătul opus al canapelei. Elissa se mişca agitată, apoi se ridică şi începu să păşească prin camera tăcută şi pe jumătate goală. Gray apăsă pe butonul de la telecomandă şi televizorul se aprinse.

— E ceva anume la care ai vrea să te uiţi? o întrebă el politicos. Orice vrei tu e bine şi pentru mine. Ea se uită afară prin fereastra mare a camerei de zi, lipsită de perdele, de jaluzele sau de culori.

— Cel puţin vom vedea când va sosi Vicky.

Sunetele unei reţele de programe sportive umplură camera. Se transmitea un meci de fotbal al unui colegiu, dar pentru că nu era vorba de statul Ohio, Elissa nu era interesată de el. Îl privea pe Gray cu coada ochiului. Se aştepta ca atenţia lui să fie îndreptată la televizor; tatăl şi fraţii ei erau ca hipnotizaţi ori de câte ori apărea pe ecran vreun meci, de orice fel. În schimb, ea fu uimită să constate că el o privea pe ea. Nu mai avea astâmpăr şi deveni din nou nervoasă.

— De fapt, poate că o să iau ceva de băut. Stai acolo, mă servesc singură. Făcu o scurtă escală prin sufrageria micuţă, care cuprindea o masă rotundă din stejar şi patru scaune, aceasta dând într-o bucătărie în care totul era alb. Conţinutul frigiderului era tot atât de neinteresant ca restul casei. Îşi turnă un pahar cu suc, sorbi, apoi puse paharul jos făcând o grimasă.

— Nu-ţi place? Gray se sprijinea de mânerul uşii privind-o.

— Cum ai reuşit să faci sucul acesta de portocale aşa de prost? Tot ceea ce trebuia să faci era să adaugi apă la concentratul îngheţat şi să-l agiţi.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar am uitat să adaug apă. Am alergat până târziu ieri şi nu m-am mai deranjat să citesc instrucţiunile. Pur şi simplu am aruncat conţinutul cutiei în mixer şi l-am amestecat. El ridică din umeri. Nu

cred că are un gust chiar atât de rău.

— Are, trebuie să crezi asta. Ea clătină paharul, îl umplu cu apă şi bău conţinutul.

— Mă întreb când va apărea Vicky.

— Şi eu mă întreb. El stătea jos la masa din bucătărie. Elissa rămase lângă chiuvetă, dar privirea i se abătu spre Gray. Purta o pereche de blugi decoloraţi care îi veneau bine. Înghiţi în sec şi-şi mută privirea. Îi veneau extrem de bine, scoţându-i în relief toate atributele sale masculine. Tricoul gri cu roşu, având inscripţionat pe el numele statului Ohio, părea vechi şi confortabil, scoţându-i în evidenţă pieptul larg şi braţele musculoase.

— Noi n-am intrat realmente în detaliile planului la telefon, spuse ea, străduindu-se să spargă tăcerea plină de tensiune care se instalase între ei.

— Vrei să-l aprofundezi acum? El scutură din cap. Nu simt deloc nevoia să vorbim despre Vicky, spuse el puţin neliniştit.

— Eu… ăăă… înţeleg că situaţia asta trebuie să fie jenantă pentru tine, zise ea, zâmbind răutăcios. Trebuie să fie o povară groaznică să fii atât de irezistibil, încât să fie nevoie să complotezi şi să faci planuri pentru a opri femeile să se arunce asupra ta. Sper că te-ai pregătit să plăteşti amenda pentru încălcarea regulilor particulare şi personale.

Ridicându-se în picioare, se îndreptă spre ea, părând înalt, puternic şi ameninţător. Era primejdios prin felul său de a fi atrăgător şi jucăuş, încurajând-o şi pe ea să devină periculos de sexy. Stomacul Elissei zvâcni speriat şi excitat, recunoscând rezultatul inevitabil al acestei scene. El o să vină aproape, foarte aproape, şi ea îl va împinge pentru a-l ispiti şi nu pentru a-l respinge, iar el o va recunoaşte ca fiind ademenirea pe care dorise ca el s-o primească. Se vor privi adânc în ochi unul pe celălalt, iar

ea se va topi încet în braţele lui… Elissa respiră adânc şi-şi ordonă să se stăpânească. Imaginaţia ei devenea tot atât de incendiară ca a lui Vicky. Oricum, ei jucaseră scena asta mai înainte şi hotărâseră… degetele ei se încleştară. Ce hotărâseră? Oricum era probabil irelevant, deoarece ea şi cu Gray erau campioni ai unui mesaj amestecat, spunând sau făcând un lucru care de fapt însemna cu totul altceva. Se simţea emoţionată şi confuză şi recunoscu că aceste stări o făceau să-şi piardă controlul. I se întâmpla atât de uşor asta când se afla singură cu Gray. Mult prea uşor.

— Gray, tu ştii bine de ce suntem aici.

Se străduia ca vocea să-i sune veselă şi fermă, ca în afaceri, amintindu-i obiectivul comun. Totuşi, în mod reflex, se dădu câţiva paşi înapoi. El înainta spre ea zâmbind răutăcios.

— Da, ştiu de ce suntem aici, Elissa. Vocea lui nu era deloc dură sau asemănătoare tonului folosit în afaceri. În schimb, glasul lui era leneş şi seducător. Ea îl privi zăpăcită şi se îndepărtă şi mai mult. Îşi dădu seama prea târziu că se izbise de perete. Gray îşi puse mâinile de o parte şi de alta a capului ei, prinzând-o între perete şi trupul său. Părea s-o domine, stând atât de aproape şi totuşi, neatingându-i trupul cu al său. Căldura, mărimea şi puterea lui, mirosul săpunului şi al parfumului său bărbătesc îi pătrunseră simţurile, stârnindu-i o ameţeală plăcută. Îşi apăsă capul de perete şi se strădui să-i evite privirea intensă, fixându-şi ochii, în schimb, pe peretele alb.

— Gray, eu… eu n-am venit aici, pentru asta, spuse ea tremurător.

— Dar iată-ne din nou împreună, murmură el, muşcându-i uşor, senzual, buza superioară. Îşi alunecă coapsa între coapsele ei, iar ea îi cedă, depărtându-şi picioarele pentru a face loc bărbăţiei tari care o apăsa,

dureros de conştientă de pasiunea ei devastatoare. În loc să protesteze, se simţi ameţită, căci se afla din nou în braţele lui. Nu se mai putu concentra deloc, ameţită de contactul cu trupul bărbătesc şi viril care o apăsa. Îşi coborî pleoapele. Ca şi cum ar fi acţionat din propria lor voinţă, mâinile i se ridicară pe talia lui. Urma ca el s-o sărute şi îşi dorea asta atât de mult. Buzele lor se jucară, savurând contactul dintre ele, anticipând din ce în ce mai mult ceea ce avea să urmeze. Elissa oftă uşor şi se arcui spre căldura trupului fierbinte care o întâmpină.

Se auzi un sunet strident şi nepoftit. Mai rău de atât, zgomotul nu înceta, ci continua fără oprire.

— Asta trebuie să fie Vicky, îmbrăcată un impermeabil încheiat până la gât, spuse Elissa fără răsuflare. Bine, e timpul să ne punem planul în aplicare.

— Vicky e aici? Gray stătea în picioare, nemişcat ca o statuie, având întipărită pe faţă o expresie de groază. Vrei să spui că totul este adevărat? Vicky Drayton este chiar aici, îmbrăcată sau dezbrăcată după cum speră ea să fie cazul…

— Nu m-ai crezut? întrebă Elissa indignată. Credeai că am inventat totul? Gray nici nu trebuia să-i răspundă, căci expresia chipului său spunea totul. Ea era furioasă.

— Ce te-a făcut să crezi că aş putea face un asemenea lucru? întrebă ea, ignorând sunetul care îi spărgea timpanul. Pentru ce Dumnezeu aş inventa vreodată o asemenea poveste ridicolă?

— Am crezut că ai făcut-o pentru a readuce înapoi lucrurile dintre noi pe vechiul făgaş. El se uită în podea, încruntându-se. Aveam o nevoie cumplită de ceva care să spargă gheaţa. Ajunsese să capete proporţii, aşa încât m-am gândit că te hotărâseşi să…

— Ca şi cum mi-aş fi pierdut tot timpul şi energia mea punând la cale diferite planuri de a te ademeni!

Elissa era acum mai mult decât furioasă. Era mânioasă.

— Ai o părere enorm de bună despre tine. Eşti îngâmfat, orgolios…

— Elissa, ascultă-mă. Nu sunt suficient de orgolios sau de îngâmfat încât să cred că una dintre elevele mele s-ar împodobi ca la Hollywood şi mi s-ar oferi singură drept cadou, numai bun pentru a fi despachetat. Ideea asta m-a şocat, căci pe cât este de ridicolă, pe atât este de necrezut. Crede-mă, eu nu-mi fac asemenea iluzii grandioase despre farmecul meu personal.

— Dar nu te-a deranjat deloc faptul de a crede că aş putea născoci, planifica şi minţi pentru a te prinde singur! De ce a fost atât de uşor pentru tine să crezi asta? Par atât de disperată încât să recurg la şiretlicuri ieftine pentru a-ţi atrage atenţia, în special după ce mi-ai arătat destul de clar că nu vrei să ai de-a face cu mine?

— Am crezut aşa deoarece voiam ca asta să fie adevărat, spuse el simplu. N-am putut suporta modul în care s-a desfăşurat relaţia noastră în ultimele săptămâni, Elissa. Fără să vorbim, fără să zâmbim. El ajunse lângă ea şi o prinse de mână. Fără să ne atingem.

— Dar nu ţi-a păsat suficient de mult ca să întreprinzi ceva! îşi trase mâna dintr-a lui.

— Am fost de acord să iau parte la planul tău din noaptea asta, îi reaminti el. Elissa nu se liniştise.

— Ar trebui să mă duc chiar acum acasă, să mă furişez afară prin uşa din spate şi să te las să te descurci singur cu Vicky.

Soneria continua să se audă. În mod clar, Vicky intenţiona să-şi câştige permisiunea de a intra. Gray părea alarmat.

— Elissa! Nu-mi poţi face asta.

— Bine. O să stau să te ajut. N-o să fac pe nimeni

responsabil pentru acţiunile lui Vicky, n-o să-l chem nici măcar pe tatăl ei ca s-o prindă aici, dezbrăcată şi singură cu tine. Şi apoi, ai putea fi concediat pentru contribuţia ta la delincvenţa unei minore, iar echipa de fotbal n-ar reuşi fără ca tu să-i antrenezi pentru măreţele finale, iar fratele meu ar fi zdrobit. Ea îşi încrucișă braţele şi se uită la el fix. Acesta este singurul motiv pentru care fac asta şi să nu îndrăzneşti să presupui altceva!

— În această privinţă dorinţa ta este ordin pentru mine, spuse el sec, căpătând din partea ei o altă privire dură. Ea se îndreptă spre uşă şi apoi îl privi.

— Sper să-ţi aminteşti planul.

— Nu e ceva care să poată fi uitat, spuse el în timp ce se îndrepta spre scări.

Elissa deschise uşa.

— Vicky! exclamă ea mirată.

Vicky căscă gura de groază, realmente şocată.

— Domnişoară Emory! Ce… ce faceţi aici?

Elissa zâmbi, sperând să-i ofere un surâs misterios şi sexy.

— Vai, eu vin aici destul de des, spuse ea coborându-şi vocea în mod confidenţial. Înainte ca Vicky să aibă ocazia să reacţioneze în vreun fel, Gray o strigă de sus.

— Cine este la uşă, iubito?

Vicky se albi, apoi se înroşi ca sfecla când Gray apăru în capătul scărilor, cu picioarele goale şi cu părul răvăşit, arătând de parcă tocmai se dăduse jos din pat şi se îmbrăcase cu tricoul şi blugii pe care îi purta.

— Vicky Drayton este aici, spuse Elissa, privind de la Gray la fata nervoasă.

— Eu… eu am o pană de cauciuc, spuse Vicky repede. Conduceam… ăă, şi deodată a explodat. Speram să pot folosi telefonul dumneavoastră pentru… pentru a chema pe cineva să-mi schimbe cauciucul.

— Nu-i nevoie să chemi pe nimeni. Gray coborî scările şi se aşeză chiar în spatele Elissei. Îi înconjură talia cu braţele sale şi o trase cu spatele spre el. O să schimb eu cauciucul în timp ce tu o să-i ţii de urât Elissei. Îşi frecă nasul de gâtul ei. Mă voi întoarce curând, murmură el destul de tare pentru ca Vicky să-l audă.

— Ştii că nu pot să stau departe de tine prea mult timp, dragă. Elissa zâmbi slab. Ei jucau fără a avea un scenariu, iar ea se gândea că Gray juca, cu siguranţă, prea exagerat. Planul fusese ca ea şi cu Gray să pretindă că erau implicaţi serios într-o relaţie, punând astfel capăt speranţelor lui Vicky pentru ceva mai mult decât o relaţie de elev-profesor cu Gray. Oricum, Gray împingea lucrurile mult prea departe. Se eliberă din braţele lui.

— Unde îţi este maşina, Vicky? întrebă ea, iar fata bolborosi că se afla parcată pe stradă, având cauciucul de la roata din spate, de pe partea stângă, dezumflat.

— O să am grijă de el chiar acum, spuse Gray. Sărută rapid şi puternic gura Elissei şi se strecură pe uşă, fără a se mai uita încă o dată la Vicky.

Elissa simţi un junghi de compasiune pentru tânăra femeie tristă, care stătea oropsită în dreptul uşii. Ce groaznic era să ai şaptesprezece ani şi să te îndrăgosteşti de un bărbat care nu te iubea. Şi ea păţise acelaşi lucru şi chiar cu acelaşi bărbat. Într-adevăr, farmecul lui Gray era ameţitor.

Totuşi perfidia lui Vicky trebuia rezolvată.

— Doreşti un pahar cu suc de portocale, Vicky, întrebă ea luând fata de braţ şi conducând-o spre bucătărie.

— De ce nu-ţi dai haina jos? Trebuie să-ţi fie groaznic de cald.

— Nu! Vicky îşi strânse reverele cu ambele mâini. O las pe mine.

Gray se întoarse puţin mai târziu şi le găsi pe Elissa şi pe Vicky stând la mica masă din bucătărie. Elissa bea dintr-un pahar cu apă, în timp ce Vicky reuşise să înghită cu mare greutate o jumătate din conţinutul paharului cu sucul acela oribil de portocale.

— Am pus cauciucul de rezervă, le anunţă el vesel. Totuşi e ciudat cum a explodat cauciucul. Părea a fi intact. Mai departe arăta ca şi cum cineva, în mod voit, a deşurubat valva şi a lăsat să iasă aerul.

— Eu trebuie să mă duc acasă! Vicky sări în picioare şi fugi pe uşa din faţă. Aceasta se trânti în urma ei.

Elissa se ridică în picioare.

— Ei bine, cred că misiunea a fost îndeplinită. Am avut o mică discuţie cu Vicky, ca de la femeie la femeie.

Gray îşi arcui sprâncenele.

— Cred că sunt fericit că n-am fost pe aici.

— Vicky nu se va mai întoarce să te deranjeze din nou. Elissa oftă. Din nefericire cred că nici echipa de volei n-o să mai joace. În această privinţă eu nu sunt exact persoana ei favorită.

— Eu sunt cel pe care ar trebui să-l urască, nu tu.

— Poate. Elissa dădu din umeri.

— Gelozia nu este un sentiment raţional. El făcu o grimasă. Ce adevărat e acest fapt. Se ştie că unii oameni se fac de râs când sunt prinşi în ghearele unei crize de gelozie.

— Chiar aşa. Ea îşi întoarse capul într-o parte şi îl privi printre gene. Aşa e.

— Elissa, în legătură cu noaptea aceea… Ar fi trebuit să-mi cer scuze. Cred că n-ar fi trebuit să-i închid telefonul acelui ticălos chiar dacă…

— Jeff nu este un ticălos, spuse ea succint. Şi ai dreptate, n-ar fi trebuit s-o faci. Ea îşi privi ceasul. Este aproape ora zece. Mai bine aş pleca. Andrew şi Aaron se

vor întoarce curând de la familia Berman.

Gray slobozi un oftat exasperat.

— Eşti încă supărată, nu-i aşa?

— Capacităţile tale de percepţie sunt uluitoare, domnule antrenor McCall.

— Ei bine, de ce eşti supărată? Pentru noaptea trecută? Pentru noaptea asta? În legătură cu amândouă?

— Eşti cu adevărat uluitor.

— Mi-am cerut deja scuze, Elissa.

— A fost o scuză falsă şi oricum nu asta ai intenţionat.

— Falsă? Faţa lui se înroşi. Îmi estimezi scuzele? Şi cum se face că ştii dacă asta am intenţionat să spun sau nu?

— Ştiu că nu ai vrut să spui asta pentru că te-ai făcut ticălos şi pentru că ai spus că bănuieşti că ar trebui să-ţi ceri scuze, ceea ce cu siguranţă clarifică lucrurile. Ei bine, nu-mi face nicio favoare, McCall. În ceea ce mă priveşte, poţi să-ţi păstrezi răceala preţioasă şi scuzele fără sens. Eu mă duc acasă.

El o privi cum trecu din bucătărie în camera de zi. Ea pleca, iar a doua zi se vor găsi în acelaşi impas: fără zâmbete, fără să-şi vorbească, fără să se atingă. Elissa venise acolo, în noaptea aceea, pentru a-i salva reputaţia şi nu pentru a se împrieteni din nou, aşa cum crezuse şi cum sperase el!

— Elissa, aşteaptă! Ea se opri şi se întoarse ţinând mâna pe clanţa uşii de la intrare. Eu nu ţi-am mulţumit încă, improviză el repede, pentru că m-ai avertizat în legătură cu Vicky. Pentru că ai venit aici în noaptea asta şi m-ai ajutat să scap de ea.

— Ţi-am spus de ce am făcut-o, spuse ea cu răceală.

— Da, mi-ai spus. Pentru Seth şi pentru echipa de fotbal.

— Şi pentru Vicky, adăugă ea. Juca un joc periculos şi avea nevoie să fie îndreptată.

— Şi, cu siguranţă, că tu ai fost cea care a făcut-o. Când e vorba de îndreptat oameni, eşti fără pereche.

Ceva din tonul lui îi alertă simţurile. Îl văzu cum se apropie de ea, fiind conştientă de privirea lui arzătoare şi înfometată, de puterea dorinţei din trupul său. Între ei vibra o tensiune sexuală.

— Mulţumirile tale sunt tot atât de dubioase precum scuzele, domnule antrenor.

— Deci, evaluezi şi mulţumirile mele. Ajunse lângă ea şi Elissa simţi puterea braţelor sale, în timp ce o trăgea spre el. Nu-i rezistă. Când trupul i se atinse uşor de cel al lui Gray, scăpă un oftat adânc de uşurare. Nu avea de gând să-l respingă şi nu intenţiona nici să-l părăsească. El o ţinea strâns, inhalând parfumul ei ispititor, feminin, savurând atingerea ei caldă.

— Am putea să lăsăm deoparte toate neînţelegerile şi certurile noastre ca să începem o relaţie nouă. Buzele lui îi atinseră părul moale şi mătăsos. Elissa se trase înapoi puţin şi îl privi direct în ochi.

— Ce fel de relaţie vrei să începem? Ca între o fostă elevă şi profesorul ei? Ca între colegi de catedră? Sau ca între prieteni?

— Ce ai zice de toate astea la un loc?

Elissa îşi ridică braţele şi-şi puse mâinile pe pieptul lui, în timp ce se ridica pe vârfuri să-i ofere un sărut rapid şi frăţesc pe obraz.

— Consideră că s-a făcut. Noapte bună, Gray. Vru să-l împingă, dar el îşi întări strânsoarea braţelor în jurul ei, interzicându-i, să plece.

— De ce am eu impresia că parcă ne aflăm într-un fel de joc de şah şi că sunt pe cale să fiu făcut mai?

— Aşa simţi? Ea îi întoarse zâmbetul. Şi chiar aşa

eşti?

— Eşti bună, Elissa. Dură. Şi am menţionat oare că eşti şi extrem de tenace?

— Asta-l face pe om învingător, spuse ea. Să refuze să cedeze şi să se concentreze asupra ţelurilor sale. Trebuie să te concentrezi asupra a ceea ce vrei şi să faci tot posibilul ca aceasta să se întâmple.

— Sună ca nişte principii de instrucţie.

— Ştiu. Şi ştiu că le poți aplica pe amândouă atât în interiorul cât şi în afara terenului de joc.

— Să încercăm să le aplicăm acum. El îşi înclină capul şi o trase strâns înspre el. Gura i se deschise deasupra gurii ei, iar ea gemu când limba lui o căută pe a ei, dându-şi capul pe spate pentru a accepta puterea sărutului, pentru a aprofunda intimitatea lui. O plăcere dulce şi fierbinte îi cuprinse pe amândoi în timp ce stăteau agăţaţi unul de altul, fiind duşi de o dorinţă şi o necesitate care se intensificau, de fiecare dată când se atingeau. Gray îi acoperi sânii cu mâna, luându-i în stăpânire cu degetele sale lungi şi începând să-i mângâie încet şi senzual, făcând-o să geamă de plăcere. Fiori de plăcere o străbăteau şi se arcui cu ardoare spre el. Voia să fie umplută de el şi numai de el. Dorea să fie femeia vieţii lui şi îşi promise că va fi. Dar trebuia să aibă răbdare. Trebuia să creadă în asta. El îşi luă gura de pe a ei, ținând-o strâns lipită de trupul lui teribil de excitat.

— Te doresc, spuse el răguşit, recunoscând adevărul. Trebuie să ştii cât de mult te doresc, Elissa.

— Şi eu te doresc, Gray, şopti ea, agăţându-se de el.

— Vreau să fim iubiţi. Ea îl simţi scuturat de un spasm puternic când o ridică în braţe. Da, iubito. Va fi atât de bine. Atât de bine, iubito, îţi promit.

— Gray?

Vocea Elissei suna fals chiar şi pentru propriile ei

urechi.

— Cum să-ţi spun asta? continuă ea. Vreau să fim iubiţi dar… n-am spus că intenţionez să se întâmple în noaptea asta.

Capitolul 9

Elissa îşi ţinu ochii închişi şi-şi adună toate puterile aşteptând să fie aruncată la pământ. Cum nu se întâmplă aşa, deschise ochii şi aruncă o privire spre chipul lui Gray. Expresia lui era impenetrabilă.

— Credeam că o să mă scapi din braţe, murmură ea.

— Asta nu prea ar fi sportiv.

El o aşeză din nou pe picioare uşor, atent, lăsându-i corpul să alunece în jos, apăsând-o intenţionat de umflătura tare din blugii lui.

— Poate că mă tentează să fac asta, dar nu este deloc sportiv.

— Şi tu eşti cu siguranţă un bun sportiv, spuse ea încet.

Îşi dădu seama că tremura de uşurare, căci nu dorise să se certe cu Gray din nou dacă el ar fi insistat. Ştia că ar fi putut să-i cedeze tocmai pentru a evita cearta. Dar el nu o presase. Era dornic s-o asculte.

— Am auzit, continuă ea, că tu insufli jucătorilor virtuţile unei bune sportivităţi. Îmi place să ştiu că trăieşti după propriile tale reguli, domnule antrenor.

— Da, trăiesc după propriile mele principii, chiar dacă treaba asta e al naibii de înşelătoare. Deci, în timp ce mă concentrez asupra ţelului meu şi fac tot ce-mi stă în putinţă pentru ca acesta să se realizeze, de ce nu-mi explici planul tău?

— Planul jocului meu?

— Ştii la ce mă refer, adică ce facem acum, în timp ce aşteptăm să devenim iubiţi.

Elissa încercă dar nu reuşi să-şi stăpânească un zâmbet.

— Am putea ieşi în oraş, să ne petrecem timpul liber împreună, să ne cunoaştem unul pe altul cu adevărat. Cred că ţi-am mai explicat asta

— Aşa-i, obişnuitul drum ce duce la film, pizza, excursie la Columbus. Şi după numărul necesar de întâlniri…

— Tu eşti orientat spre o ţintă extremă, nu-i aşa?

— Hei, eu pur şi simplu mă concentrez şi mă orientez.

— Atunci va fi doar o chestiune de timp ca să-mi poţi arăta exact ce eşti capabil.

— Dar dacă doamna spune „Nu în noaptea asta”, te voi conduce la maşină.

— Gray? Ridică privirea spre el. Îţi mulţumesc. Ea se opri simţindu-se emoţionată şi teribil de vulnerabilă. Îţi mulţumesc pentru înţelegere.

Mergeau de-a lungul aleii înguste, ţinându-se de mână. Ajunseră la maşina ei şi se opriră, nedorind să se despartă.

— Ştii că mâine avem meci de fotbal, spuse Gray, dar dacă vrei să ieşi să cinăm împreună după aceea…

— Mi-ar face plăcere, dar mâine este ziua liberă a tatii. Se va duce la meci şi apoi… Ei bine, tatălui meu îi plac mesele gătite acasă şi doreşte să mâncăm împreună atunci când este acasă. De ce nu vii tu să cinezi cu noi?

Gray se încruntă. Deja treaba se complica. Ar fi trebuit să-şi aducă aminte că nu era nimic simplu în relaţia dintre un bărbat şi o femeie.

— Vai, vai, chiar pot să-ţi văd rotiţele învârtindu-se în

cap, îl necăji ea. Te întrebi cum să ieşi din asta. Fiecare instinct al tău îţi strigă că te îndrepţi spre punctul culminant.

Gray îşi dădu seama că ea nimerise din plin atât de aproape de adevăr, încât încercă bărbăteşte să ascundă acest lucru.

— Ca un nativ din Ohio ce sunt, ar trebui să ştiu că pe acolo nu sunt culmi spre care să te îndrepţi.

— Noi vom servi cotlet de porc cu sos de mere, cartofi, salată şi plăcintă, îl convinse ea. Conversaţia va fi uşoară. Singurul subiect despre care tata şi băieţii discută vreodată este sportul.

— Mâncare bună şi conversaţie solidă. Când pui problema în felul ăsta cum te-ar putea refuza un tip? Voi veni mâine în jurul orei şase, Elissa.

Cina se transformă într-o sărbătoare a victoriei echipei de fotbal, iar meniul şi conversaţia au fost exact aşa cum promisese Elissa. Bărbaţii Emory fură încântaţi de prezenţa lui Gray şi fiecare căuta să-i atragă atenţia. Gray se amuza, căci niciunul dintre ei nu bănuia că el era acolo, de fapt, pentru a o vedea pe Elissa. Ei nu s-au prins de asta nici atunci când ea l-a condus la plecare. Deoarece Jaws mergea pe lângă ei, Gray îşi dădu seama că ei credeau că ea scotea câinele la plimbarea de noapte.

— Ar trebui să te previn, spuse el în timp ce stăteau lângă jeepul său *Cherokee*, iar Jaws se zbenguia într-o grămadă de frunze, aruncându-le de colo-colo, că tatăl tău mi-a spus că mâine este liber din nou şi m-a invitat deja la cină. Eşti liberă să revoci invitaţia.

— Nici nu mă gândesc. În seara asta tatăl meu a fost mult mai vioi şi mai aproape de cum era înainte de

accidentul mamei, iar fraţii mei nu s-au certat deloc. Datorită dumitale, domnule antrenor

McCall. Te potriveşti cu ei mai bine decât mine.

Gray zâmbi. Se distrase şi îi plăcea ideea de a petrece o altă seară cu familia Emory.

— Găteşti în fiecare seară? întrebă el. Mesele sale singuratice alcătuite din semipreparate reîncălzite la cuptorul cu microunde şi spaghetele lui Jackie erau la distanţă de ani-lumină faţă de ceea ce servise el la masa familiei Emory.

— Sigur. Am început să gătesc cu mama mea de când eram la grădiniţă. Tu ştii că nu este niciodată prea devreme să înveţi. Ea îi surâse.

— Drumul către inima unui bărbat trece întotdeauna prin stomac. Şi multe altele.

Pentru prima dată Gray aprecia cu adevărat înţelepciunea acestui vechi proverb. El o sărută pe frunte, apoi ea se îndreptă spre casă.

Mai târziu, în acea noapte, în timp ce se răsucea în pat neputând dormi, Elissa se gândea la sărutul acela cald şi frăţesc de noapte bună. Imaginaţia ei continua să evoce amintirile ei împreună cu Gray, lucrurile pe care le făcuseră şi care ajunseseră destul de departe de gesturile de castitate şi frăţie. Ea avea destui fraţi, nu mai voia şi nu mai simţea nevoia să mai aibă altul. Deşi fusese propria ei idee de a se purta decent cu Gray, asta o călca deja pe nervi. Îşi dorea mult mai mult. Voia mai mult decât o relaţie sexuală necondiţionată, situaţie în care el ar dori cu siguranţă să se complacă în ceea ce o privea.

Să te orientezi şi să te concentrezi asupra a ceea ce vrei şi să faci ca totul să se întâmple. Ea ştia ce voia: voia ca Gray să se îndrăgostească de ea, deoarece era sigură că îl iubea. Pentru a face ca asta să se întâmple era cu totul altceva. Oare un bărbat care renunţase la dragoste s-ar

mai lăsa vreodată în voia iubirii?

— Elissa, este adevărat? o întrebă Connie, trântindu-se pe unul din scaunele din sala de arte.

Clopoţelul care anunţa ieşirea tocmai sunase, eliberând elevii şi profesorii din Riverview în ziua aceea.

Elissa fixa colajele pe teme de mediu pe care studenţii ei din anul doi, din grupa a treia, le completaseră mai devreme.

— Ce să fie adevărat, Connie?

— Toate aceste zvonuri sălbatice care circulă prin şcoală despre tine şi Gray McCall. Nu-mi spune că nu ştiai de ele. Toată lumea le-a auzit.

Elissa zâmbi fals.

— A fi steaua celor mai recente şi mai fierbinţi zvonuri are cu siguranţă câteva neajunsuri. Toată lumea bârfeşte despre tine, dar nimeni nu bârfeşte cu tine. Ea se uită la prietena ei. Şi ce se spune exact despre mine şi despre Gray, Connie?

— Vai, o mulţime de lucruri. Ce variantă vrei să auzi: G.P.G. – 13, R sau varianta X.

Elissa gemu.

— Sper că Gray nu a auzit nimic. Nu-i place deloc să fie bârfit.

— Deci voi sunteţi cu adevărat un cuplu? Connie era emoţionată. Am sperat asta de când v-am văzut în hol. Cum te simţi atunci când visul tău devine realitate, Lissy? Pentru că Gray McCall a fost visul tău numărul unu în liceu şi acum tu…

— Încă mai visez, Connie.

Connie rămase trăsnită.

— Poftim?

— Gray şi cu mine am petrecut mult timp împreună în ultimele săptămâni, spuse Elissa aranjând atentă colajele şi evitând tot atât de artistic ochii de vultur ai lui Connie. El cinează cu noi aproape în fiecare seară, de obicei la noi acasă, dar de câteva ori a ieşit cu mine şi cu băieţii să mâncăm pizza. O dată am fost cu toţii la film, la unul dintre acele filme de acţiune şi aventură. A fost groaznic, dar copiilor le-a plăcut.

— Ce distracţie, spuse Connie total lipsită de entuziasm.

— Gray se poartă minunat cu fraţii mei, Connie. A stat cu Andrew când şi-a scos ghipsul de la mână şi îl ajută la exerciţiile de terapie fizică. Îl ajută pe Aaron la teme şi la fotbal. Şi tot el a avut un număr de discuţii serioase şi confidenţiale cu Seth, în legătură cu Brenda cred, deşi niciunul nu mi-a spus nimic.

— Asta e grozav pentru fraţii tăi, dar are vreodată timp şi pentru tine? întrebă Connie.

— Nu acesta este conţinutul zvonurilor fierbinţi Lissy. În orice caz, ce fel de distracţie este asta?

Obrajii Elissei deveniră de un roz aprins datorită fierbinţelii ce o cuprindea.

— Connie, eu nu vreau o distracţie rapidă şi fierbinte cu Gray.

— Bine, desigur, nu vrei, dar ai nevoie de o poveste de dragoste, de o idilă, nu-i aşa? Elissa poţi să fii cinstită cu mine. Ştiu că vrei să te căsătoreşti cu Gray McCall. El este destinul tău şi tu ştii asta de când aveai şaptesprezece ani.

Elissa sări ca arsă.

— Nu-i chiar atât de simplu precum pare, Connie. De fapt, situaţia devenea imposibil de complicată. O idilă. Connie o nimerise aici. Fusese propria ei idee să stea departe de patul lui Gray, în timp ce-şi construiau o relaţie

bazată pe ceva mai puternic şi durabil decât sexul. Acum ea îşi făcea griji că bunele ei intenţii se dovediseră a fi o încercare nereuşită. Îşi petreceau atât de mult timp împreună, se simţeau atât de bine şi de confortabil unul cu altul, încât ea începuse să se întrebe dacă atracţia lui sexuală pentru ea nu se stinsese, deoarece el o transformase în sora pe care nu o avusese niciodată. N-o mai săruta deloc. Nici măcar n-o mai atingea! Oare nu mai voia să facă asta? Desigur, erau rareori singuri, dar el nu profita nici măcar erau singuri. Nu mai existau sărutări înfometate în clipe furate. El nu se mai deranja să depună unul din acele săruturi caste pe gura ei. Ultima oare când îşi manifestase dorinţa, pentru ea fusese în noaptea când apăruse Vicky cu trucul ei referitor la cauciucul dezumflat. Vicky nu se mai întorsese la casa lui de atunci, dar nici Elissa. Oare el n-o mai dorea? se întreba ea mereu. Cu o săptămână în urmă, Gray fusese chiar acolo, în bucătărie, când Jeff o sunase să-i spună despre noua comedie franceză care fusese jucată în premieră la Columbus. Amintindu-şi reacţia lui Gray de data trecută când ea ieşise cu Jeff, Elissa fusese tentată să accepte invitaţia, şi asta numai ca să vadă dacă îi putea provoca o altă criză de gelozie. Să-l ademenească pe Gray să-şi pună în joc revendicarea drepturilor lui asupra ei într-o manieră fizică… Elissa oftă. Ea n-o făcuse. Îi fusese ruşine că îi trecuse prin cap un asemenea plan de manipulare chiar şi pentru o clipă şi refuzase politicos invitaţia lui Jeff. Gray o auzise şi ştia ce făcuse, dar nu spusese nimic, absolut nimic.

— Lissy, uneori destinul are nevoie de un ajutor, spuse Connie.

— Sunt foarte bună la sugerarea ideilor şi a momentelor în asemenea cazuri, şi dacă tu…

— Bună, Elissa! O vijelie mică, într-un costum roz de

jogging, năvăli în sala de arte, urmată de însuşi Gray McCall.

— Mandy! Elissa o îmbrăţişă scurt pe fată. Cele două erau acum bune prietene. Mandy îşi petrecuse timpul cu Elissa şi cu suporterii la ultimele trei meciuri de fotbal la care asistase. Jackie rămăsese cu Gray tot timpul. El fusese cel care adusese fetiţa la sfârşitul jocului. Elissa aşteptase ca el să-i sugereze să cineze toţi împreună, lucru pe care-l menţionase în noaptea când ea interpretase greşit relaţia lui cu Jackie. Totuşi subiectul acesta nu mai apăruse niciodată. Elissa ajunsese s-o cunoască pe Mandy destul de bine, dar pe mama copilului deloc, încerca să nu fie deranjată de treaba asta.

— Jackie avea nevoie urgent de o persoană care să aibă grijă de copil, îi explică Gray Elissei. Bunul ei unchi este ocupat cu serviciul. Ea a lăsat-o pe Mandy aici şi eu sunt legat de studenţii mei şi de cercetarea biologică pe care o efectuăm în laborator. Apoi la ora patru mai am un antrenament de fotbal. Crezi că ai putea…

— Mandy poate sta aici, spuse Elissa mai înainte ca el s-o întrebe. Avem un meci de volei ia ora patru, cu liceul *Freeport,* dar poate să vină cu mine.

— Şi să privească inevitabila distrugere? spuse Connie în timp ce se ridică în picioare. Bietul copil. Lissy, gândeşte-te la ce ţi-am spus şi aminteşte-ţi, îţi stau la dispoziţie pentru orice vei avea nevoie.

Gray o privi plecând şi dădu din cap.

— Nici măcar n-o să te întreb despre ce a fost vorba. Fără îndoială că s-a spus ceva groaznic, după cum o cunosc pe îndrăzneaţă domnişoară Ware. Îţi mulţumesc pentru favoare, Lissy. Mandy, iubito, ne vedem mai târziu.

— Unchiul Gray îţi spune Lissy, exact aşa cum îţi spun Aaron şi Andrew, zise Mandy după ce Gray plecă. Elissa zâmbi slab.

— Am observat asta. Ea părea mult mai apropiată de fetiţă. Şi tocmai am observat şi altceva. Mandy, ţi-ai făcut găuri la urechi! Mandy strălucea de mândrie.

— Paul m-a dus la plimbare sâmbătă. De la cinci ani am tot aşteptat să mi le găurească, dar mămica şi cu unchiul Gray întotdeauna au spus nu. Dar de sâmbătă Paul o să fie noul meu tătic, şi el a spus: „De ce să nu aibă Mandy Găuri la urechi?” Aşa că mămica a spus: „Bine, dar eu n-am de gând să mă uit”, şi Paul a spus că o să meargă el cu mine. Am spus „Au!” numai atunci când m-a înţepat cu acul, dar n-am sărit şi nici n-am plâns.

Elissa ascultă cu atenţie până la capăt monologul, dar sintagma întâmplător menţionată „el o să fie noul meu tătic” aproape că acoperi totul. Gray nu menţionase că fratele lui, Gordon, şi Jackie erau divorţaţi.

— Aşa că acum o să ai doi tătici, spuse ea cu grijă. Era pe cât de curioasă, pe atât de confuză şi se simţea vinovată că încearcă să obţină informaţii de la un copil de opt ani, în loc să-l întrebe pe Gray.

— Cam aşa, spuse Mandy ridicând o bucată de cretă. Ea desenă pe tablă un soare mare, rotund, care zâmbea. Un tătic în casă şi un tătic în ceruri.

— În ceruri? zise Elissa, nevenindu-i să creadă.

— Primul meu tătic a murit, explică Mandy. Aşa că el trăieşte în ceruri acum şi o să-l am pe Paul drept tăticul următor. Întotdeauna mi-am dorit un tătic care să locuiască în aceeaşi casă cu mine, chiar dacă mămica spunea că e deosebit să avem un tătic în ceruri.

— Gordon e mort? Elissa fu lovită ca de trăsnet. Fratele geamăn al lui Gray era mort?

Mandy dădu din cap.

— Gordon. Aşa se numea primul meu tătic. Eu nu mi-l aduc aminte, dar ştiu că el arăta exact ca unchiul Gray, pentru că erau gemeni. La fel ca suporterele acelea

gemene, Polly şi Patty.

Mandy continua să povestească ceva despre asemănarea dintre Polly şi Patty şi păpuşile ei Barbie, în timp ce Elissa se cufundase în scaun, fără grai. Se simţea văduvită într-un mod ciudat pentru că, deşi nu-l cunoscuse niciodată pe Gordon McCall, Gray îi vorbise destul de mult despre fratele lui, încât ea simţea că parcă l-ar cunoaşte. Aşteptase cu nerăbdare să-l întâlnească pe Gordon deşi nu sugerase nimic în sensul ăsta, crezând că Gray ar putea eventual să se supere. Dar acum asta nu se va mai întâmpla niciodată. Gordon era mort!

Mandy nu era afectată de tăcerea Elissei. De fapt, ea uitase total de asta. Vorbea destul pentru amândouă în timp ce era ocupată să umple tabla cu picturile ei în cretă. Cu puţin înainte de ora patru, Elissa cea tristă şi fetiţa vorbăreaţă s-au dus în sala de gimnastică, unde era adunată echipa de volei. În echipă mai rămăseseră doar şapte fete. După cum prevăzuse Elissa, Vicky plecase imediat după ziua fatală apariţiei ei în casa lui Gray. Plecarea ei nu afectase lanţul de înfrângeri a echipei. Şirul de înfrângeri continuase, deşi ele reuşiseră să marcheze, din când în când, câte un punct.

— Hei, domnişoară Emory, ne-ai adus o nouă jucătoare? glumi geamăna Kovach când o observă pe Mandy.

— Eu ştiu să joc volei, spuse Mandy, dar trebuie să-mi arăţi cum.

Echipa de la *Freeport* nu sosise încă, deşi Laretha, Adrienne, Bethany şi geamăna o învăţaseră pe rând pe Mandy elementele de bază din volei. Celelalte trei fete erau absorbite într-un studiu al unei copii referitoare la farmec, iar Elissa stătea pe bancă, pierdută în gânduri. Şi toate gândurile ei erau despre Gray şi Gordon McCall.

Un bărbat scund şi gras, cu o faţă aspră, sosi la ora

patru şi treizeci şi cinci de minute şi se prezentă drept antrenorul echipei feminine de volei de la liceul *Freeport.*

— Asta e, adăugă el, încruntându-se. Am fost antrenor până în după-amiaza asta când au venit doar patru fete pentru meci. Acesta este al cincilea meci pe care a trebuit să-l pierdem în acest sezon, deoarece ele nu se pot deranja să joace. Iar eu m-am săturat. Plec. Am venit până aici doar ca să vă spun că astăzi nu va mai fi niciun meci. Noi pierdem şi e victoria voastră.

— Victoria noastră! exclamă Adrienne. Noi câştigăm. E a noastră victoria? Echipa noastră are o victorie?

— Am câştigat un meci! ţipă Laretha. Ea şi geamăna s-au îmbrăţişat.

— Indiferent ce se întâmplă nu vom avea un record fără victorii în acest sezon! Euforia odată instalată afectă pe toată lumea, chiar şi pe Rachel, Donna şi Shannon. După multe ţipete, îmbrăţişări şi salturi de bucurie, fetele părăsiră sala de gimnastică. Prinsă de extazul acestor evenimente, Mandy insistă să meargă pe terenul de fotbal să-i spună unchiului ei vestea minunată.

— Echipa noastră a învins, unchiule Gray! ţipă ea în timp ce alerga pe poteca care ducea la el. Împărţind acest moment istoric de glorie împreună cu celelalte fete, ea se considera acum o parte din echipă.

— Am câştigat meciul! Gray părăsi locul unde se desfăşura un exerciţiu de antrenament, pentru a se alătura, pe margine, lui Mandy şi Elissei.

— Echipa de volei a câştigat un meci? zise el mirat.

— Şi nici n-a fost nevoie să-l jucăm, adăugă Mandy.

— Vai, deci aşa a fost înfrântă echipa *Freeport?* zâmbi larg Gray. Asta nu prea e o adevărată victorie.

— A fost înregistrată ca o victorie, spuse Elissa calmă. Şi vom avea o victorie indiferent de cum o s-o obţinem. Îţi dai seama că ai pierdut pariul nostru, nu-i aşa

Gray? Şi, potrivit mizei pariului, tu vei însoţi dansul toamnei vinerea aceasta. Şi deoarece cade în ziua de Halloween anul acesta, va avea o temă de Halloween. Ea o luă pe Mandy de mână s-o scoată de pe teren. O iau pe Mandy la mine acasă. Poți să treci s-o iei după antrenament.

— Dacă echipa cealaltă e înfrântă asta înseamnă că nici tu n-ai câştigat pariul, strigă Gray după ea. Şi asta mai înseamnă de asemenea că n-o să însoţesc dansul.

Elissa nici nu se uită înapoi.

— Eu am de gând să fiu un creion roşu de Halloween, i se confesă Mandy în timp ce mergea pe lângă Elissa. Mămica mi-a făcut costumul. Paul mă duce pe mine şi pe prietenii mei să colindăm „Ne daţi ori nu ne daţi”, pe la casele oamenilor, în timp ce mămica ne dă bomboane acasă, afară.

Ea scăpă din mâna Elissei pentru a face o roată în iarbă, vorbind tot timpul. Elissa ajunse la concluzia că Mandy avea un real talent de a prelungi discuţiile. Nimic nu mai rămânea de spus după ce vorbea ea. Era tot atât de comunicativă şi deschisă, pe cât de tăcut şi precaut era unchiul ei. Până când Gray veni s-o ia pe Mandy, fetiţa se autoinvitase la cină şi ocupase loc la masă.

— Seth m-a rugat să-ţi spun că ia cina acasă la Brenda, îi spuse Gray Elissei când intră în bucătărie.

Ea dădu din cap absentă şi continuă să zdrobească cartofii. Gray o privi pentru o clipă, încruntându-se.

Mandy se dezlănţui.

— Unchiule Gray, în seara aceasta mâncăm la cină pui fript. Vrei s-o întreb eu pe Elissa dacă poţi să rămâi şi tu?

— Nu-i nevoie s-o întrebi, spuse Aaron. Domnul antrenor ştie că poate mânca aici ori de câte ori doreşte.

Elissa era încă tăcută. Gray îi aruncă o privire

întrebându-se de ce părea preocupată şi retrasă. Rămase tăcută tot timpul cât dură cina, deşi copiii compensau lipsa ei de conversaţie cu un potop neîntrerupt de discuţii de-ale lor.

Când ajunseră la desert, vafe cu vanilie şi un amestec de budincă, Mandy o întrebă:

— Elissa, ai să te duci cu unchiul Gray la dansul acela de Halloween?

Aaron şi Andrew chicotiră. Gray zâmbi, dând din cap.

— Elissa va merge la dans, Mandy. Dacă eu vă trebui să-i fiu însoţitor, atunci va merge.

— Bine, spuse Mandy. Pentru că eram îngrijorată să nu fii trist de Halloween, unchiule Gray.

— De ce să fie trist de Halloween? întrebă

Andrew curios.

— Pentru că unchiul Gray întotdeauna m-a dus pe la case colindând „Ne daţi ori nu ne daţi”, numai anul acest nu, explică Mandy. Dar e în regulă, pentru că unchiul Gray poate să stea în schimb

J cu prietena lui, nu-i aşa Elissa?

— Prietena? veni ca un ecou întrebarea lui Aaron. El făcu ochii mari. Lissy, tu eşti prietena domnului antrenor McCall?

— Prieteniile au o vârstă mai mică de douăzeci şi cinci de ani, spuse Elissa. Ceea ce mă face să fiu prea bătrână pentru a fi una dintre ele.

— Şi unchiul Gray este prea bătrân ca să aibă una? întrebă Mandy cu adevărat îngrijorată.

— Hei, asta devine din ce în ce mai personal, copii, spuse Gray. Haideţi să vorbim despre altceva.

— Neapărat. Elissa se ridică şi începu să strângă masa. Hai să fim evazivi şi să ne asigurăm că păstrăm totul la un nivel superficial, astfel încât nimic important să nu fie vreodată dat la iveală. Vocea ei era fermă, tonul

încordat şi fragil.

Cei trei copii tăcură pentru prima dată, uitându-se nesiguri de la Elissa la Gray.

— O să vă certaţi precum Seth şi Brenda? întrebă Aaron. Ei întotdeauna au discuţii.

— Nu va fi nicio ceartă, spuse Gray. Totul e bine. Tuşi şi reuşi să zâmbească calm şi deschis.

— De ce nu vă duceţi voi să vă terminaţi desertul în camera cealaltă, în faţa televizorului?

— Pentru ca voi doi să vă certaţi aici şi noi să nu vă auzim, surâse Andrew cu neruşinare. Sigur, o să ne facem pierduţi.

El îşi luă farfuria şi părăsi bucătăria urmat de ascultătoarea şi vesela Mandy şi de Aaron. Jaws, plin de speranţă că va primi de pomană, fugi după ei.

— Ce nu este în regulă? întrebă Gray în clipa când cei trei plecară. Elissa stătea la chiuveta din bucătărie cu spatele la el, concentrată asupra limpezirii vaselor înainte de a le aranja în dispozitivul de uscare.

— Ce ar putea oare să nu fie în ordine? replică ea. Totul e în regulă, tu ai spus-o.

El se uită la ea nedumerit.

— Eşti supărată în legătură cu pariul? Pentru că nu l-am renegat, Lissy? Din punct de vedere tehnic niciunul dintre noi n-a câştigat, aşa că amândoi trebuie să însoţim dansul acela. Iar tu nu va trebui să găteşti nicio cină specială pentru mine. Deja mi-ai servit atât de multe aici, încât…

— Dă-l naibii de pariu şi de dans şi de cină, nu dau doi bani pe ele.

Ea se duse spre colivia păsării, aruncă nişte firimituri pentru Peep şi ieşi în mica curte din spatele casei. Stătu acolo în iarbă, legănându-se înainte şi înapoi pe călcâie şi privind în sus, spre cer.

— Aş dori să mă faci şi pe mine să înţeleg ce se petrece cu tine.

Ea se întoarse când îi auzi vocea. Stătea în picioare pe lespedea de beton, cu braţele încrucişate peste piept. Părea confuz şi îngrijorat, iar Elissa simţi că în mod voit îşi ţinea sub control mânia. Ar fi vrut să facă la fel, dar acum era prea târziu. Explodase, iar el voia să ştie de ce.

— Ai fost iritată pe tot parcursul cinei, spuse el venind să se aşeze în faţa ei.

— Şi chiar mai înainte de asta. Ea ridică din umeri. Sunt într-o dispoziţie proastă. Se mai întâmplă uneori.

Îşi dorea în tăcere ca el s-o convingă, s-o determine să-i spună ceea ce într-adevăr o deranja.

Gray însă nu intenţiona să facă asta. Inima lui rece şi nepăsătoare, nemarcată de mult timp de sentimente şi complicaţii, evita cercetarea sentimentelor.

— În regulă, spuse el brusc. E timpul s-o iau pe Mandy acasă. O să te sun în legătură cu dansul de vineri.

Elissa ştia că în ceea ce-l privea, asta era tot. Dar nu şi pentru ea.

— Gray, aveai vreodată de gând să-mi spui că Gordon e mort? întrebă ea impulsiv.

Vocea ei era înceată, dar Gray auzea fiecare cuvânt. Şi asta îl opri din drum. Rămase nemişcat ca şi cum ar fi îngheţat pe loc.

— Ai vorbit mult despre Gordon, continuă ea. El apărea atât de natural în discuţie, dar n-ai menţionat niciodată că a murit. Am fost şocată când mi-a spus Mandy.

— Mandy ți-a spus? se auzi glasul lui ca un ecou. Rămase nemişcat şi cu trupul rigid.

— Ce s-a întâmplat Gray? Când a murit? Se pare că Mandy nu mai are nicio amintire reală despre el, aşa că presupun că…

— Gordon a murit acum opt ani din cauza unei rare

tumori pe creier, care s-a dezvoltat rapid. Mandy era doar un copil, aşa că e normal să nu mai aibă nicio amintire despre el.

— Acum opt ani, şopti Elissa. Asta s-a întâmplat atunci când ai renunţat la şcoala medicală şi când ţi s-a stricat şi căsnicia.

Ea ştia, fără ca el să-i spună, că moartea lui Gordon fusese un catalizator al ambelor evenimente.

— Nu am vrut în mod intenţionat să nu-ţi spun, Elissa. Strânse din dinţi atât de tare, încât îl durea maxilarele. Doar că se pare că n-a fost niciodată momentul potrivit. E atât de… Este mult prea… Vocea lui se pierdu.

— Serios? Personal? Iar noi am păstrat între noi tot ce este amuzant şi neînsemnat?

— Nu întotdeauna, o contrazise el, uimind-o.

Ea îi oferise o ieşire perfectă şi era încurajată şi veselă pentru faptul că el nu se folosise de aceasta.

— Noi am vorbit despre mama ta, continuă el. Tu mi-ai spus ce îngrijorată eşti pentru ea şi cât de greu îţi este s-o vezi suferind. Am discutat despre tatăl şi despre fraţii tăi şi despre cum se adaptează ei situaţiei. Niciunul dintre acestea nu este amuzant şi neînsemnat, Elissa.

— Chiar şi atunci când am discutat serios, tu n-ai adus niciodată vorba despre moartea lui Gordon.

— Nu. El îşi strânse mâinile în pumn. Un sentiment de părăsire i se infiltrase în fiecare por şi se simţea învins.

— Ai spus că sunt evaziv şi superficial.

Îşi îndreptă umerii, obosit.

— Cine te poate învinovăţi pentru faptul că eşti – furioasă?

— Furioasă? Ea îl prinse de braţ şi-l întoarse cu faţa la ea. Îmi pare atât de rău de moartea lui Gordon, Gray. Îmi pare atât de rău! Ai avut atâtea pierderi şi atât de multă suferinţă. Dar pierderea fratelui tău geamăn… Ea se

opri stăpânindu-şi un suspin. Sesizase în vocea lui Gray, simţise o dragoste adevărată, pură, atunci când vorbea despre Gordon. În mod instinctiv ea ştia că pierderea fratelui său geamăn fusese devastatoare, rănindu-l atât de mult, încât nici după atâta timp nu-şi putea aduna puterile ca să vorbească despre el. Ea nu-şi putea imagina cum este să înduri o asemenea pierdere. Gray îi supravieţuise, dar cicatricele erau adânci. Elissa îl ţinu îmbrăţişat strâns, deşi el nu-i răspundea. Nu conta. Pur şi simplu ea îl ţinea şi mai strâns şi se ghemuia şi mai aproape la pieptul lui. Inima îi ardea de dragoste pentru el. Voia să-l vindece cu căldura mângâietoare a iubirii ei, să topească zidurile pe care el şi le construise în jurul lui.

— Nu încercam să ţin asta secret faţă de tine, spuse el în cele din urmă. Voiam ca tu să ştii, mă bucur că acum ştii.

— Pur şi simplu n-ai vrut să fie nevoie să-mi spui, spuse ea încet. Înţeleg. Pentru mine este mai uşor să vorbesc despre accidentul mamei cu oameni care deja ştiu despre asta. Însă mi-e greu când trebuie să-i spun cuiva care nu ştie şi să fac faţă reacţiilor lor. Te întristezi din nou. Eu chiar te înţeleg, Gray.

El se desprinse din îmbrăţişare şi se uită în jos la ea cu o privire întunecată şi intensă.

— E mai mult decât atât, Elissa. Vezi tu, când suntem împreună nu mă gândesc întotdeauna la Gordon. Pentru prima dată în opt ani de zile, el nu se află mereu în gândul meu. Când sunt cu tine, mă gândesc la tine, la ceea ce facem şi la ceea ce vorbim. El râse scurt. Cred că asta se numeşte a trăi în prezent. Poate că se numeşte pur şi simplu a trăi. Oricum, nu prea m-am descurcat bine la capitolul ăsta, până când nu te-am întâlnit pe tine din nou pe pista terenului de juniori ai liceului, cu nouă săptămâni în urmă.

— Vai, Gray, şopti ea cuprinzându-i faţa în palme. Era atât de îndrăgostită şi el avea atât de multă nevoie de ea! Dacă ar putea să-i transforme acea nevoie în dragoste! El îşi ridică braţele s-o îmbrăţişeze când uşa de la bucătărie se trânti, deschizându-se larg, şi Andrew strigă:

— Lissy, un telefon pentru tine! E prietena ta, Jill, din California.

Elissa închise ochii şi blestemă groaznica sincronizare.

— Andrew, spune-i lui Jill că o sun eu.

Dar Gray deja se îndepărtase. Ea ştia, în timp ce-l privea mergând agale către casă, că pentru el clipa vreunei revelaţii sentimentale intense se sfârşise, îl urmă, simţindu-se frustrată. În acele clipe preţioase ei fuseseră atât de aproape, şi pentru prima dată Gray se deschisese în faţa ei, dându-şi la iveală gândurile şi sentimentele. Şi fusese pe punctul de a o lua în braţe! Jinduia după atingerea lui. Dar ei se întoarseră în mijlocul circului familiei Emory.

Sentimentele ei o tulburau profund, iar trupul îi era excitat şi neliniştit. N-o ajuta cu nimic faptul că Gray părea calm şi stăpânit.

— California? spuse el când reintrară în bucătărie. Uneori uit că tu locuieşti departe de aici.

— Am să mă întorc de îndată ce mama se poate descurca acasă fără mine.

Ea lansase o provocare verbală, dar Gray nu reacţionă la ea.

— De fapt, cum s-a întâmplat de te-ai stabilit în California? întrebă el.

Contrastul dintre omul vesel şi degajat de acum şi bărbatul sentimental şi sensibil care fusese cu câteva minute în urmă era uimitor. Elissa trebuia să-şi stăpânească impulsul de a-şi arăta nemulţumirea şi

frustrarea. Se întorceau să joace după regulile lui; în seara aceea nu va mai fi nicio discuţie despre Gordon. Probabil că Gray considera acest subiect închis pentru totdeauna.

El continuă s-o necăjească.

— Ai fost una dintre acele fete palide care ascultau discuri cu *Beach Boys* şi visau să facă surfing pe plajă? Ţi-ai dorit întotdeauna să fii *Fata Californiei?*

— Nu chiar, spuse ea ţâfnoasă. Trei dintre prietenele mele şi-au planificat ca după absolvire să se mute acolo şi m-au invitat şi pe mine. Eu nu ieşisem niciodată în afara statului Ohio şi am decis că ar fi o aventură interesantă. Şi, desigur, mai era un bărbat.

Ea îi aruncă o privire provocatoare.

— De obicei aşa se întâmplă, spuse el blând.

— Prietenul meu de la colegiu, Todd Merrill, avea o slujbă undeva în sudul Californiei.

— Şi? Bănuiesc că idila a întâmpinat greutăţi, căci este pentru prima dată când îl menţionezi pe prietenul tău de colegiu, Todd Merrill.

Câtă dreptate avea el! Elissa făcu o grimasă.

— Todd s-a dus în California, a văzut toate acele blonde de pe plajă şi a decis că nu dorea o prietenă stabilă.

— Scuză-mă dacă menţionez ceea ce este evident, dar tu eşti blondă.

— A, dar eu nu sunt bronzată.

Gray râse. Elissa, de asemenea, nu se putu abţine să nu zâmbească. După şocul iniţial, discuţia nebunului de Todd Merrill în legătură cu ideea sa de a fi playboy pe coasta de vest, devenise o sursă de distracţie pentru ea. Todd chiar purta lanţul de aur şi spunea tuturor „iubito”.

— De ce nu încerci să-ţi chemi înapoi prietenul acum, Lissy? sugeră Gray. Eu trebuie s-o iau pe Mandy acasă. El făcu o pauză. Şi, apropo, ai să mergi la dansul acela vineri. Nici să nu te gândeşti să nu apari, fiindcă am să vin după

tine şi am să te târăsc acolo.

— Ai cel mai încântător mod de a cere unei femei să iasă cu tine. Şi în locurile cele mai emoţionante! Ea îi zâmbi, având o voce extrem de dulce.

— Oare ce ar putea să fie mai presus de emoţia însoţirii dansului de toamnă de Halloween împreună cu tine? Noapte bună, Elissa.

Gray ieşi râzând.

Pe de altă parte, Elissa nu simţea deloc nevoia să râdă.

Capitolul 10

Doar câţiva studenţi purtau costume de Halloween la Dansul toamnei, deşi suporterii care sponsorizau evenimentul, încercaseră să promoveze ideea de a se îmbrăca festiv. Oricum, era o ştire obişnuită aceea că tocmai suporterii refuzaseră să poarte costume şi acest fapt dădea o lovitură grea eforturilor promoţiei lor.

Gray şi Elissa au ales să poarte blugi şi cămăşi – culoarea lui favorită fiind albastrul intens. Bluza ei era albă, cu nasturi multicolori ca pietrele preţioase. Stăteau împreună pe lângă vasul cu punch, păzindu-l de încercările fiecărui elev de a face exces de alcool. Muzica grea, metalică, zbiera din boxele cu volumul dat la maximum, în timp ce băieţii şi fetele se deplasau de colo-colo, în interiorul şi în afara sălii de gimnastică, părând plictisiţi. Foarte rar dansa cineva.

— Dansurile din Riverview s-au schimbat un pic de când eram eu în liceu, spuse Elissa. Ea trebuia să stea pe vârfurile picioarelor şi să ţipe în urechea lui Gray ca să fie auzită. Ele sunt tot atât de groaznice pe cât îmi amintesc şi

eu.

— Nu erau aşa la liceul nostru din Columbus, spuse Gray lăsându-se în jos. Gura lui era prea apropiată de urechea Elissei, buzele sale aproape că îi atingeau pielea. Noi am avut întotdeauna orchestre pline de viaţă care cântau o muzică grozavă şi toată lumea dansa fiecare dans.

Elissa se apăra cu tărie de tremurul nervos pe care i-l evoca apropierea lui.

— Sună precum o scenă din cartea comică a Veronicăi şi a lui Archie. Şi oricum, nu te cred. Toate dansurile de liceu sunt ca acesta. Iadul pe pământ, în special pentru nefericiţii însoţitori. Vai, cât urăsc asta!

Ceea ce era în mod special greu de suportat, ceea ce o afecta mult mai rău decât muzica zgomotoasă şi atmosfera neprietenoasă, era faptul de a sta pe acolo, purtând mici discuţii impersonale cu Gray. Fiecare conversaţie pe care o avuseseră de la dezvăluirea morţii lui Gordon, la începutul săptămânii, fusese în general stupidă şi superficială. Păi, ea comunicase mai mult făcând schimb de idei personale cu cei care formau numărul greşit şi sunau la telefon. Şi era foarte conştientă că nu va exista nicio discuţie de niciun fel în acea seară. Nu în sala de gimnastică din Riverview.

— Mai bine mă duc acasă să-l ajut pe Aaron la ortoepie, murmură ea.

— Vorbeşte mai tare că nu te aud, spuse Gray. Buna. Lui dispoziţie jovială contrasta puternic cu a Elissei. O să trebuiască să-mi ţipi în ureche. Destul de incredibil, dar cineva tocmai a dat volumul şi mai tare.

— Şi o să-l dea mai încet chiar acum! Cu multă hotărâre, Elissa se îndreptă spre scenă. Elevul care potrivea muzica tocmai ridicase nivelul de decibeli la un volum periculos de mare, de-ţi spărgea timpanul. Ea îl ordonă să-l dea mai încet şi apoi mai încet, până când îşi

putu auzi propriile gânduri în loc de cântecele de neînţeles. Ea se întoarse şi-i găsi pe Seth şi pe prietena sa Brenda, stând lângă vasul de punch împreună cu Gray.

— Doamne, Elissa, e jenant ce faci, se plânse Seth. E destul de rău că ne spionezi aici, darămite să-l faci pe Matt să micşoreze volumul muzicii atât de mult, încât de-abia să o poţi auzi.

Din partea lui asta era o supraexagerare ostentativă, dar una pe care Elissa şi-o dorea să fie adevărată. Ea nu-i răspunse nimic, dar îşi dădu ochii peste cap şi se uită la ceas.

— Îţi sugerez să verifici calendarul în schimb, spuse Gray cu o voce uscată. Noi suntem aici de cel puţin trei luni.

— Voi aveţi de gând să dansaţi? întrebă Brenda, privindu-i cu interes pe Gray şi apoi pe Elissa.

— Muzica asta nu este pentru dans, Brenda, ci pentru a te pocni în cap, spuse Gray. Noi vom trece peste dans, mulţumesc.

— Aţi dansa dacă Matt ar pune un cântec lent? insistă ea. Era o brunetă drăguţă, cu ochii căprui, prima şi singura fată din Riverview care trezise şi întreţinea interesul nestatornicului Seth Emory de şase luni de zile. Modul ei de a-l ţine în frâu nu prezenta niciun semn de slăbire a hăţurilor şi Elissa se întreba dacă discuţiile, de la bărbat la bărbat, purtate între Seth şi Gray se refereau şi la acel mod de stăpânire a situaţiei.

— Intenţionez să-i spun lui Matt să pună o muzică pe care să putem dansa, decise Brenda şi se ridică brusc să plece, cu Seth în urma ei.

— Brenda nu cere, ea ordonă, spuse Gray distrat. Îi prevăd un viitor strălucit ca paznic de închisoare sau ca instructor de antrenamente în tabăra de marină militară. Şi spun asta nu pentru că ea se află în liga ta încă, dar…

— Vrei să insinuezi că eu sunt obişnuită să comand? îl întrerupse Elissa mirată.

— Să insinuez? El zâmbi cu o privire veselă şi jucăuşă. Poate că el o necăjea, sau flirta, sau poate le făcea pe amândouă, dar Elissa îşi pierduse prea mult echilibrul pentru a-şi da seama de asta şi a-i răspunde ca atare.

— Eu nu sunt o fire dominatoare, spuse ea cu ardoare. Sunt puternică, încrezătoare, dar presupun că asta se poate interpreta greşit de aceia care găsesc aceste calităţi ameninţătoare.

Se îndepărtă de el simţindu-se jignită. O clipă mai târziu, sala zgomotoasă de gimnastică se umplu de muzica unui cântec lent, o melodie cunoscută şi cu nişte versuri pe înţelesul tuturor.

Elissa se uita cum Brenda îl luă pe Seth de mână şi îl trase în mijlocul ringului de dans. Şi alte cupluri li se alăturară, iar spre sfârşitul cântecului mulţi elevi dansau împreună. Păreau atât de tineri şi de drăguţi, se gândi ea, încât o neaşteptată nostalgie o cuprinse.

— N-ai dansat cu domnul antrenor McCall, Elissa, spuse Brenda venind spre ea.

— Nu m-a invitat, Brenda. Oricum, el nu-şi poate părăsi postul. Datoria lui este să apere vasul cu punch.

Brenda se încruntă.

— Zvonurile care circulă despre voi sunt adevărate? Seth şi cu mine nu ştim dacă să le credem sau nu. Eşti într-adevăr prietena domnului antrenor McCall?

Se auzi un alt cântec are începea, versiunea lui Rod Stewart a vechii melodii clasice „Tu eşti totul”. Elissa îşi adună toate puterile să reziste puternicei dorinţe senzuale evocată de muzică şi versuri.

Brenda îi cedă bucuroasă.

— Mă duc să-l iau pe Seth şi să dansez cu el din nou, spuse ea cu ochii visători.

— Seth are grijă bărbăteşte de vasul cu punch, spuse Gray din spatele lor, privindu-le pe amândouă. De ce nu te duci şi tu să-i ţii companie şi să te asiguri că nu se întâmplă nimic cu punch-ul, în timp ce Elissa, adică domnişoara Emory şi cu mine vom dansa împreună, Brenda?

Ochii Brendei se luminară.

— Deci este adevărat! Ea se îndepărtă şi i se alătură lui Seth, părând mulţumită de informaţia nou aflată.

— Îţi dai seama, spuse Elissa, că, dacă noi păşim în ringul de dans, vor fi confirmate toate zvonurile care circulă despre noi, începând de la varianta G la cea X? Şi să-i lăsăm lui Seth în grijă vasul cu punch este tot atât de înţelept ca şi a avea încredere că pisicile domnişoarei Yoder îl aduc pe Peep din vârful stejarului. Seth şi prietenii lui au încercat să facă exces de punch anul trecut la balul studenţesc şi au fost suspendaţi de la şcoală trei zile.

— De aceea m-am gândit să-i dau această sarcină şi formidabilei Brenda. Gray o luă de mână pe Elissa. Nimeni nu va îndrăzni să umble la punch, în timp ce ea stă de pază.

— Da, noi femeile-dragon formăm un grup groaznic. Dominator, tenace, feroce. Ea îşi trase mâna dintr-a lui. Şi nu, n-o să dansez cu tine. De ce vrei să vorbeşti cu o asemenea femeie demonică şi ameninţătoare rămasă singură şi să vrei să mai şi dansezi cu ea?

— Pentru că eu nu te găsesc ameninţătoare.

— Vai, ba da, mă găseşti! Acum ea înţelegea clar totul. Puţine lucruri se schimbaseră de când se întâlniseră din nou ca bărbat şi femeie, aducând la zi rolurile lor de mai înainte, cel de profesor şi şcolăriţă adoratoare. Gray ar lăsa-o să se apropie numai puţin şi apoi, în mod sigur, ar intra în tăcerea sa impenetrabilă, rezervată, vigilentă. Modul lui de-ai interzice accesul la problemele sale, care

se manifestase cu o săptămână în urmă, după discuţia lor prea intimă despre Gordon, fusese ultimul caz de acest fel. Fiind o fire tenace, feroce, dominatoare, ea refuzase să cedeze.

— Şi parcă deodată am şi obosit, spuse ea, terminându-şi gândurile cu voce tare.

Gray reacţionă imediat la retragerea ei, întorcându-i mâna la spate şi trăgând-o pe ringul de dans.

— Ştiu ce ai de gând. Te pregăteşti pentru o discuţie. Dar asta n-o să se întâmple.

Deşi ea schiţă discret un protest, el o lipi de trupul său tare şi cald şi începu să danseze lent.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Elissa.

— Trebuia să te fi gândit la asta mai înainte de a mă insulta şi jigni.

În ciuda celor mai bune eforturi ale ei de a rămâne rigidă şi încordată în braţele lui, ea îşi dădu seama că îl urma, legănându-se împreună cu el în ritmul muzicii.

— Am glumit doar, Lissy.

El îi cuprinse în palme partea din spate a capului şi îi apăsă uşor obrazul de pieptul lui. Degetele lui se jucau în părul ei mătăsos şi începu să-i maseze pielea capului. Ea încerca cu greu să rămână insensibilă la toate.

— Hai s-o pornim din nou. Un pas în faţă, urmat imediat de doi paşi în şapte. În felul acesta nu poţi să pierzi esenţa problemei. Lasă-mă să te fac să înţelegi. Eu nu vorbesc despre dans.

— Elissa, îmi pare rău dacă te-am insultat sau dacă te-am jignit. N-am intenţionat să fac asta. Glumeam, am vrut să te fac să râzi.

Mâna lui se mişca uşor, de sus în jos, pe spatele ei.

— Ha! Uite, am râs.

El îşi strânse buzele.

— Nu m-am gândit exact la asta.

— Tu ştii că adevărul stă în gesturi.

Ea se luptă cu impulsul trădător de a închide ochii şi de a se cuibări în braţele lui. Trupul ei înfometat îşi dorea asta cu ardoare. Deja sfârcurile ei erau tari şi încordate şi simţea un impuls teribil de a şi le freca de pieptul lui. Pleoapele i se închiseră, dar ea le deschise imediat.

— Şi adevărul este că tu crezi că eu sunt o domi…

— O femeie caldă, frumoasă, emoţionantă, pe care o doresc mai mult decât orice pe lume.

Ea se retrase şi i se uită în ochi, privirea din ei arzând-o cu o intensitate pe care ea o cunoştea bine. I se acceleră respiraţia.

— Chiar aşa e?

El se încruntă.

— Nu juca teatru, Elissa. Ştii foarte bine cât de mult te doresc.

— Am ştiut că obişnuiai să mă doreşti, spuse ea cu voce tremurătoare. Dar în ultimul timp n-am fost prea sigură. N-am fost sigură deloc.

Expresia feţei lui se îmblânzi.

— Păi de ce, iubito?

El începu să-i mângâie curba sensibilă de la baza coloanei vertebrale şi simţea că trupul îi era în flăcări.

— Nu m-ai atins de săptămâni. Am petrecut ore întregi împreună şi nici n-ai încercat măcar să mă săruţi.

— Şi ai crezut că nu mai sunt deloc atras de tine?

— Ştiam că tu nu ai vrut niciodată să fii pe primul loc. Începusem să mă gândesc că mă transformaseşi, cu succes, într-o simplă prietenă sau într-o soră, în loc de…

— Bănuiesc că dacă acum îţi spun că eşti o mică proastă înnebunită, ai s-o iei drept o jignire şi o să crezi că te insult din nou. Ştiu. Gura lui era aproape de urechea ei, iar vocea, răguşită şi seducătoare.

— Sigur că aş lua-o drept o ofensă, murmură ea. El

era tare, fierbinte şi tulburat din cauza ei. Elissa se lipi mai strâns de trupul lui. Aşa că n-o face.

— Atunci, lasă-mă să-ţi aduc aminte că a fost ideea ta să petrecem un timp valoros împreună fără distracţia sexului. Şi, fiind un gentleman, am consimţit şi am ieşit cu tine. Fii sigură că am făcut asta fără nicio tragere de inimă, dar am fost de acord cu dorinţele tale.

— Mi-ai îndeplinit dorinţele extrem de bine, spuse ea. Ai adoptat o tactică prea rigidă, pe când eu am vrut să spun doar…

— Asta a fost singura cale pe care am putut s-o urmez ca să mă descurc, spuse el. Când e vorba de tine, Elissa, pentru mine ori e totul, ori nimic. Şi, deoarece mi-ai arătat clar că nu putea fi totul, atunci a trebuit să fie nimic. Te doream atât de tare, încât n-aş fi avut încredere în mine însumi că m-aş putea opri la câteva sărutări. Nu puteam să continui să mă agăţ de tine, să mă aprind şi apoi să mă opresc. Mă simt ca un capăt de chibrit frecându-se de hârtia abrazivă, de fiecare dată când te ating, Elissa. Ca pe jar, arzând.

Ea înghiţi în sec.

— La fel mi se întâmplă şi mie când sunt cu tine, la fel simt şi eu.

— Ştiu. Acesta este un alt motiv pentru care am vrut să fiu reţinut. Ştiam că te pot duce în pat, dar tu mi-ai cerut să n-o fac. Aşa că asta ai vrut, asta ai avut. Dacă te seduceam, te-ai fi supărat pe mine pentru asta. Dar mi-am pus lacăt dorinţei arzătoare, am păstrat bunăvoinţa şi înţelegerea ta. Ce alegere! Nu mi-a fost uşor, Elissa.

Ea îşi ridică privirea spre cu ochii strălucitori.

— Nu, n-a fost.

— Mă scuzaţi, domnişoară Emory şi domnule antrenor McCall, răsună o voce tânără, întrerupând discuţia lor pasională.

Le trebuiră câteva clipe ca să răspundă. Fuseseră atât de complet absorbiţi unul de altul, încât cele ce se petreceau în jur dispăruseră împreună cu toată lumea aflată acolo. Ei puteau doar să privească uimiţi la ochii strălucitori ai suporterei Carolyn Conn, care părea să se fi materializat într-un mod magic, înaintea lor. Dar Carloyn era foarte reală.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, spuse ea politicoasă.

Gray şi Elissa îşi dădură seama că ei încă se mai ţineau în braţe, deşi melodia se terminase. Se despărţiră uşor şi încercară să-şi recapete ţinuta de câini de pază al liceului, adecvată însoţitorilor de dans.

— Ce este, Carolyn? întrebă Elissa, abătându-şi privirea spre Gray.

El îi făcu cu ochiul.

— Am crezut că aţi vrea să ştiţi că cineva a turnat două sticle cu vodcă în vasul cu apă folosit pentru păstrarea merelor, spuse Carolyn.

— Vai, nu! se încruntă Elissa. Şi mai bine ar fi dacă n-ar fi vorba de fratele meu.

— Nu a fost Seth, o asigură Carolyn. Brenda îl veghează şi pe el şi vasul cu punch. Nu pot să vă spun cine a răvăşit vasul cu mere, pentru că nu vreau să-mi trădez colegii, adăugă ea cu onestitate.

— Te înţelegem, Carolyn, spuse Gray. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Fata se îndepărtă, iar Elissa oftă.

— Acum va trebui să golim vasul acela.

Gray îi aruncă o privire de avertisment.

— Discuţia noastră nu s-a terminat, Elissa.

Ea roşi. Fuseseră întrerupţi într-un moment crucial, acela al siguranţei lui Gray în legătură cu faptul că era atât de încrezător în capitularea ei, încât ştia că o putea duce oricând în pat dacă ar fi vrut. Asta nu era o temă asupra

căreia ea se îngrijise să insiste. Îşi îndreptase energia în cu totul altă direcţie.

— Mă întreb dacă putem salva merele spălându-le?

— Domnişoara Wartburton a spus că noi ar trebui să adunăm câteva din merele rămase şi să le păstrăm în frigiderul de la bufet în aşa fel, încât bucătăreasa să poată face ceva cu ele, luni.

— Acum cine face doi paşi înapoi după ce a făcut un mare pas înainte? Şi tocmai aşa poţi să pierzi în mod intenţionat esenţa, şi nici eu nu vorbesc despre dans.

— Gray, aici nu este nici timpul, nici locul, îi şopti ea.

— Vai, cerule mare, ia uită-te acolo! Justin Crothers tocmai a sărit în vasul cu mere!

— Şi uite-l şi pe Sam Wojicky ducându-se după el. Se tolănesc ca o pereche de bivoli în apă!

— Vai, iată persoanele pentru care existăm noi, însoţitorii, spuse Gray nostim. În regulă, se cere în mod sigur o intervenţie, dar n-am terminat de vorbit, Elissa. Nici pe departe. Am îndreptat doar o neînţelegere stupidă.

El porni către grupul de elevi care aclamau poznele din vasul de metal, de mărimea unei căzi de baie. Elissa trebuia să facă trei paşi la un pas de-al lui. Mai înainte să ajungă lângă copiii, el se opri şi se întoarse spre ea.

— Noi am devenit buni prieteni, Elissa. Vocea lui era calmă şi seducătoare. Dar nu este suficient, pentru niciunul dintre noi. În noaptea asta vom deveni amanţi. Şi de acum înainte asta vom fi. Iubiţi şi prieteni. Niciuna, nici cealaltă, ci amândouă.

Pentru Elissa restul serii se desfăşură ca într-un vis. Din punct de vedere fizic era prezentă în sala de gimnastică şi terminase cu rolul de însoţitoare a dansului, dar activitatea ce continua să se desfăşoare în jurul ei nu părea deloc reală. Cuvintele lui Gray i se întipăriseră cu litere de foc în minte. „În noaptea asta vom deveni

amanţi”. Bineînţeles că asta nu se va întâmpla. Pentru a deveni iubiţi aveau nevoie de intimitate şi nimic din asta nu exista în casa familiei Emory. Dar îşi dorea ca lucrul acesta să fie posibil! Numai la gândul că va face dragoste cu Gray, simţea fiori senzuali ce i se răspândeau în tot trupul. Retrăia visătoare de fiecare dată sărutările lui, fiecare atingere, şi dorinţa urgentă a propriului trup o uimea. Era îndrăgostită cum nu mai fusese niciodată. Şi a face dragoste cu bărbatul pe care-l iubea promitea să fie o culminare nemaipomenită a tuturor sentimentelor, speranţelor şi viselor ei.

Se simţea nervoasă şi emoţionată, îşi pierduse complet controlul şi se mustra pentru că dădea frâu liber fanteziilor sale. Urma să aibă o perioadă grea în care să se calmeze şi să se răcorească în noaptea aceea, în propriul său pat. În ciuda înclinaţiei sale spre visare, ea era realistă şi nimic nu era mai real decât prezenta tatălui ei şi a celor trei fraţi mai tineri. Gray vedea situaţia în mod diferit. El se orientase şi se concentrase asupra faptului că va face dragoste cu Elissa, încă din timpul dansului. Acum acest lucru urma să se întâmple. Apropiindu-se sfârşitul petrecerii el îi expedie pe Seth şi pe Brenda ca să stea cu Aaron şi cu Andrew până când se întorcea tatăl lor de la lucru, după miezul nopţii.

— Tu îţi vei petrece noaptea cu mine, îi spuse el Elissei, în timp ce mergeau spre parcarea şcolii. Era pustie, deoarece ei erau ultimii care părăseau clădirea.

— Nu pot să fac asta Gray, spuse ea gânditoare.

— Ba da, poți. Vrei s-o faci şi ai s-o faci.

— Gray, ştiu că am douăzeci şi cinci de ani, ştiu că am locuit departe de casă în timpul colegiului şi aceşti trei ani în California, dar tatăl meu are nişte idei de modă veche. El încă se mai gândeşte la mine ca la fetiţa lui şi face o criză de furie dacă va afla că îmi petrec noaptea în

patul unui bărbat. Pe lângă asta, se aşteaptă de la mine să fiu un exemplu pentru fraţii mei mai mici.

— Nu te îngrijora iubito, am avut grijă de tot. Am avut destul timp ca să inventez un plan. Toate acele ore pe care le-am petrecut stând treaz şi singur în pat, dorind să fii lângă mine. Privirea lui alunecă peste ea, studiind-o în lumina strălucitoare a becului din stradă din apropierea lor. Elissa era suplă şi bine făcută, feminină, cu pielea netedă şi strălucitoare. Trăsăturile chipului îi puneau în valoare caracterul şi puterea, aşa cum îi evidenţiau şi frumuseţea. El ştia că niciodată nu dorise o femeie atât de puternic, tocmai pentru că ştia că sentimentele lui pentru ea însemnau mult mai mult decât o puternică atracţie fizică. Îi dorea trupul, îi dorea gura sub gura lui, sânii în mâinile lui şi picioarele strânse în jurul lui, încălzindu-l cu fierbinţeala ei dulce şi moale. Dar el voia mai mult, o voia pe ea toată, cu râsul şi cu dragostea ei, cu tot ceea ce reprezenta ea. Cu câteva săptămâni în urmă, conştiinţa acestui fapt l-ar fi enervat peste măsură şi l-ar fi trimis în mod sigur să alerge pentru a anihila asemenea sentimente alarmante, pentru a i le şterge din memorie. Poate că nu ar fi fost capabil nici măcar să le conştientizeze.

Acum, această explozie sălbatică şi urgentă de dorinţă şi tandreţe, de anticipaţie şi nevoie, nu-l alarmase deloc. Se simţea minunat şi puternic.

— Aşa că iată planul meu. O privi şi-i zâmbi. L-am spus lui Seth sif-i transmită tatălui tău că-ţi petreci noaptea la vechea ta prietenă, Connie Warre.

— Ai invocat că-mi petrec noaptea la o prietenă? rosti Elissa, scoţând un oftat amestecat cu râs. Este planul cel mai lipsit de originalitate pe care l-am auzit vreodată. Cred că se practică din vremuri biblice. Probabil că şi fiica lui Adam şi a Evei l-a folosit.

— N-am spus niciodată că e original. Pe de altă pare,

o să ţină. Îţi aduci aminte când am ieşit afară, mai devreme, în seara asta, să-i vânăm pe băutorii de bere din tufişuri? Ea dădu afirmativ din cap. Ei bine, după ce am făcut-o, m-am oprit la telefonul public şi am sunat-o pe Connie. Mi-am amintit momentul în care a menţionat, în sala de arte, că îţi stătea la dispoziţie pentru orice ai fi avut nevoie. Nu eram prea sigur pentru ce se oferea voluntară, dar m-am gândit să-i iau în consideraţie oferta. Ea a primit cu mare bucurie. Dacă tatăl sau fraţii tăi s-ar întâmpla să sune acasă la ea, căutându-te în noaptea asta, Connie o să te sune imediat acasă la mine.

Elissa făcu o grimasă.

— Mă simt tot atât de stângace precum o adolescentă sau ca băutorii de bere pe care i-ai vânat în tufişuri. Îmi pare rău, Gray. Suntem doi adulţi cu putere de discernământ, având în mod sigur vârsta legală, dar…

— Înţeleg că respecţi sentimentele tatălui tău şi că te gândeşti la impresia pe care le-o faci fraţilor tăi, Elissa, spuse Gray încet. Te respect pentru asta. El deschise portiera jeepului său în dreptul locului de lângă şofer şi o urcă înăuntru. Vino cu mine în noaptea asta, Elissa.

Ea îşi aşeză mâinile pe umerii lui, inima bătându-i sălbatic în timp ce-şi rostea angajamentul pe care îl făcuse, din toată inima, cu mult timp în urmă.

— Te iubesc, Gray.

Plecară spre locuinţa lui, şi, deşi tensiunea sexuală şi anticiparea deveniseră aproape tangibile, vorbeau şi râdeau fără vreo urmă de stânjeneală sau sfială. Se simţeau bine unul cu altul, datorită săptămânilor petrecute împreună ca prieteni. Totuşi, când intrară în camera lui de zi întunecată, relaţia de prietenie dispăru, transformându-se într-una de pasiune. Gray o luă pe Elissa în braţe şi o duse în dormitorul lui. O aşeză pe picioarele ei, jos, lângă pat şi se priviră, înfometaţi şi fascinaţi.

— Eşti atât de frumoasă, spuse el, conturându-i cu un deget linia netedă şi moale a gâtului. Apoi îi cuprinse obrazul în palmă pentru a-l întoarce faţa în sus, spre el. Cu o încetineală plină de senzualitate el îşi înclină capul, potrivindu-și gura pe gura ei, într-o apăsare profundă şi excitantă. Limba lui îi pătrunse în gură şi ea o întâmpină, plăcerea răspândindu-i-se în tot trupul într-un vârtej ameţitor. Continuară să se sărute, iar Elissa îşi strânse braţele în jurul lui, ascunzându-se pieptul lui, în timp ce îi scăpă un geamăt de dorinţă. Gura lui era fierbinte şi insistentă, iar ei îi plăcea asta. Îl iubea, îi dorea atingerea, iar cu fiecare mângâiere abilă a degetelor sale, pasiunea i se intensifica până la durere. Gray îi desfăcu nasturii bluzei, îi desprinse sutienul, şi apoi se aşează cu ea pe pat. Îşi petrecuse multe ore febrile imaginându-şi această scenă, cum ar arăta ea în patul lui. Acum ştia. Sânii îi erau rotunzi şi plini, cu sfârcurile încordate de excitare.

— Vreau să te văd, să te gust, spuse el, gemând. Coborî capul spre sâni, udându-i cu limba, mângâindu-i cu buzele mugurii încordaţi şi trandafirii. Mâinile îi alunecară spre talia ei, peste abdomen, urmând rotunjimile şoldurilor şi moliciunea coapselor. Elissa se arcui, gemu şi deodată nu-i mai fu suficient să se lase mângâiată. Dorea să-i exploreze trupul cu pasiunea propriei sale dorinţe. Îi trase cămaşa afară din blugi. Curajoasă, îşi puse mâna pe umflătura blugilor, plimbându-şi-o peste bărbăţia tare şi fierbinte. El gemu de plăcere. Nu mai tolerau bariera hainelor şi, râzând de propria lor nerăbdare, se dezbrăcară unul pe celălalt. Goi, în sfârşit, ei se întinseră împreună, sărutările devenindu-le mai frenetice, mângâierile mai fierbinţi, mai îndrăzneţe şi tulburător de intime. Gray o trase în jos, spre el, iar ea îl strânse în braţe, incapabilă să se mai controleze. Gura lui era flămândă, mâinile cercetătoare, dar propria ei înfometare se potrivea cu a

lui. Pasiunea lor ardea mai strălucitor, mărindu-se cu o flacără şi mai înaltă. Ea se agăţă de el, cu picioarele larg desfăcute, iubindu-i cu mâinile bărbăţia tare şi fierbinte. El pulsa de încordare şi-l simţi că lupta să-şi păstreze controlul, chiar dacă părea să cedeze pasiunii sălbatice dintre ei.

— Te doresc atât de mult, Gray, spuse ea, rostind cuvintele pe care dorise să i le spună de săptămâni întregi. Te iubesc, te iubesc!

Gray nu mai avea cuvinte, ci numai sentimente, atât de puternice şi de intense, încât ştia că era aproape de capitulare. Era prins de valul ameţitor al dorinţei pentru Elissa, pe care ea i-l transmisese până în adâncurile fiinţei. Reuşise să se abţină pentru a avea timp să ajungă la sertarul de la noptieră, pentru pacheţelul de protecţie. Apoi o luă pe Elissa în stăpânire, înnebunit de dorinţă. O penetră cu putere, mişcându-se febril în interiorul ei. Trupurile li se potriveau ca şi cum ar fi fost făcute unul pentru altul. În timp ce se mişcau împreună într-un ritm frenetic, apăsarea şi căldura se transformară într-o excitare arzătoare, într-un extaz atât de cutremurător, încât Gray începu să creadă că ea chiar fusese făcută pentru el, întocmai aşa cum el fusese făcut pentru ea. Iar acum, în sfârşit, erau împreună. Elissa se agăţă de el, trăgându-l din ce în ce mai adânc în interiorul fierbinte, strigând fără nicio raţiune în timp ce extazul o mistuia. Gray se cufundă în ea, pierzându-se într-o explozie de împlinire.

Capitolul 11

Stăteau vlăguiţi unul în braţele celuilalt, în liniştea

calmă şi întunecoasă a dormitorului. Cuvintele nu erau necesare. Gray îi privi pleoapele închise, căci ea se lăsase în voia somnului. Încerca să mediteze asupra celor întâmplate, dar se simţea prea plin fizic şi emoţional. El îi oferise totul, nereţinând nimic, şi pentru prima dată în ani de zile se simţea eliberat de acea singurătate ce-i bântuia şi-i mistuia sufletul, care îi distrusese viaţa. Sunetul strident al telefonului fu tot atât de neaşteptat şi de şocant ca o explozie. Sări în sus şi îşi frecă tâmplele, simţindu-se teribil de năuc. Elissa se ridică uşor, în coate.

— Trebuie să fie Connie, spuse ea, gemând. Cine altcineva ar putea să sune la ora asta târzie? Ea se uită obosită la ceas, era trei şi unsprezece minute. Se căţără peste Gray şi traversă patul pentru a ajunge la telefonul de pe noptieră. El rămase nemişcat privind telefonul ca şi cum încerca să ghicească cine ar putea fi. O clipă mai târziu, Elissa îi înmână receptorul.

— Este pentru tine, zise ea, trezindu-se complet. Pe fir era o femeie şi aceea nu era Connie Ware.

— Jackie! exclamă Gray. Deodată el deveni agitat şi îşi deschise ochii mari, strângând puternic telefonul. Jackie, ce nu e în regulă?

Ellssei i se strânse stomacul. Nu se putea să se fi întâmplat ceva cu Mandy! Ar fi fost prea crud, prea groaznic de suportat. Gray suferise atât de multe pierderi şi adora fetiţa. Şopti în gând o rugăciune.

— El te-a părăsit? Tocmai a plecat? Vocea lui Gray nu mai era cuprinsă de panică, fiind înlocuită de o indignare incredibilă.

— Ce-a spus că vrea?

Elissa asculta încordată. Încerca să pună cap la cap răspunsurile tot mai-furioase ale lui Gray, pentru a-şi da seama ce se întâmpla. Dar nu reuşi să afle mare lucru. Jackie vorbea mai mult şi plângea. Ea ştia asta deoarece

Gray continua să-i spună „Jackie, iubito, nu plânge”, atunci când el nu bodogănea despre „ticălosul acela”, „şacalul acela”, „acel Whittier trivial”!

— Vin chiar acum, acolo, Jackie, spuse el în final. Închise telefonul şi sări din pat, aprinzând veioza de pe noptieră. El începu să-şi adune hainele împrăştiate. Vederea lor îi readuse în gând amintirile pasionate şi frenetice când şi le scoseseră, Iar Elissa simţi cum i se încălzesc obrajii. În timp ce-l privea pe Gray îmbrăcându-se cu aceeaşi viteză cu care se dezbrăcase doar cu câteva ore în urmă, era sigură că pe aici, pe undeva, exista o ironie nemiloasă.

— Gray, ce se petrece? întrebă ea. Avu o senzaţie de slăbiciune când el o privi ca şi cum ar fi fost mirat s-o vadă acolo. Oare telefonul lui Jackie îi şterse din minte prezenţa ei atât de reală?

— Paul şi Jackie s-au certat rău, iar el a părăsit-o, spuse Gray. A lăsat-o plângând, singură.

— Asta se-ntâmplă des? întrebă Elissa, încercând ca asta să nu sune ca o părere. Era dificil, pentru că ea începuse să-şi formeze o opinie sigură despre telefonul lui Jackie, din miezul nopţii.

— Nu s-a întâmplat niciodată mai înainte, spuse Gray răspicat. Biata Jackie, este atât de tristă, a avut practic o criză de isterie. Trebuie să mă duc acolo s-o calmez.

— Trebuie să conduci tot drumul până la Blairsville, la ora trei dimineaţa, pentru că Jackie s-a certat cu Paul? Un gând groaznic îi trecu prin minte. Gray, el a... Paul a lovit-o?

— Sigur că nu! Dar în noaptea asta el a adus vestea că i s-a oferit o promovare care implică mutarea la Cincinnati. El vrea să accepte slujba şi i-a cerut lui Jackie să amâne data nunţii, ca să se poată muta acolo cu el.

Gray era complet îmbrăcat acum, cu excepţia

pantofilor. Se aşează jos ca să şi-i încalţe.

Înfăşurându-se în cearşaf pentru a păstra o fărâmă de modestie, Elissa alunecă jos din pat şi se aşează lângă el. Îi puse mâna pe umăr.

— Gray, asta nu este o cerere nerezonabilă din partea lui Paul. De când el şi cu Jackie intenţionează să se căsătorească, ei…

— Nu mai intenţionează! exclamă Gray, ridicându-se în picioare. Făcând asta, mâna el fu aruncată la o parte. Paul i-a spus, neoficial, şefului său că va accepta postul. Apoi şi-a pierdut cumpătul şi s-au certat, iar acum s-a terminat cu logodna. Ei bine, mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta! Elissa făcu ochii mari.

— S-au despărţit? Un sentiment ameninţător îi tulbură stomacul. Şi tu te bucuri?

Ea îşi muşcă buza de jos atât de puternic, încât simţi gustul sângelui. Încerca să nu cedeze îndoielilor groaznice care o cuprinseră. Poate că nu era aşa de rău precum se gândea ea. Se agăță de speranţa aceasta.

— Dar Mandy? Cum o să primească vestea asta? Părea foarte ataşată de Paul.

— Mandy este doar un copil. Şi Paul a. Luptat foarte mult ca s-o câştige.

— Vorbeşti de parcă ar fi făcut o crimă, spuse

Elissa agitată. Nu văd nimic rău în asta, dimpotrivă, e admirabil că s-a străduit, ca viitor tată vitreg al lui Mandy, să stabilească cu ea o relaţie pozitivă.

Elissa îşi aminti că el chiar reuşise să-şi atingă scopul, căci fetiţa fusese foarte încântată când vorbise despre faptul că nou ei tătic va locui în aceeaşi casă cu ea. Apoi îi trecu ceva prin minte. Poate că noul tătic şi lui Mandy era destinat să fie tocmai bărbatul care se purtase, în toţi aceşti ani, ca un tătic neoficial. Adică geamănul tatălui ei, devotatul unchi Gray. Dar Gray nu-i era devotat

numai lui Mandy. Elissa se albi. Gray sărise din patul pe care-l împărţise cu ea, chiar în noaptea în care-şi consumaseră dragostea, pentru a fugi de partea lui Jackie. Pentru a celebra sfârşitul logodnei ei? Pentru a profita de această ruptură ca să facă propria lui mişcare pe lângă văduva minunată a fratelui său? Elissa îşi dădu seama cât de puţin ştia despre trăinicia şi profunzimea relaţiei dintre Jackie şi Paul. Gray nu discutase asta cu ea, nici măcar întâmplător. Nu menţionase de existenţa lui Paul Whittier până când Mandy nu i-o adusese la cunoştinţă, cu inocenţă. Deodată i se părea ciudat că Gray nu acceptase niciodată ca acest bărbat să intre în viaţa lui Jackie. Pentru că era prea dureros pentru el să se gândească la asta, o lăsa pe ea să vorbească singură? Era foarte conştientă de abilitatea lui Gray de a pune piedici în calea lucrurilor care nu-i plăceau. Putea să şi-l imagineze reacţionând în acelaşi fel la logodna lui Jackie cu alt bărbat. Prefăcându-se că asta nu s-a întâmplat, purtându-se ca şi cum nu ar fi avut loc. Ea avu o strângere de inimă şi dori să-şi plângă în hohote durerea. Privea şocată cum Gray se îndrepta spre uşa de la dormitor, fără a-i arunca măcar o privire.

— Ai de gând să mă părăseşti fără a-și lua cel puţin rămas-bun?

El se opri şi îşi dădu cu mâna prin păr, părând supărat şi zăpăcit.

— Îmi pare rău. Eu doar… E aşa o… Trebuie să plec, dar o să te sun…

Mentalitatea clasică de a te da afară. Elissa îşi stăpâni lacrimile.

— Nu-i nimic, spuse ea cu voce sugrumată. Nu te deranja.

— De ce nu înţelegi? Asta este o urgenţă. Jackie are nevoia de mine.

El ridică tonul, la fel cum creştea şi agitaţia de care

era cuprins.

— Jackie are nevoie să se aşeze şi să aibă o discuţie cu Paul, ca de la adult la adult.

Gray se uita la Elissa, dar n-o vedea. Cuvintele spuse de ea nu ajunseră la creierul lui. Alte cuvinte, venite din partea altei femei, într-o altă perioadă de timp, aveau ecou în mintea lui, iar el era Influenţat de conştiinţa rece, şocantă, a unui fapt cunoscut. Amintirea durerii pe care i-o pricinuise fosta lui soţie îl făcu să-i vorbească urât Elissei.

— Te porţi exact ca Lilly! ţipă el. Era geloasă pe toţi aceia care solicitau ceva din timpul şi afecţiunea mea, chiar şi pe propriul meu frate. Ea îmi reproşa fiecare clipă petrecută departe de ea, îl ura pe Gordon pentru că era bolnav, pe Jackie şi pe Mandy pentru că aveau nevoie de mine. Vocea lui se ridică şi apoi se stinse. A fost un iad, şi să fiu al naibii, nicio femeie n-o să mă mai facă să trec prin acest purgatoriu din nou!

El părăsi camera şi ieşi din casă. Elissa auzi când uşa se trânti închizându-se, zgomotul motorului în timp ce el se îndepărta în noapte. Pleca s-o consoleze pe plângăreaţa, vulnerabila şi frumoasa Jackie, care putea să fie chiar dragostea vieţii lui. Şi ce legătură are asta cu mine?

Elissa se duse la fereastră şi privi stelele printre lacrimile care-i şiroiau pe obraji. O copleşi disperarea când îşi aminti că, în timpul şi după actul lor pasionat de dragoste. Gray nu-i spusese niciodată că o iubea, deşi ea îşi exprimase liber dragostea pentru el.

Nu fusese dintre acelea care să se ascundă de adevărurile dureroase, dar şi-ar fi dorit să fugă de acesta. Gray era dragostea vieţii ei şi totuşi se părea că ea era doar trecătoare în viaţa lui, un mod de a-şi petrece timpul în vreme ce Jackie era implicată în altă relaţie. Acum Jackie era liberă, iar Gray nu putea nici măcar să aştepte ca soarele să răsară pentru a se duce val-vârtej la ea. Şi în

patul ei?

— Nu ştiu ce să spun, Elissa.

Pe Connie n-o caracteriza tristeţea în timp ce ea şi Elissa şedeau la masa din bucătărie, sorbind un ceai fierbinte. Elissa îşi sunase prietena cu o jumătate de oră în urmă pentru a o lua de la casa lui Gray, iar Connie făcuse asta în mod loial, în ciuda orei târzii din noapte, aducând-o pe Elissa în apartamentul ei, fără a-i pune vreo întrebare. Elissa avea nevoie să vorbească cu ea.

— Când Gray m-a sunat mai devreme ca să mă-ntrebe dacă te-aş acoperi la noapte, părea atât de vesel şi de fericit. Vocea lui era aceea a unui bărbat îndrăgostit la nebunie, Lissy. Eram sigură că tu şi cu Gray sunteţi făcuţi unul pentru altul.

Încă o dată Elissa îşi stăpâni lacrimile care o ameninţau de la plecarea precipitată a lui Gray.

— Nu am de gând să stau aşa autocompătimindu-mă, zise ea furioasă. Nu fi indulgentă cu mine, Connie. Ţine-mi o cuvântare încurajatoare, spune-mi să capăt curaj pentru că…

— … acesta este de fapt cel mai norocos lucru care ţi se putea întâmpla, termină Connie pentru ea.

Ea oftă.

— E mai bine să fi iubit şi să fi pierdut, decât să nu fi iubit niciodată. Marea este plină de alţi peşti. Eşti pe cale de a cuceri un tip norocos, devenindu-i o nevastă grozavă. Meriţi pe cineva mai bun. Zâmbeşte, nu e sfârşitul lumii.

Ea făcu o pauză.

— Ce mă fac eu? Ce te faci tu?

Elissa reuşi să zâmbească timid.

— Deja mă simt mai bine.

Îşi înghiţi nodul din gât.

— Dar sunt obosită cu adevărat. Cred că o să mă duc la culcare acum. Ea îşi îmbrăţişă prietena, din toată inima. Connie, îţi mulţumesc pentru tot. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine în noaptea asta.

Împrumută de la Connie o pijama şi se cuibări pe canapeaua din mica sufragerie aglomerată. Tremurând singură în întuneric, îşi simţi lacrimile pe care şi le stăpânise până atunci, începând să-i curgă pe obraji.

— O să trec şi peste asta, continuă ea să-şi spună cuvintele ca într-o litanie. Mai întâi, se gândi ea, trebuia să se orienteze şi să se concentreze asupra unui lucru, şi acesta trebuia să fie cu totul altceva decât Gray McCall şi dragostea pentru el. Să se gândească la proiectele artistice ale săptămânii viitoare, să planifice meniurile pentru luna noiembrie. Să-şi imagineze familia reunită, cu mama vindecată, energică şi competentă. Să se gândească la urcarea ei într-un avion pentru a se reîntoarce în California, la soare şi la plajă.

Imaginile vizuale nu aveau niciun efect, nu mergeau. După fiecare apărea Gray. Îl vedea zâmbind, încruntându-se, râzând, strâmbându-se, necăjind-o, sprijinind-o, privind-o intens în timp ce se implânta în trupul ei…

Elissa se ridică. Liniştea devenea apăsătoare. Avea nevoie de sunet şi localiză repede walkman-ul lui Connie, pe care-l văzuse mai devreme pe masa micuță de lângă fereastră. Gusturile lui Connie se îndreptau spre muzica heavy-metal, iar Elissa puse o casetă în micul aparat şi îşi aranjă căştile la urechi. După câteva clipe îşi dori o schimbare a muzicii, dar chiar şi asta era mai bună decât tăcerea însingurată. Nu auzea nimic în afara melodiei discordante şi stătea întinsă pe spate, cu ochii închişi. După încă două melodii, uşa se deschise şi ea se ridică, privind cu ochii pe jumătate închişi la raza de lumină ce

venea din hol. Inima începu să-i bată. Oare visa? Sau avea halucinaţii. În uşă era chiar Gray, îmbrăcat în blugi şi cu cămaşa albastră, aşa cum îl văzuse cu aproximativ o oră în urmă. Dar nu, ochii nu-i jucau feste. În spatele lui Gray stătea Connie, cu ochii strălucind de emoție. Elissa îşi smulse căştile.

— Connie, cum ai putut? Ea nu se uită nici la Connie, nici la Gray, iar vocea ei era dură. Credeam că ai înțeles că…

— Elissa, te căsătoreşti cu mine? întrebă Gray.

— Acum înțelegi de ce l-am lăsat să intre? exclamă Connie, nerăbdătoare. L-am auzit bătând la uşa din faţă şi i-am spus să plece. Dar mi-a zis că vrea să te ceară în căsătorie. Nu puteam să îndepărtez o viitoare cerere de căsătorie, Elissa. El este tot ceea ce ai aşteptat de la viaţă de când aveai şaptesprezece anii Elissa se înroşi. Discreţia nu fusese niciodată unul dintre punctele forte ale lui Connie.

— Te înşeli, Connie. Nu vreau să mă mărit cu un bărbat care iubeşte altă femeie.

— Dar nu e adevărat! strigă Connie. De ce te-ar cere pe tine, dacă el ar iubi…

— Connie, vrei să ne scuzi, te rog, spuse Gray. Îţi apreciez ajutorul, dar pot să vorbesc şi eu în numele meu, mulţumesc.

Connie îşi îndreptă umerii.

— O să comand o pizza. Poate că o să puneţi ordine în toată această harababură până când ne va fi adusă.

Părăsi camera închizând cu grijă uşa în urma ei.

— Plecă, Gray, spuse Elissa obosită, îndepărtându-se de el.

— Nu.

El traversă mica încăpere din trei paşi şi îngenunche lângă pat.

— Niciodată n-o să te mai părăsesc, Elissa. Te iubesc. Vreau să-mi petrec restul vieţii dovedindu-ţi cât de mare e dragostea mea pentru tine.

— Pot să presupun din schimbarea bruscă a sentimentelor tale că Jackie şi cu Paul s-au împăcat şi tu te-ai întors în târg, după o bucătăreasă şi o companie în dormitor?

El se ridică şi se aşează pe marginea canapelei. Elissa se îndepărtă de el cât putu. Dar din nefericire nu prea departe.

— Te-am jignit, spuse el, şi vocea îi era încărcată de regrete. Îmi pare rău, Elissa. Îmi pare atât de rău! Dacă aş putea să retrag tot ce am spus, dacă aş putea schimba modul prostesc, lipsit de suflet, în care m-am comportat, aş face-o. Iubito, aş vrea să pot face asta.

— Nu semăn deloc cu fosta ta soţie, spuse ea încordată. Simţi cum îi tremura buza de jos şi şi-o muşcă, străduindu-se să se stăpânească.

— Ştiu, dragostea mea, ştiu. Tu eşti cea mai caldă, cea mai dulce, cea mai iubitoare şi cea mai generoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Ca să nu mai menţionez de faptul că eşti cea mai sexy, cea mai nostimă… Lista este nesfârşită, Elissa.

Ea îşi încrucişă braţele.

— De ce, Gray? Ce te-a făcut să te răzgândeşti? Cu nouăzeci de minute în urmă nu ştiai cum să fugi de mine destul de repede. Credeai că-ţi voi face viaţa un iad. Acum pretinzi că sunt cea mai minunată femeie din lume şi că vrei să te căsătoreşti cu mine. Mă simt ca o jucărie umană. Nu ştiu ce să cred şi ce să mai gândesc, Gray.

Gray îi luă ambele mâini într-ale lui. Erau reci ca gheaţa şi îi frecă palmele pentru a i le încălzi.

— Ştiu că m-am purtat ca un nebun şi nu te învinovăţesc pentru că te îndoieşti de mine, Elissa. Ceea ce

trebuie să ştii este… El se opri şi îi prinse bărbia între degetul mare şi arătător, întorcându-i faţa spre el. Mi-am petrecut opt ani din viaţă vizitându-le pe Jackie şi pe Mandy, dar aceasta este prima dată de la moartea lui Gordon când am auzit-o pe Jackie atât de supărată, atât de distrusă. Am simţit durerea şi panica din tonul ei şi mi s-a părut straniu. Ea era singură, plângând, exact ca-nainte, şi era ca şi cum m-ar fi chemat să-mi spună că situaţia lui Gordon se înrăutăţeşte. Se potrivea de minune cu acel obicei al ei şi a trebuit să mă duc acolo imediat.

— Iar eu am fost distribuită în rolul lui Lilly, pentru că am încercat să stau în drumul tău, spuse ea mânioasă. Gray, nimeni nu înţelege legăturile şi obligaţiile de familie mai bine ca mine. Eu n-aş sta niciodată între tine şi familia ta, dacă ei ar avea nevoie de tine.

— Ştiu, Elissa, că n-ai face asta. Până când am ajuns acasă la Jackie am reuşit să-mi amintesc ceea ce ştiam.

— Tu nu aveai ce căuta în mijlocul discuţiei dintre Jackie şi Paul, adăugă ea. Asta se numeşte Intervenţie, Gray, şi este foarte diferit de ceea ce înseamnă protecţie.

El îşi aşează coatele pe genunchi şi-şi sprijini capul în mâini.

— Iubito, crede-mă, ştiu asta acum. În timp ce trăgeam maşina în dreptul casei lui Jackie, ştiam, de asemenea, că făcusem o greşeală de neiertat ducându-mă acolo, ştiam că te-am rănit pe tine, singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat. Când întorceam maşina ca să vin înapoi, Jackie tocmai a ieşit. Eram supărat, poate chiar mai mult decât atât, pentru că ea se calmase între timp şi era gata să recunoască că reacţionase în mod exagerat la vestea lui Paul.

— Deci, Jackie şi Paul sunt din nou împreună, spuse Elissa, privindu-l intens. Nu eşti supărat din cauza asta. Mai devreme îi mulţumeai lui Dumnezeu că s-au certat.

El îi întâlni privirea.

— Eram cu inima strânsă la gândul mutării lui Mandy la Cincinnati, şi nu-l puteam suferi pe Whittier pentru faptul că o părăsise. Chipul lui purta pecetea unei adevărate dureri. Deodată mi-a trecut prin minte ideea că şi eu mă făceam vinovat de aceeaşi greşeală de a te părăsi pe tine, atunci când erai supărată. M-am simţit tot atât de ticălos, de şocat, şi de trivial, exact cum îl acuzasem pe Paul a fi. Şi nu este deloc aşa, Elissa. El le iubeşte sincer pe Jackie şi pe Mandy. A muncit să se remarce pentru a obţine promovarea. E vorba de o creştere mare a salariului şi el şi-o dorea pentru Jackie şi pentru Mandy, pentru familia pe care doreau s-o întemeieze.

Îşi scutură capul cu tristeţe.

— Jackie şi cu mine am tot stat ocărându-ne pe noi înşine pentru cât de idioţi suntem. Apoi i-am sugerat să-l sune pe Paul, să-i ceară scuze şi să-l roage s-o ierte. Când am plecat el era pe drum. A urmat propriul meu sfat şi iată-mă. Am venit direct aici, înainte de a mă întoarce acasă la mine. Ştiam că n-ai să fii acolo şi nu puteam suporta să stau fără tine. Vrei să-mi accepţi scuzele şi să mă ierţi, Elissa?

El îi ridică mâinile spre gura sa şi îi sărută frecare deget.

— Iubito, te rog!

— Da, spuse ea calm. Dar nu trebuia să mă ceri în căsătorie ca să te iert.

— Eu am vrut să fac această propunere. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Elissa. N-ai să te întorci în California. Ai să rămâi aici, cu mine, în Riverview, şi o să avem copii sănătoşi şi deştepţi, care o să ne înnebunească, şi o să…

— A sosit pizza! cânta cu voce tare Connie din cealaltă cameră. Şi totuşi, sunteţi prieteni din nou?

— Vreau să trăiesc cu tine, continuă Gray stăruitor.

În mod legal, cât de curând posibil. Dacă nu ne căsătorim chiar acum, va trebui să inventăm motive pentru a te scoate din casă şi Connie va deveni o parte integrantă a relaţiei noastre, deoarece vom avea nevoie de ea ca alibi şi…

— Opreşte-te!

Ea îşi puse degetele pe buzele lui şi zâmbi pentru prima dată de când intrase el în cameră. Era un surâs tipic al Elissei, care-i lumina faţa şi însenina întreaga lume.

— Nu trebuie să recurgi la ameninţări. Vreau să fiu cu tine, Gray. Te iubesc. Ea se aşează mai aproape, punându-şi mâinile pe pieptul lui, cu o expresie calmă pe chip. Am fost distrusă când m-am gândit că mă foloseşti doar pentru a-ţi lua gândurile de la Jackie. Am fost atât de rănită, atunci când am crezut că te pierdusem.

El o luă în braţe şi apoi trupul său fu cutremurat de uşurare.

— Oh, Elissa, nu este aşa. Te iubesc. Şi, în noaptea asta, mi-am dat seama în cele din urmă de profunzimea sentimentelor mele pentru tine. Tu ai o contribuţie la tot ceea ce fac şi reprezinţi tot ceea ce doresc. Cu tine am descoperit o fericire pe care nu mă gândeam niciodată că o s-o cunosc sau că o s-o am. Spune-mi că ai să mă iubeşti întotdeauna. Ochii lui se înceţoşară. Şi că n-ai să mă laşi niciodată să plec.

Elissa îl privi cu ochii plini de lacrimi. Lacrimi de bucurie, de înţelegere profundă şi de dragoste statornică.

— Te iubesc şi te voi iubi întotdeauna, şopti ea. Deodată ea zâmbi. Şi nici să nu te gândeşti că o să te las să pleci de lângă mine. Mi-au trebuit opt ani ca să te cuceresc şi acum, dragul meu trofeu, eşti al meu cu totul.

— Sună ca şi cum asta te face să fii absolventa de onoare a şcolii de cucerire a bărbaţilor a lui Connie Ware, spuse el calm. Dar nu mă plâng. Poate că nu realizezi încă,

dar tu însăţi ai fost prinsă în propria-ţi capcană. De către mine, bărbatul care intenţionează să te iubească din ce în ce mai mult, pe zi ce trece, pentru tot restul vieţilor noastre.

Ei se sărutară adânc, intim, un sărut plin de pasiune şi angajare a unei iubiri care nu se va sfârşi niciodată.

— Hai să mergem la mine acasă, spuse el cu o voce răguşită, ridicându-se în picioare cu ea în braţe. Vreau să fac dragoste cu tine din nou, apoi să făurim planuri de căsătorie cât de curând posibil.

— Mai trebuie încă să am grijă de tata şi de băieţi până se întoarce mama casă. Şi probabil că ea va avea nevoie de ajutorul meu prin casă, un anumit timp după aceea.

— Ştiu. Nu mă deranjează să-mi petrec după-amiezile şi serile acolo şi să mă îndrept într-acolo, dimineaţa, înainte de şcoală, dacă este necesar. Dar vreau să pot să-mi iau soţia acasă noaptea. Să petrec toată noaptea, fiecare noapte cu tine, ţinându-te în braţe şi iubindu-te…

— În regulă, voi doi, destul! strigă Connie. E timpul să ieşiţi afară şi să mă ajutaţi să mănânc pizza asta!

— … fără a trebui să depindem de Connie ca să ne acopere, termină el.

Elissa îi cuprinse gâtul cu braţele.

— Domnule antrenor McCall, răspunsul este „da”. În mod absolut şi dar, da, da, da! Acum, hai să mergem să sărbătorim cu o bucată de pizza logodna noastră.

Părăsiră sufrageria ţinându-se de mână, pentru a-şi începe viaţa împreună, o viaţă destinată să fie lungă, fericită, plină de dragoste şi de veselie.

SFÂRŞIT